

ဓမ္မဒူတစာစဉ်

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿာ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနာဓဇဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မာစရိယ၊
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

လိုရင်းတိုရင်း

ဝိပဿနာ

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿာ

B.A (Myanmar), M.A (Sri Lanka), Ph.D (India)

သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

လိုရင်းတိုရင်း

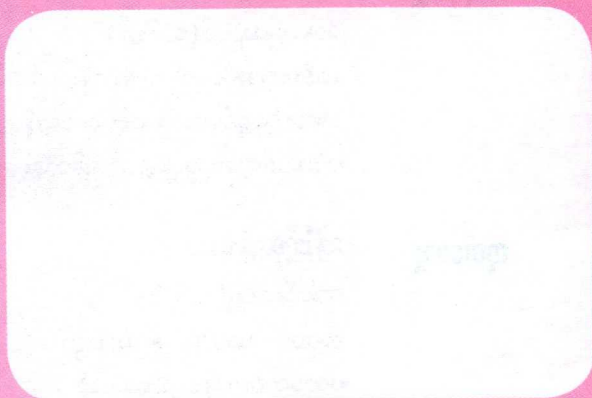
ဝိပဿနာ

သုတ္တံ ခေါ်ဝေါ်အားရစွာဖြင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟုဇန

“ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊
စိတ်ထားဖွေးလက်၊ သိဉာဏ်တက်၏”

ဓမ္မဒါန အလှူဖြူ

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဂိဇာတိ
အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
(ဒုတိယအကြိမ်)

မျက်နှာပုံးအပြင်အဆင်

ဉာဏ်လင်းထက်

ပုံနှိပ်သူ

မြိုးဝေမျှပုံနှိပ်တိုက်

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (၀၀၆၅၉)

ဆန်စက်အုပ်စုဦးစက်ရုံဝန်း၊

အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဒေါ်ခင်မာရွှေ (၀၄၆၂၆)

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(၈)လွှာ

ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်

ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘုပ်ငရ

၁၀၀၀ အုပ်

စာနံဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India)

သာသနဇေဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကဓမ္မာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

၏

လိုရင်းတိုရှင်း ဝိပဿနာ

မြန် ချီ ရေး

ချပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈)၊ ပထမထပ် (သရဖီကွန်ဒို)၊ ကုန်းသည်လမ်း
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

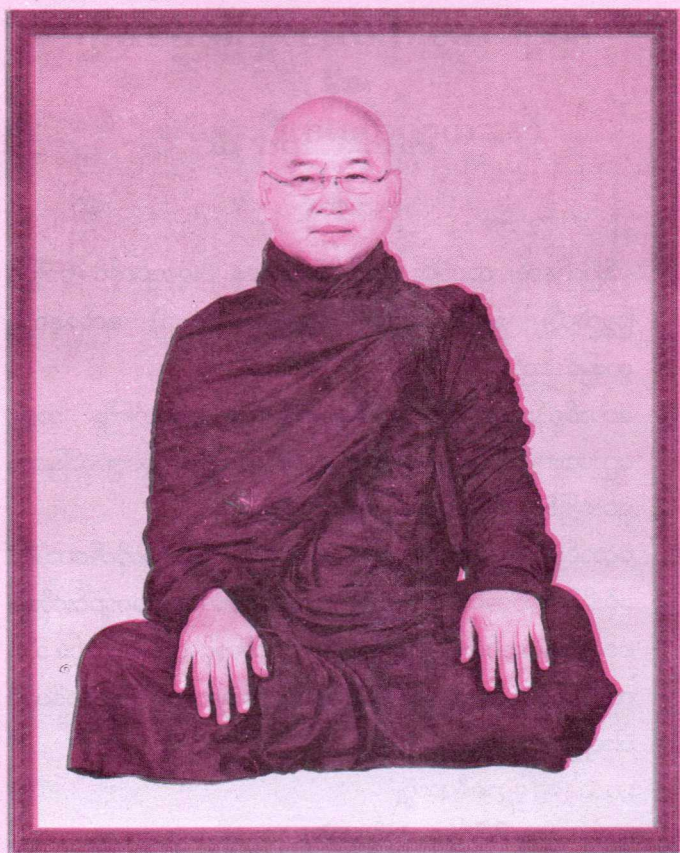
<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်
တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

လှိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ

သေချာစေ့စပ် ကောင်းစွာ မိုးကာထားအပ်သော အိမ်ကို
မိုးရေမိုးပေါက်သည် မထိုးဖောက် မဝင်ရောက် မဖျက်ဆီးနိုင်
သကဲ့သို့ ကောင်းစွာရှုမှတ် တရားနဲ့နေတတ်သူ၏ စိတ်ကို
ရာဂ (ဒေါသ၊ မောဟ) သည် မထိုးဖောက် မဝင်ရောက်
မဖျက်ဆီးနိုင်ပါ။

(ဓမ္မပဒ)

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ

B.A (Myanmar), M.A (Sri Lanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝိဇ္ဇာဓမ္မာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝိဇ္ဇာပဏ္ဍိတ

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

၏

ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

- ❶ မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့၊ ညောင်ဝိုင်းရပ်နေ ဦးကျော်လှိုင်+ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၃) ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။
- ❷ တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ)ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။
- ❸ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်ဟောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ပခုက္ကူမြို့၊ မဟာဝိသုတာရာမကျောင်းတိုက်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့တွင်လည်းကောင်း ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။
- ❹ သာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❺ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❻ သာသနဟိတ ဂဏဝါစက ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- ❼ B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D (India) ဘွဲ့ တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

- ❶ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော မဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❷ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သထုံမြို့ သုဝဏ္ဏဘူမိ ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ အသင်းကြီးမှ ဆက်ကပ်သော အဘိဓမ္မဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❸ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတရေဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ❹ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသည့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်ထိ တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်းတိုက် နာယက ဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
- ❺ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှစတင်၍ သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက်ကော်ကျေးရွာတွင် ဓမ္မဒူတသုခိတာရုံကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာန နာယက ဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်သည်။
- ❻ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းတွင် ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သည်။
- ❼ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှစတင်၍ ကျိုက်ထိုမြို့တွင် ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ် သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သည်။
- ❽ ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာများ၏ ပဓာန နာယက ဆရာတော်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြကာ သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင် လျက် ရှိပါသည်။

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ၏
ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရဌေးဒေသာပင်
အလှူတော်ငွေများဖြင့်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

သမိုင်းတွင်မပျံ့ အမေးအဖြေ

ဒီတရားတော်ကသံယုတ္တန်ကာယ်ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်သီလဝန္တသုတ္တန်ကို အခြေခံပြီး ဝိပဿနာတရား အားထုတ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အလွယ်တကူ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ဟောမယ့်တရားပါ။ ဒီသုတ္တန်မှာ အဓိကအားဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မဟာကောဠိက တို့ရဲ့ဆွေးနွေးချက်တွေ ပါပါတယ်။

အရှင်မြတ်နှစ်ပါးက အမေးအဖြေတွေနဲ့ နောင်လာ နောက်သားတွေ ဘယ်လိုကျင့်ကြံရမယ်။ နှလုံးသွင်းရ မယ်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်စသည် ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုရှုပွားအားထုတ်ရမယ်ဆိုတာတွေကို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ လိုရင်းရောက်အောင် ညွှန်ပြထားတာ မို့ ဘုန်းကြီးက လိုရင်းတိုရှင်း ဝိပဿနာလို့ အမည်ပေးပြီး ဟောတာပါ။ လက်တွေ့ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီများအတွက် အရေးကြီးတဲ့ လမ်းညွှန်ချက်ဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အသေအချာ မှတ်မှတ် သားသားနဲ့ နာယူကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

၁၀ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဧညိဿရ

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်ကာလ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ အရှင်မဟာကောဠိကဆိုတဲ့ အရှင်မြတ်တို့ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောအုပ်အတွင်းမှာ သီတင်းသုံးပြီး နေတော် မူကြပါတယ်။ နှစ်ပါးလုံးဟာ တရားဓမ္မသိမြင်ပြီးတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ် တွေပါ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ပညာအရာမှာ အတော်ဆုံး အတတ်ဆုံးလို့ ဧတဒဂ် ဘွဲ့ထူးရတဲ့ အရှင်မြတ်။ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့တပည့်ကြီး လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက။ ထိုအရှင်မြတ်က အရှင် မဟာကောဠိက ဆွေးနွေးမေးမြန်းလာတဲ့ အမေးပုစ္ဆာတွေကို ဖြေကြား တယ်။ အရှင်မဟာကောဠိက ကလည်း အသေအချာမေးခွန်းတွေထုတ် ပြီး မေးမြန်းတယ်။ တရားကျင့်သူတွေအတွက် အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အမေးအဖြေတွေပါ။ ယောဂီတိုင်း သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အမေး အဖြေ တွေပါ။

ဘယ်တရားရှုရမလဲ

အရှင်မဟာကောဠိက က -

“သီလဝတာဝသော သာရိပုတ္တဘိက္ခုနာ ကတမေဓမ္မာ
ယောနိသော မနသိကာတဗ္ဗာ”

“အရှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကိုရချင်လိုချင်တဲ့ရဟန်း တော်ဟာ သီလတရားများကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကျင့်ပြီးပြီဆိုရင် ဘယ် တရားတွေကို နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်ရမလဲ” လို့ အမေးစကား လျှောက်ထား ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ သံယုတ္တနိကာယ် ပါဠိတော်မှာ သီလဝန္တသုတ္တန်ပြီးတော့ သုတဝန္တသုတ္တန်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ သုတ္တန်နှစ်ခု သီလနဲ့ သုတလို့သာ ကွာပါတယ်။ ကျန်တာတွေက အတူတူပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီသုတ္တန်နှစ်ခုကို တစ်ဆက်တည်းပေါင်းပြီး ကြည့်ရအောင်ပါ။ သုတဝန္တသုတ္တန်မှာကျတော့အရှင်ကောဠိကက “အရှင်ဘုရားသာရိပုတ္တရာ၊ အကြားအမြင် ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန်းတော်ဟာ ဆက်လက်ပြီးတော့ ဘယ်တရားတွေကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားရပါမလဲ” လို့ လျှောက်ထားတာပါ။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်က သုတ္တန်နှစ်ခု ပေါင်းခြုံပြီး ကြည့်လိုက်ပါ။ သီလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဘိက္ခု၊ သုတနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဘိက္ခုသည် ဘယ်တရားတွေကို နှလုံးသွင်းရမလဲ၊ ရှုပွားရမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်လာပြီပေါ့။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တရားအားထုတ်တယ်၊ တရားရှုမှတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တရားတွေ ရှုမှတ်ရမလဲ လို့ မသိလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ “ဘာမျှ သိစရာမလိုဘူး၊ ရှုသာရှု၊ မှတ်သာမှတ်” ဆိုပြီး ရမ်းသန်းရှုနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရှုပွားပုံ၊ အားထုတ်ပုံနည်းစနစ်ကို သေသေချာချာ သိထားမှ ဖြစ်မယ်။ အရှင်ကောဠိက အရှင်မြတ်က တရားအားထုတ်မယ့်သူတွေရဲ့ ကိုယ်စား အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မေးမြန်းနေတာ၊ ဆွေးနွေးနေတာပါ။ သီလသုတနဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုရင် တရားရဖို့အရေး ဘာတွေကိုများ ရှုမှတ်ရပါမလဲလို့ မေးလိုက်ပါပြီ။

ဘိက္ခုဆိုသည်မှာ

ဘိက္ခုဆိုတဲ့ ပါဠိစကားလုံးကို အများအားဖြင့် “ရဟန်း” လို့ သိသာရုံလေး ဘာသာပြန်ကြပါတယ်။ ပါဠိလို ဘိက္ခု၊ မြန်မာပြန်တော့ ရဟန်းပေါ့။

၁၂ ◉ ဓမ္မသုတ အရှင်ဓဉ်ဉာဏရ

ဒါပေမဲ့ ဘိက္ခုဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံအောင် ဘာသာပြန်ကြည့်ရင် “သံသရာဘေးကို မျှော်ကြည့်တတ်သူ” လို့ ပြောရပါမယ်။ သံသရာထဲမှာရှိနေတဲ့ အိုနာသေ ဘေးဒုက္ခတွေကို ကြိုမြင်ပြီး လွတ်မြောက်အောင် ကျင့်နေသူဟာ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ ဘိက္ခုပါပဲ။ အမျိုးသားဖြစ်စေ၊ အမျိုးသမီးဖြစ်စေ ဘိက္ခုပါပဲ။

အခု ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်တွေ သံသရာဘေးက လွတ်မြောက်အောင် ကျင့်နေကြတယ်။ အားထုတ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ဘိက္ခုဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ရောက်နေပြီပေါ့။ ပရိသတ်အားလုံး ဘိက္ခု အမည်ရနေကြပြီပေါ့။

သီလသုတပြည့်စုံ

အခု တရားအားထုတ်ချိန်မှာ လူဖြစ်စေ၊ ရှင်ရဟန်း ဖြစ်စေ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သီလတွေကို ခံယူဆောက်တည်ကြ၊ စင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းကြတော့ သီလနဲ့ပြည့်စုံ နေကြပါပြီ။ ဘယ်လိုရှုမှတ်ရမယ်၊ ဘယ်လို အားထုတ်ရမယ်လို့ အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းကို သင်ယူပြီးရင် လိုအပ်တဲ့ ဗဟုသုတတွေ ပြည့်စုံပါပြီ။ သီလသုတ နှစ်ပါး ပြည့်စုံသူဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ကျင့်ဖို့သာ လိုပါတော့တယ်။ အားသွန်ခွန်စိုက် မနားမနေ ကျင့်လိုက်ကြဖို့သာ လိုပါတော့တယ်။

မပြတ်ဆက်ကာ ဖြစ်နေတာ

အရှင်ကောဠိကရဲ့မေးခွန်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါ။ လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်က “သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကို သဘောပေါက်တယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက

ကျွတ်ချင်ရင် ဘယ်တရားကို နှလုံးသွင်းရှုမှတ်ရမလဲ” လို့ မေးလိုက်တာနော်။ လက်ရှိ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ရဲ့ အနေအထားနဲ့ သိသင့်သိထိုက်တာကို အပိုအလိုမရှိ၊ ကိုက်ညီအောင် မေးခွန်းထုတ်ပေးလိုက်တာပါပဲ။

သူသူကိုယ်ကိုယ် သံသရာ၊ သံသရာလို့ ပြောဖူးနေကြတယ်။ ကြားဖူးနေကြတယ်။ ဒီတော့ သံသရာဆိုတာ ဘာလဲလို့ သိရမယ်။ “သံသရာ” ဆိုတာ မပြတ်မလပ် ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပျက်နေတာ သံသရာ။ မွေးခြင်းသေခြင်းတွေ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေရတာ၊ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေ ဆက်ကာဆက်ကာ အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေတာ သံသရာပါပဲ။

သံသရာနှစ်မျိုးခွဲခြား

ဒီဘဝကနေ နောင်ဘဝ၊ နောင်ဘဝကနေ နောက်တစ်ဘဝ၊ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ပြောင်းနေတဲ့ သံသရာကတစ်မျိုး။ ဒီဘဝထဲမှာပဲ ရုပ်နာမ်တွေ ခန္ဓာတွေ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေတဲ့ သံသရာကတစ်မျိုးလို့ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ဒီဘဝ သံသရာနဲ့ နောင်ဘဝသံသရာလို့ နှစ်မျိုး ခွဲပြီး မှတ်ထားလိုက်ပါ။

နောင်ဘဝ သံသရာက ဘဝပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးမှာ လည်ပတ်နေတယ်။ လူဖြစ်လိုက်၊ နတ်ဖြစ်လိုက်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင်းမှာ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့ ချာချာလည်နေတယ်။ မပြီးနိုင်မဆုံးနိုင်ဘူးလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။

၁၄ ● ဓမ္မဉာဏ အရှင်ဝဠာဠာရ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်တဲ့သူတွေ၊ နောင်ဘဝ မယုံကြည်တဲ့သူတွေတောင် သိပ္ပံနည်းကျ စမ်းသပ်မှုတွေပြုပြီးတော့ အခုဆိုရင် အတော်ကို လက်ခံယုံကြည်လာ ကြပြီ။ စိတ်ပညာနည်းနဲ့ အိပ်ဓမ္မချမေးမြန်းတာတို့၊ လူဝင်စားလေ့လာတာတို့တွေ လုပ်ကြပြီးတော့ “သေရင် ပြီးပြီဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောင်ဘဝရှိတယ်။ သေခြင်းရဲ့ဟိုဘက်မှာ မွေးဖွားခြင်း ရှိသေးတယ်” လို့ သိလာကြတယ်။ နားလည်လာကြတယ်။ အဲဒါက နောင်ဘဝသံသရာပေါ့။

ဒီဘဝမှာလည်တဲ့ သံသရာ

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဒေသနာတော်အရ အကျိုးတရားမှန်သမျှဟာ အကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်လာတာပါ။ အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးပေါ်တာပါ။ နောင်ဘဝ သံသရာလည်စေတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ဒီဘဝထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီဘဝထဲမှာရှာရင် တွေ့ပါတယ်။ ဒီဘဝ အကြောင်းတွေရှိလို့ နောင်ဘဝဆိုတဲ့ အကျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ဒီဘဝနဲ့ နောင်ဘဝ ဆက်စပ်ပြီး မဆုံးနိုင်တဲ့ ဘဝသံသရာ လည်ပတ်နေတာပါ။

ဒီဘဝလည်တဲ့ သံသရာကို ရပ်တန့်အောင်လုပ်နိုင်မှ နောင်ဘဝ သံသရာရပ်မှာဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ဒီဘဝလည်တဲ့သံသရာကို နားလည်အောင် အရင်ဆုံး လုပ်ရမယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်မှာမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်လို့ရှိတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်နော်။

လိုရှင်းတိုင်းဝိပဿနာ ◉ ၁၅

မျက်စိက မြင်တတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ ဟိုဟာ ဒီဟာ မြင်စရာတွေကို မျက်စိနဲ့မြင်ကြတယ်။ အဲဒီမြင်တဲ့ သဘောဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာဖြစ်တတ်တာလား၊ တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ်၊ တစ်ခါပြီး တစ်ခါဆိုသလို ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေတာလားလို့ သတိထားကြည့်လိုက်ရင် ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။

အခုတစ်မျိုးမြင်၊ နောက်တစ်မျိုးမြင်၊ နောက်တစ်ခုကိုပြောင်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့ နောက်တစ်မျိုးမြင်ဆိုပြီး မြင်တဲ့သဘောတွေ တစ်ချိန်လုံးဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေတယ်။ အရင်ကလည်း မြင်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း မြင်တယ်။ နောင်ကိုလည်း မသေသေးရင် မြင်ရဦးမယ်။

မျက်စိကောင်းနေသေးသမျှ မြင်တဲ့အာရုံတွေ မဆုံးနိုင်ဘူး၊ မကုန်နိုင်ဘူး။ ဆက်ကာဆက်ကာ မြင်နေရတာ မျက်စိသံသရာပေါ့။ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်တာကို သံသရာလို့ ပြောခဲ့တာကို မမေ့နဲ့နော်။

ကောင်းတာလည်းမြင်တယ်၊ မကောင်းတာလည်း မြင်တယ်။ ကြည့်ချင်တာလည်းမြင်တယ်။ တစ်ခါတလေ မကြည့်ချင်တာတွေလည်း မြင်နေရတယ်။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ရက် နှစ်ရက် မဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံးကို ဆက်ကာဆက်ကာ မြင်ရတဲ့သဘောက မျက်စိသံသရာ။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နားကလည်းတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြားရတယ်။ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့လည်း ဒီသဘောတွေပါပဲ။ မပြီးနိုင်မဆုံးနိုင်တဲ့ မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ နံမှု၊ စားမှု၊ ထိမှု၊ သိမှုဆိုတဲ့သဘောတရားတွေ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက်၊ လည်ပတ်နေတဲ့အတွက် ဒီဘဝ သံသရာလို့ ပြောရမှာပေါ့။

၁၆ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညိဿရ

သံသရာထဲမှာ ဘာတွေ့ရှိ

ဒီဘဝသံသရာနဲ့ နောင်ဘဝသံသရာ နှစ်မျိုးလုံးမှာ ဘာတွေ့ရှိသလဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် “သံသရာရဲ့ အမှန်သဘာဝကို ဆင်းရဲဒုက္ခလို့ပဲ” ညွှန်ပြရလိမ့်မယ်။ သံသရာထဲမှာ ဒုက္ခပဲရှိပါတယ်။ သံသရာဆိုတာ ဒုက္ခကို သရုပ်ဖော်ပြနေတာပါ။

ပဋိသန္ဓေ တည်နေခြင်း၊ မွေးဖွားခြင်း ဇာတိ ကလည်း ဒုက္ခ၊ အိုမင်း ရင့်ရော်ခြင်း ဇရာကလည်း ဒုက္ခ၊ နာဖျားခြင်း သေကျေပျက်စီးခြင်းဆိုတဲ့ ဗျာဓိနဲ့ မရဏ ကလည်း ဒုက္ခ၊ လိုချင်တာမရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ရတာကို မနှစ်သက် နိုင်တဲ့ ဒုက္ခ၊ အကျဉ်းချုံးပြောရင် စွဲလမ်းခင်မင်နေကြတဲ့ ခန္ဓာ ငါးပါးကလည်း ဒုက္ခလို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဦး ဒေသနာ ဓမ္မစကြာ မှာ ဒုက္ခအကြောင်း သေသေချာချာ ဟောပြထားပါတယ်။

လက်ရှိဘဝအခြေအနေမှာလည်း မြင်မှု ကြားမှု စတာတွေကြောင့် အတောမသတ်နိုင်အောင် ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ရတာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ မြင်ရ တော့လည်း တစ်ဒုက္ခ၊ မမြင်ရပြန်တော့လည်း တစ်ဒုက္ခ၊ ကြည့်ကောင်း ပြန်တော့ သဘောကျနှစ်သက်ပြီး လိုချင်ပိုင်ချင်တဲ့ ဒုက္ခ၊ ကြည့် မကောင်း မြင်မကောင်းပြန်တော့ မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင် တဲ့ ဒုက္ခ၊ ဆုံး ကို မဆုံးနိုင်ဘူး။ ဒုက္ခတွေ ကုန်ပဲမကုန်နိုင်ဘူးနော်။

ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တွေကြောင့် ရောက်လိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ကြုံလိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေက ရေတွက်လို့တောင် မကုန်နိုင်ဘူး။ စာဖွဲ့ ပြလိုက် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကြည့်တတ်မြင်တတ်သူ အဖို့ မဆုံးနိုင်တဲ့ ဒုက္ခဝေဂယက်ထဲ တဝဲလည်လည် လှည့်နေရတယ်လို့ သဘောပေါက်ကြပါတယ်။

ဒီလိုဒုက္ခတွေပဲ ထပ်ထပ်ရနေလို့ သံသရာလည်တယ်ဆိုတာ ဒုက္ခတွေတရစပ်လည်ပတ်နေတာပါလား။ ဒုက္ခသံသရာကြီးမရပ်မစဲလည်ပတ်နေတာပါလား။ ဒီဘဝကြုံနေတဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံဟာ နောက်ဘဝတစ်ခုခုရပြန်လည်း ကြုံဦးမှာပါလားလို့ သဘောပေါက်ရမယ်။

ဖြစ်လာသမျှကို ဒုက္ခ၊ ကြုံတွေ့ရသမျှကို ဒုက္ခလို့ သဘောပေါက်ပြီး သံသရာလည်ရမှာကို ကြောက်လန့်နေပြီဆိုရင် “ဒီဒုက္ခတွေကြားထဲမှာ ဒီအတိုင်းနေရမှာလား၊ ဒီဒုက္ခနယ်ထဲက ကျွတ်လွတ်အောင် အားထုတ်ရမလား” လို့ စဉ်းစားရတော့မယ်။ သံသရာကို ဒုက္ခမှန်းသိရင် ကျွတ်အောင် လွတ်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ လိုအပ်လာပြီပေါ့။

အဇ္ဈပ္ပန္နအမျိုးသား

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးနေစဉ်က အမျိုးသားလေးတစ်ယောက်ဟာ ကြုံနေရတဲ့ဒုက္ခတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ရဟန်းတစ်ပါးထံမှာဒုက္ခလွတ်ကြောင်းတရားကို မေးမြန်းလျှောက်ထားပါတယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက လွတ်ချင်လို့ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခတွေကနေ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းနည်းလမ်းကောင်းကို လမ်းညွှန်ပေးတော်မူပါဘုရား”

“အမျိုးသား၊ သံသရာဝဋ်ကလွတ်ချင်ရင်၊ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို လွန်မြောက်ချင်ရင် စာရေးတံမဲလှူပါ။ လခွဲတစ်ကြိမ် ဆွမ်းလှူပါ။ ဝါဆိုသင်္ကန်း လှူဒါန်းပါ။ ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့လှူဒါန်းပါ။ မိမိပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို သုံးစွဲသုံးစွဲပြီး တစ်စုတစ်စုကို အရင်းအနှီးလုပ်၊ တစ်စုတစ်

၁၈ ● ဓမ္မဇူတာ အရှင်ဝဠာဠာရ

ပုံကို မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက်သုံး၊ တစ်စုတစ်ပုံကို ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အတွက် ပေးလှူပါ” လို့ရဟန်းတော်က ညွှန်ကြားပါတယ်။ သံသရာဝဋ် ကျွတ်လွတ်ရေးအတွက် အခြေခံကောင်းရအောင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတဲ့ ဒါနကောင်းမှုကို ဦးစွာပြုခိုင်းလိုက်တာပါ။

အမျိုးသားလေးကလည်းရဟန်းတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်းအမျိုးမျိုးသော ဒါနကောင်းမှုတွေကို မတွန့်မဆုတ် ပြုလုပ်ပါတယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံပါပြီလား၊ တခြားဘာတွေများပြုရမှာလဲဘုရား” လို့မေးပြန်တဲ့အခါဒါနကနေတစ်ဆင့်တက်ပြီးသီလကောင်းမှုတွေ ဖြစ်လာအောင် ရဟန်းတော်က -

“အမျိုးသား၊ သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းပါ” လို့နည်းပေးလမ်းပြ ပြုပြန်ပါတယ်။

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်

အခြေခံကောင်းမှုဖြစ်တဲ့ဒါနကနေတစ်ဆင့်တက်ကာ သီလကောင်းမှုကို ညွှန်ပြလိုက်တာပါ။ ဒါနမျှ မပြုနိုင်သူဟာ သီလစောင့်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သီလမျှမစောင့်နိုင်သူကို ဒုက္ခလွတ်ကြောင်းဘာဝနာတွေအားထုတ်ခိုင်းရင်လွယ်ကူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လှေကားထစ်များတက်သလိုတစ်ထစ်ချင်းတစ်ဆင့်ချင်း မြင့်တက်သွားရအောင် ရဟန်းတော်က သီလစောင့်ခိုင်းပါတယ်။

အမျိုးသားလေးဟာ သရဏဂုံမပျက်အောင်၊ ငါးပါးသီလ မကျိုးမပေါက်အောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါတယ်။ အားရကျေနပ်လောက် တဲ့အထိ သီလပိုင်းဆိုင်ရာမှာ နိုင်နင်းပြီဆိုတဲ့အခါ -

“အရှင်ဘုရား၊ ဒါထက်ပိုပြီး ဘာတွေများ ပြုလုပ်ရမှာပါလဲဘုရား။ အမိန့်ရှိတော်မူပါ” လို့ လျှောက်ထားပြန်တော့ -

“အမျိုးသား၊ ဆယ်ပါးသီလ စောင့်ထိန်းပါ” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဆယ်ပါးသီလဆိုတာရှင်သာမဏေများစောင့်ထိန်းရတဲ့ သီလပါ။ ပိုက်ဆံရွှေငွေကိုတောင် မကိုင်ရမတွယ်ရ မသုံးစွဲရ လို့ အိမ်နေ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းဖို့ ခက်ပါတယ်။ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ စီးပွားနဲ့နေပြီး ရှင်သာမဏေတစ်ပါးလို သီလစောင့်ရတယ်ဆိုတော့ အတော့်ကို မလွယ်ကူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခ လွတ်ချင်ရှာတဲ့ အမျိုးသားလေးဟာ အခက်အခဲကြားက မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆယ်ပါးသီလ စောင့်ထိန်းရှာပါတယ်။ ကာလအတန်ကြာနေပြီး ပြန်တော့ -

“အရှင်ဘုရား၊ ဒါထက်ပိုပြီး ကျင့်စရာရှိသေးပါသလားဘုရား” လို့ လျှောက်ထားလာချိန်မှာ -

“အမျိုးသား၊ ဒါထက်ပိုပြီး ကျင့်ချင်တယ်ဆိုရင် အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာပြီး ရဟန်းပြုလိုက်ပါ” လို့ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။

ရဟန်းဘဝကျဉ်းကျဉ်း

ဒုက္ခလွတ်ချင်တဲ့ အမျိုးသားလေးဟာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အိုးအိမ်တိုက်တာ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ပယ်စွန့် ပြီး ဒုက္ခလွတ်အောင် ကျင့်မယ်၊ ကြံမယ်၊ အားထုတ်မယ် လို့ အားခဲပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ရောက်လာပါတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ သဒ္ဓါတရားနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ လွတ်မြောက်ရာကို အရရှာမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးနဲ့ ရဟန်းပြုလာခဲ့တာပါ။

၂၀ ◉ ဓမ္မဉ္စတာ အရှင်ပညိဿရ

ဒါပေမဲ့ သာသနာတော်တွင်းမှာ ရဟန်းတစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ နေထိုင် ကျင့်ကြံရာမှာ ရဟန်းသစ်လေးဟာ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်လာရပါတယ်။ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တွေက “ဟိုလိုမနေရဘူး၊ ဒီလိုနေရမယ်။ ဒါကို မလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒါကိုလုပ်သင့်တယ်။ ဒါက ဝိနည်းတော်အရ မအပ်စပ်ဘူး၊ ဒါကမှအပ်စပ်တယ်” လို့ ပြောဆိုဆုံးမကြတော့ နေရထိုင်ရတာ ကျဉ်းကျပ်လာပါတယ်။

အာပတ်များသင့်မလား၊ မအပ်စပ်တာတွေဖြစ်သွားမလား၊ အပြစ်တွေပြုမိလေမလားလို့ တစ်ချိန်လုံး ဆင်ခြင်နေရ၊ စောင့်စည်းနေရတော့ ခြေတွေလက်တွေတောင် မဆန့်ရဲ၊ မလှုပ်ရဲအောင် ချောက်ချားလာပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း အားမထုက်ဖြစ်တော့ဘူး။ စာပေလည်းမသင်နိုင်တော့ဘူး။ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ပိန်ချိုးခြောက်ကပ်လို့ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ မခံစားနိုင်တော့တဲ့အဆုံး “ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေပြီး ကျင့်တာကမှ သက်သာဦးမယ်။ လူ့ဘဝကမှ လွတ်လပ်သေးတယ်။ အိမ်မှာကျင့်လည်း တရားရနိုင်တာပဲ။ ဒုက္ခလွတ်နိုင်တာပဲ” လို့ တွေးပြီး လူထွက်ဖို့အထိ စိတ်ကူးလာပါတယ်။

အတူနေ ရဟန်းသာမဏေတွေကလည်း ဒီရဟန်းသစ် အမှုအရာပျက်လာတာကို သတိထားမိကြပါတယ်။ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခုများစွဲကပ်နေသလား၊ နေထိုင်မကောင်းများ ဖြစ်နေသလားဆိုပြီး ကူညီချင်စိတ်နဲ့ စုံစမ်းမေးမြန်းကြပါတယ်။

“ငါ့ရှင်၊ ငါ့ရှင်ဟာ အရင်လိုလည်း မဟုတ်တော့ပါလား။ တွေးကာငေးကာနဲ့ မရွှင်မပျ ဖြစ်နေပါလား။ တမှိုင်မှိုင် တတွေတွေနဲ့ ပျင်းရိ

ငြီးငွေ့နေပုံပဲ။ အသားအရေတွေလည်း ပိန်ချိုးခြောက်ကပ်နေပြီ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပါသလဲ” လို့ မေးကြတဲ့အခါ ရဟန်းငယ်ကလည်း မခြင်းမချန် ပြောရှာပါတယ်။ သူ့ခံစားချက်တွေ၊ သူ မသက်မသာ ဖြစ်နေတာတွေကို ရင်ဖွင့်ပြောကြားတယ်ဆိုပါတော့။

ရဟန်းသာမဏေတွေက ရဟန်းငယ်ရဲ့ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တွေကို အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ထား၊ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တွေကလည်း မြတ်စွာဘုရားကို အဖြစ်သနစ် အစုံအလင် တင်ပြလျှောက်ထားကြတော့ ဘုရားရှင်က ရဟန်းငယ်ကို ချက်ချင်း အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး အကြောင်းစုံကို ကိုယ်တော်တိုင် မေးမြန်းတော်မူပါတယ်။

စိတ်ကုသိုလ်သိန်းသိမ်းပါ

ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားထံအားကိုးတကြီးနဲ့လျှောက်ထားလိုက်တော့ ဝိနည်း စည်းကမ်းတွေ၊ ထိန်းချုပ်ရတဲ့ အနေအထိုင်တွေကြောင့် မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေရာတဲ့ ရဟန်းငယ်ကို မြတ်စွာဘုရားက မဟာကရုဏာတော်နဲ့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

“ချစ်သား၊ သင်သည် သင့်ရဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းကို ဆိုရင် စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါမည်လား”

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းကိုသာ စောင့်ထိန်းရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါလိမ့်မည် ဘုရား”

“ချစ်သား၊ သင်သည် သင့်ရဲ့စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျန်တာတွေအရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ သင့်ရဲ့စိတ်ကိုသာ သင်နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းပါ”

၂၂ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညိဿရ

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဆုံးအမကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ နဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်တာ ရဟန်းငယ်ဟာ မကြာခင်မှာပဲ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပါတယ်။ နောက်တစ်ဖန် ဘဝသစ်ပြန်ဖြစ်စရာ မရှိတော့တဲ့ အတွက် သံသရာဝဋ်ဒုက္ခတွေထဲက အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားပါ တော့တယ်။

သံသရာဝဋ် ကျွတ်လွတ်ချင်သူ

အခု ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီတွေလည်း သံသရာဆိုတာကို သိပြီ။ သံသရာလည်ရတာကို ဒုက္ခလို့ သဘော ပေါက်နေပြီ။ သံသရာထဲက ကျွတ်လွတ်အောင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီဆိုတော့ အရှင်ကောဠိက မထေရ်မြတ်မေးသလို “ဘာတွေရှုမှတ်ရမှာလဲ” လို့ မေးရတော့မယ်။ သိထားရတော့မယ်ပေါ့။ သီလပြည့်စုံသုတကုံလုံနေတဲ့ ယောဂီဟာ ဘယ်တရားတွေကို ရှုမှတ်ရမလဲလို့ မေးလာတဲ့မေးခွန်းကို အရှင်သာရိပုတ္တရာက ပြန်လည်ဖြေဆိုပါတယ်။

“သီလဝတာဝုတော ကောဠိက ဘိက္ခုနာ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ရောဂတော ဂဏ္ဍတော သလ္လတော
အယတော အာဟတော ပရတော ပလောကာတော၊ သုညတော
အနတ္တတော ယောနိသော မနသိကာတဗ္ဗာ”

“ငါ့ရှင် ကောဠိက၊ သီလနဲ့ပြည့်စုံနေပြီ။ တရား ဓမ္မလည်း ကျင့်ချင် တယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကလည်း ကျွတ်လွတ်ချင်တယ်။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတတွေကိုလည်း ဆည်းပူးပြီးပြီဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပါဒါန်ရဲ့ ကျင်လည်ကျက်စားရာ စွဲလမ်းစရာကောင်းတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို နှလုံးသွင်း ရမယ်၊ ရှုမှတ်ပွားများရမယ်” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ဘာကိုရှုမှတ်ရမလဲ

ဥပါဒါန်ရဲ့အာရုံဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးမှာ ရှုရမယ် တဲ့။ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ ယောနိသော မနသိကာတဗ္ဗာ။ ပဉ္စ - ငါးပါးကုန်သော၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ - စွဲလမ်းစရာကောင်းတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ စွဲလမ်းနေကြတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို၊ ယောနိသော မနသိကာတဗ္ဗာ - နှလုံးသွင်းနေရမယ်၊ ရှုပွားနေရမယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်မှာ အသီးသီး ခန္ဓာငါးပါး ရှိကြတယ်နော်။ ဒီခန္ဓာငါးပါးပေါ်မှာ စွဲလမ်းနေကြတယ်။ အစွဲအလမ်းတွေ ကြီးနေကြတယ်။ စွဲလမ်းနေကြတဲ့ ခန္ဓာ သည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

ရပ်ထဲရွာထဲမှာပြောကြတယ်။ “အစွဲအလမ်းကြီးတယ်။ တယ်လည်း အစွဲကြီးသူပဲ” လို့ ပြောကြတယ်။ အစွဲအလမ်းကြီးသူတွေ ဘယ်မှာစွဲသလဲဆိုရင် ခန္ဓာမှာစွဲတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပြန်စွဲတယ်။ သူများခန္ဓာသွားပြီးစွဲတယ်။ ဘယ်ခန္ဓာမျိုးမဆို ကိုယ့်ခန္ဓာကိုပဲ စွဲစွဲ၊ သူများခန္ဓာကိုပဲ သွားစွဲစွဲ၊ အဲဒီအစွဲ သည် ဥပါဒါန် ။ သံသရာဝဋ်က ကျွတ်ချင်လွတ်ချင်သူဟာ ဥပါဒါန်ရဲ့အာရုံ၊ ဥပါဒါန်ရဲ့ကျင်လည်ကျက်စားရာဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာမှာ ရှုမှတ်ရမယ်၊ နှလုံးသွင်းတတ်ရမယ်လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ က အဖြေပေးပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲက ဥပါဒါန်

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့မြတ်စွာဘုရားက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်မှာ “ဥပါဒါန ပစ္စယာ ကမ္မဘဝေါ” စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်မှာ တဏှာဥပါဒါန် ကမ္မဘဝ လို့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။

၂၄ ● ဓမ္မဉ္စတ အရှင်မညိဿရ

တဏှာ ဆိုတာက လိုချင်တာ။ ဥပါဒိန်က စွဲလမ်းတာ။ ဥပါဒိန်စွဲလို့ ပြုလုပ်တာက ကမ္မဘဝ။ မရရအောင် ကြိုးစားပြီး ပြုလုပ်တဲ့အတွက် ရလာပါပြီ။ ဘာရလာတုံးဆိုရင် ဇာတိ ဇရာ မရဏ၊ ပဋိသန္ဓေနေရတယ်၊ အိုမင်းကြီးရင့်ရတယ်၊ သေရတယ်နော်။ ဒါရလာတဲ့ အကျိုးဆက်တွေပါ။

ဘယ်သူမျှ မအိုချင်ဘူး၊ မနာချင်ဘူး၊ မသေချင်ဘူး။ ဘာကြောင့် မအိုချင်ဘဲနဲ့ အိုရ၊ မနာချင်ဘဲနဲ့ နာရ၊ မသေချင်ဘဲနဲ့ သေရတာလဲဆိုတာ အဖြေပေါ်လာပြီနော်။ ပဋိသန္ဓေ အိုနာသေတွေ အလိုလိုဖြစ်တာလား။ ဥပါဒိန်ကြောင့် ဖြစ်တာလားလို့ သိရပြီ။ အစွဲဥပါဒိန်ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ အိုနာသေတွေဖြစ်တာလို့ သဘောပေါက်ပြီပေါ့။

ဒါဆို သစ္စာတရားအနေနဲ့ ကြည့်ရအောင်၊ ဥပါဒိန်ကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ဇာတိ ဇရာ မရဏ အိုနာသေ တရားသည် သစ္စာအနေအားဖြင့် “ဒုက္ခသစ္စာ” - ဆင်းရဲခြင်း အမှန်တရား။

ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ဘယ်ကရသလဲ။ ဘာကြောင့် ဖြစ်သလဲ။ အစွဲအလမ်း ဥပါဒိန်ကြောင့်လို့ သိသာပြီနော်။ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဟာ အစွဲဥပါဒိန်ကြောင့် ဖြစ်လာ ရတာပါ။

ဥပါဒိန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်

မြန်မာစကားမှာရှိတယ်။ ဥပါဒိန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်တယ်လို့ ရှေးလူကြီးများ ပြောကြတာ တယ်မှန်တာပဲ။ ဥပဒ်ရောက်တယ်ဆိုတာ ဒုက္ခရောက်တာ၊ ဒုက္ခဖြစ်တာ။

ဥပါဒိန်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ဆိုတော့ ဒီဥပါဒိန်ဘယ်မှာသွားစွဲလို့လဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် မမေ့လိုက်နဲ့။ ခန္ဓာမှာနော်။ ခန္ဓာငါးပါးမှာစွဲတာ။

လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၂၅

တရားမမြင်သေးတဲ့ သာမန်ပုထုဇဉ်တွေအနေနဲ့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စွဲလမ်းနေကြတယ်။ သက်ရှိခန္ဓာ၊ သက်မဲ့ ခန္ဓာ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာ၊ သူများခန္ဓာ စွဲလိုက်ကြတာ။ အစွဲကြီးစွဲသလောက်ကို ဒုက္ခရောက်နေကြတာ ထင်ရှားပါတယ်။

အစွဲကြီးစွဲတော့ အမှားကြီးမှား

ရှေးတုန်းက တက္ကသိုလ်ပြည်မှာ တပည့်တပန်း မြောက်မြားစွာကို ပညာသင်ကြားပေးနေတဲ့ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံမှာ အသက်အရွယ် ၁၂၀ ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အမေအိုကြီး ရှိပါတယ်။

ဆရာကြီးဟာ သူ့အမေအိုကြီးကို ကိုယ်တိုင် ပြုစုလုပ်ကျွေးပါတယ်။ ရေချိုးပေးတယ်။ ထမင်းခွံကျွေးတယ်။ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပေးပါတယ်။ မရွံ့မရှာ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေကိုတောင် ကိုယ်တိုင် သုတ်သင် သန့်ရှင်းပေးပါတယ်။ ထဘီအင်္ကျီတွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင် လျှော်ဖွပ်သန့်စင်ပေးပါတယ်။

ဒါကို အများက သဘောမကျ ရွံရှာကြတော့ လူထဲသူထဲတောင်မနေတော့ဘဲ အမေအိုကြီးခေါ်ကာ လူသူဝေးတဲ့ တောကြီးမျက်မည်းမှာ သွားရောက်နေလိုက်ပါတယ်။ အင်မတန် လိမ္မာတဲ့သား၊ မိဘကျေးဇူးကိုသိပြီး ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သားပေါ့။

ဒိသားရဲ့အပြုအစု အစောင့်အရှောက်ကြောင့် အသက် ၁၂၀ ရှိတဲ့ အမေအိုကြီးဟာ မပင်မပန်း ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမျှ လိုလေသေးမရှိ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေရပါတယ်။

၂၆ * ဓမ္မဒူတ အရှင်ဥပဋိဿရ

ဆရာကြီးထံမှာ ပညာသင်ပြီး ပြန်သွားတဲ့ တပည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ “ပညာမစုံသေးဘူး၊ အသာတမန္တန်ကို ပြန်သင်ချေဦး” လို့ မိခင်ဖြစ်သူက တစ်ခေါက်ပြန်လွှတ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာ ဆရာကြီး ရှိရာ တောထဲ ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီတပည့်ကို ဆရာကြီးက -

“အေး ကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့မိခင်က ပညာမစုံသေးဘူးလို့ ယူဆရင် အသာတမန္တန်ဆိုတာကို ထပ်သင်ပေးရတာပေါ့။ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ရဲ့ အမေအိုကြီးကို ငါ့ကိုယ်စား ပြုစုလုပ်ကျွေးပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် ရေမိုးချိုးပေး၊ အစားအစာ ကျွေးမွေးပါ။ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပါ။

“ရေချိုးလို့ လက်ခြေကျောကုန်းတွေ ချေးတွန်းပေးတဲ့အခါ၊ ခြေတွေလက်တွေ ဆုပ်နယ်နှိပ်နင်းပေးတဲ့အခါတွေမှာ လက်တွေ့ခြေတွေ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ချောကြောင်းလှကြောင်း တင့်တယ်ကြောင်း ပြောပါ။ ဒီအရွယ်မှာတောင် ဒီလောက်လှသေးရင် ငယ်ငယ်ကဆို ဘယ်လောက် လှလိမ့်မလဲ။ ခုချိန်တောင် တင့်တင့်တယ်တယ် စိုစိုပြည်ပြည်ရှိတယ်ဆိုရင် အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်ကဆို ဘယ်လောက်တင့်တယ်လိမ့် မလဲလို့ မကြာခဏပြောပါ။ အမေအိုကြီး ဘာပြန်ပြောတယ်ဆိုတာလည်း ငါ့ကို ပြန်ပြောပြပါ။ သူ့ဘာပြောပြော၊ ငါ့ကိုပြန်ပြောဖို့ မရှက်နဲ့၊ မကြောက်နဲ့” လို့ပြောပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် စောင့်ရှောက်ခိုင်းပါတယ်။ အနီးကပ်နေပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခိုင်းပါတယ်။

တပည့်ကလည်း “ဆရာကြီး အခုလိုလုပ်ခိုင်းတာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ အကြောင်းရှိရမယ်” လို့တွေးပြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပါတယ်။

အသက် ၁၂၀ ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အမေအိုကြီးဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူငယ် လေးဆီက လှကြောင်း ချောကြောင်း တင့်တယ်ကြောင်း ချိုသာစကား တွေကို ကြားရ၊ တယုတယနဲ့ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတာကို ခံရတဲ့အတွက် လူငယ်လေးရဲ့အပြောအဆိုမှာ သာယာယစ်မှုလောပါ တယ်။ အတွေ့အထိ အပြုအစုကို ခုံမင်မက်မောလာပါတယ်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လူငယ်လေးကို စွဲသထက် စွဲပြီး အသံမကြားရမနေနိုင်အောင်၊ မမြင်ရမတွေ့ရရင် မနေနိုင်အောင် ချစ်ခင်တပ်မက်တဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ “ငါနဲ့ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းချင်လို့ဒီလိုပြောနေတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလောက် အနွံတာခံပြီး ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတာ ဖြစ်ရမယ်” လို့ တွေးပြီး အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ဖို့ ပြောဆိုလာပါတော့တယ်။

ဆင်ခြင်တုံတရားကင်း

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် စဉ်းစားကြည့်နော်။ အသက် ၁၂၀ ကျော် အမေအိုကြီးဖြစ်နေပုံကို။ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ အသက်တွေ၊ သိက္ခာတွေ၊ ဂုဏ်တွေ ဘာကိုမျှ ထည့်မတွက်နိုင်တော့ဘူး။ အစွဲကဒုက္ခပေးလိုက်တာ။ လူငယ်လေးကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းသွားတဲ့ ကိလေသာစိတ်က ဆင်ခြင်တုံတရားတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တာ။ အသိဉာဏ်တွေကို အနိုင်ယူသွားလိုက်တာ ကြောက်စရာကြီးနော်။

အိုမင်းရွတ်တွနေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ချောသေးတယ်၊ လှသေးတယ်၊ တင့်တယ်သေးတယ် ထင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူလည်း စွဲလမ်း

၂၈ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ပဋိသမရ

သွားတယ်။ လူငယ် လေးရဲ့အပြောအဆို အယူအယ အကြင်နာတွေကို လည်း အဟုတ်ထင်ပြီး စွဲလမ်းသွားတယ်နော်။

“အတူနေကြစို့” လို့ ပြောလာတဲ့အခါ -

“အမေရယ် အတူတော့ နေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့သား ဆရာကြီးကို ကြောက်လှပါတယ်”

“အို ဘာကြောက်စရာလို့လဲ။ မင်း ငါနဲ့အတူ နေချင်ရင် သူ့ကိုသတ် ပစ်လိုက်ပေါ့။ သူမရှိတော့ ရှင်းသွားတာပေါ့” လို့ မိဘကျေးဇူးကို သိ တတ်၊ ကျေးဇူးဆပ်နေတဲ့ သားကောင်းသားမြတ်ကိုတောင် သတ်ပစ် ဖို့အထိအကြံပေးလာပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ရင်နဲ့လွယ်ပြီးမွေးလာတဲ့သား၊ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ချိန်မှာ ဂရုတစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရှာတဲ့သား ကိုတောင် မငဲ့ညှာနိုင်တော့ဘူး။ အတူနေဖို့အရေးမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သတ်ပစ်လိုက်ပါလို့ စေခိုင်းတာဟာ စွဲလမ်းစိတ် ကြောင့်ပါ။

ကိုယ့်တို့ငါတို့မယ့်

လူငယ်လေးက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနဲ့ “အမေရယ်၊ ပညာသင်ပေး နေတဲ့ ကိုယ့်ဆရာသမားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတ်ရမှာလဲ၊ မသတ် ရဲပါဘူး” လို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပြောပြန်တော့ -

“တကယ်သာ မင်း ငါနဲ့ပေါင်းမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို စွန့်ပစ်မသွားဘူး ဆိုရင် ငါ့သားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်” လို့ အမေကြီးဟာ စွဲလမ်းစိတ် တွေနဲ့ အရူးအမူးဖြစ်ပြီး ပြောပါတယ်။ တကယ်လည်း သတ်ဖို့ဝန် မလေးတော့ပါဘူး။ လူငယ်လေးနဲ့သာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရမယ်

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၂၉

ဆိုရင် တစ်လောကလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း အဆင်သင့်ပါပဲ။ ဒါဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကိလေသာက မြှောက်ပေးလိုက်တာပါ။ ကိလေသာက မလုပ်သင့်တာတွေကို မကြောက်မရှက်လုပ်ဖို့ တွန်းအား ပေးနေတဲ့အတွက်ပါ။

တပည့်လူငယ်ဟာ ဖြစ်သမျှ အဖြစ်စုံ၊ အမေကြီး ပြောတဲ့ စကား အလုံးစုံကို တစ်ခွန်းမကျန် ဆရာကြီးကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။

ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးက သူ့အမေအိုကြီး သက်တမ်းကုန်မယ့် အချိန်အခါ နေ့ရက်ကို အသေအချာ တွက်ချက်ပြီးတော့ တပည့်နဲ့ အတူ ရေသဖန်းသား အရင်း ပိုင်းကိုယူ၊ လူပုံသဏ္ဌာန်နဲ့တူအောင် ထုဆစ်ပြီး သူ့ရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာထား၊ အပေါ်က စောင်လွှမ်းခြုံပြီး တကယ့် လူတစ်ယောက် အိပ်နေတာနဲ့တူအောင် ပြင်ဆင်ထားကြပါတယ်။

တပည့်ကိုလည်း အမေအိုကြီးနေတဲ့နေရာနဲ့ သူ့အိပ်ရာဆီကို ကြိုးတန်းသွယ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ပုဆိန်တစ်လက် ရှာပေးပြီး အမေကြီးဆီကို လွှတ်ကာ အပြောခိုင်းပါတယ်။

“အမေ၊ ဟောဒီမှာ ပုဆိန်ယူခဲ့ပြီ။ အမေ့ သား အိပ်တဲ့နေရာကို တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနိုင်အောင် ကြိုးတန်းလည်း သွယ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒီအချိန်ဆို ဆရာကြီးဟာ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေလောက်ပါပြီ။ အမေ တကယ်သတ်မယ်ဆိုရင် ပုဆိန်ယူသွားပြီး အသေသာ ခုတ်သတ်လိုက်ပါတော့။ ကိစ္စအားလုံးပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ အတူနေကြမယ်” လို့ ဆရာကြီး သင်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ပြောကြားပါတယ်။

၃၀ ◉ ဓမ္မဇ္ဇတ အရှင်ပညိဿရ

လည်ပင်းခုတ်ခြင်း အသေသတ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်၊ အသက် ၁၂၀ ကျော် အမေကြီးဟာ ခွန်အား တွေနည်းနေပါပြီ။ အစားအသောက်ကိုတောင် ကိုယ်တိုင်ချက်မစားနိုင်၊ ယူမစားနိုင်တော့လို့ချက်ပြုတ်ပြီးပါးစပ်ထဲအရောက်ခွံကျွေးနေရတာပါ။ မျက်စိလည်းမကောင်း၊ နားလည်းမကောင်း၊ ခြေလက်အင်္ဂါတွေလည်း မကောင်းတော့လို့ မမြင်မစမ်း သွားနေရတဲ့ အနေအထားပါ။ တုန်တုန် ချည့်ချည့်နဲ့ အားတွေ အင်တွေ နည်းနေတာပါ။

ဒါတောင်မှ စွဲလမ်းစိတ်က တိုက်တွန်းလိုက်တဲ့ အခါမှာ ပေါက်ဆိန် ကို မနိုင်တနိုင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်ပြီး အားနဲ့မာန်နဲ့ ကြိုးတန်း ကိုင်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပါတယ်။ သားရဲအိပ်ရာဆီရောက် ချိန်မှာ မျက်နှာပေါ်က စောင်ကိုလှန်ပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ အသေသတ် မယ်လို့ လည်ပင်းတည့်တည့်ချိန်ကာ ပုဆိန်နဲ့ တအားကုန် ခုတ်ချလိုက် ပါတယ်။

သွေးတွေပန်းထွက်လာရမဲ့အစား သစ်သား တုံးပေါ် ခုတ်ချမိလို့ “ဒုတ်” ဆိုတဲ့ အသံကြီးကြားလိုက်ရတော့ အမေအိုကြီးဟာ သူ့အညာ ခံလိုက်ရပြီလို့ ရိပ်မိသွားပါတယ်။ အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ အဖြစ်အပျက်ရဲ့အစအဆုံးကို တစ်နေရာက စောင့်ကြည့်နေကြတာပါ။

“အမေ ဘာလုပ်တာလဲ” ဆိုတဲ့ သားဖြစ်သူ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ ကြီးရဲ့အသံကိုလည်းကြားရောအမေအိုဟာ ထိတ်လန့်ပြီး လဲကျသေဆုံး သွားပါတော့တယ်။

သားက အမေဖြစ်သူ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးနဲ့ သေအောင် ဖန်တီးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီအချိန်မှာ သေမယ်ဆိုတာ ပညာနဲ့တွက်ချက်ပြီးသား၊ သိပြီးသားပါ။ ဒီအချိန်မှာ သူဟာ ဘယ်နေရာနေနေ သေမှာပါပဲ။ သေချိန်ရောက်နေပါပြီ။ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ အသာလှဲနေလည်း သက်တမ်းကုန်လို့ သေမှာပါပဲ။ မသေခင်လေးမှာ စွဲလမ်းစိတ်ရဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းပုံ၊ အစွဲကြီးစွဲမိရင် အမှားကြီးမှားတတ်ပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်စေချင်တဲ့အတွက်၊ သင်ခန်းစာ ယူစေချင်တဲ့အတွက် တပည့်ကို လက်တွေ့ပြလိုက် တာပါ။ လက်တွေ့သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပါ။

အဲဒီတော့မှ တပည့်ကိုဆုံးမပြီး -

“ပညာစုံပြီ၊ အသာတမန္တန်ဆိုတာ ဒါပါပဲ။ မိန်းမများအပေါ်သာသာ တဲ့စိတ်၊ ချစ်ခင်စိတ်၊ စွဲလမ်းစိတ်တွေ မဖြစ်ပေါ်အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုတယ်လို့ မင်းနားလည်သွားလောက်ပါပြီ။ အိမ်ကိုပြန်နိုင်ပါပြီ” လို့ ပြောဆိုဆုံးမကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

တပည့်လေးလည်း အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေစွန့်ပြီး ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ ကျင့်ပါတော့တယ်။ အစွဲအလမ်းတွေကင်းအောင် တောထွက်ပြီး တရားကျင့်ပါတော့တယ်။

ကာမဂုဏ်ရဲ့အပြစ်တွေကို သိမြင်၊ ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့အတွက် မကြာခင်မှာ ဈာန်အဘိညာဉ် သမာပတ်တွေရပြီး တစ်သက်လုံး ဈာန်သမာပတ်ချမ်းသာနဲ့ နေသွားပါတော့တယ်။

“ဤသမ္မာသမာဓိတိတရားကို ဤသို့ကျင့်ကြံပြီးမှသာ ရရှိနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ကျင့်ကြံပြီးမှသာ ဤသို့ရရှိနိုင်ပါသည်။”

၃၂ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

အစွဲကင်းရင်ချမ်းသာ

ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့
မှာ ခန္ဓာရှိပင်ရှိသော်လည်း ဒုက္ခ မရောက်တော့ဘူး။ ဒုက္ခတွေ မပြတ်
ထပ်ကာထပ်ကာ ရသေးလားဆိုရင် မရတော့ဘူး။ အစွဲကင်းသွားလို့၊
ဥပါဒိန်ပြုတ်သွားလို့။

ပုထုဇဉ်တွေက ခန္ဓာလည်းရှိတယ်။ အစွဲလည်း ရှိတယ်။ အရိယာ
အရှင်မြတ်တွေမှာ ခန္ဓာတော့ လက်ရှိ ရှိနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစွဲ
ကင်းသွားပြီ။ အဲဒီတော့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက ကျွတ်လွတ်ချင်ပါ
တယ်ဆိုရင် ခန္ဓာမှာ အစွဲကင်းအောင် ရှုရမယ်။ ဥပါဒိန်ချုပ်အောင်
ရှုရမယ်။ ဥပါဒိန်မဖြစ်အောင် နေတတ်ရမယ်ပေါ့။

ဥပါဒိန်ခန္ဓာငါးပါး

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ် သီလဝန္တသုတ္တန်နဲ့ သုတဝန္တ
သုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောတော်မူတဲ့ အတိုင်း ဥပါဒိန်ရဲ့အာရုံ၊
ဥပါဒိန်ရဲ့စားကျက် ခန္ဓာငါးပါးကို ရေတွက်ပြပါတယ်။

၁။ ရူပပါဒိနက္ခန္ဓာ	- စွဲလမ်းစရာ ရုပ်တရားအစု
၂။ ဝေဒနပါဒိနက္ခန္ဓာ	- စွဲလမ်းစရာ ဝေဒနာတရားအစု
၃။ သညပါဒိနက္ခန္ဓာ	- စွဲလမ်းစရာ သညာတရားအစု
၄။ သင်္ခါရပါဒိနက္ခန္ဓာ	- စွဲလမ်းစရာ သင်္ခါရတရားအစု
၅။ ဝိညာဏပါဒိနက္ခန္ဓာ	- စွဲလမ်းစရာ ဝိညာဏ်တရားအစု

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်၊ ဥပါဒိနက္ခန္ဓာကို လွယ်လွယ်လေး မှတ်ချင်
ရင် ခန္ဓာငါးပါးကို ဥပါဒိန်နဲ့စွဲတယ်လို့သာ မှတ်ထားပါ။ စွဲလမ်းစရာ

နှစ်သက်စရာ တပ်မက် စရာကောင်းတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလို့လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတစ်ချင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြပါမယ်။

မြင်နိုင်ဘိသော ငါးခန္ဓာ

ခန္ဓာဆိုတာ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်နေ ကြားနေ နမ်းနေ စားနေ ထိနေ သိနေကြတဲ့ သဘောတရားတွေဟာ ခန္ဓာတွေပါ။

သက်ရှိသက်မဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်မယ်၊ မြင်လိုက်မယ် ဆိုပါတော့။ မြင်လိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့် လေးမှာ မြင်တတ်တဲ့မျက်စိက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်တရား၊ ရုပ်ခန္ဓာ။ အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ မြင်ရတဲ့ အရောင်အသွေး၊ အဆင်းမျိုးစုံ၊ အဖြူအနီအကြောင်အကျားအစိမ်းအဝါ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ သစ်ပင် တောတောင်၊ အိုးအိမ် တိုက်တာ၊ လယ်ယာ မိုးမြေ အားလုံး ဟာရုပ်ခန္ဓာ။ စာပေအသုံးအနှုန်းနဲ့ပြောရင် ရူပက္ခန္ဓာ။ တရားအနေနဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် ရုပ်တရားပေါ့။

မြင်တဲ့အခိုက်မှာနော်။ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မြင်လိုက်ရတာတွေ ကြည့်လိုက်တာတွေကို ခန္ဓာ အနေနဲ့ ခွဲခြားရှုမှတ်နိုင်ဖို့ အခု ဘုန်းကြီးပြောနေတာ။ မြင်တတ်တဲ့မျက်စိနဲ့ မြင်ရတာ အားလုံးသည် ရူပက္ခန္ဓာ။

ရှုခင်းလေးတစ်ခု၊ မြင်ကွင်းလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ အချိန် ပိုင်းလေးမှာ စိတ်ထဲက ခံစားမှု ပေါ်လာတယ်။ မြင်ရတဲ့အမြင်ပေါ်မှာ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ ခံစားမှုလှိုင်းလေး စိတ်ကိုလာပြီး ရိုက်ခတ်တယ်။ ခံစားချက်လေး ပေါ်လာတယ်။ မြင်ရတဲ့အတွက် ခံစားချက်လေး ဝင်လာတယ်။

၃၄ ❶ ဓမ္မဇ္ဇတ အရှင်ပဉ္စိဿရ

အဲဒီခံစားမှုလေးက ဝေဒနာကွန္ဓာ၊ မြင်ရ တွေ့ရတာ စိတ်ချမ်းသာ လိုက်တာ၊ မြင်ရတွေ့ရတာ တယ်စိတ်ဆင်းရဲတာပဲလို့ ကောင်းတာ လည်း ခံစားတယ်၊ မကောင်းတာလည်း ခံစားတယ်။ အဲဒီခံစားမှုသည် ဝေဒနာကွန္ဓာ။

မြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ မြင်ရတာလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ပရိ သတ် မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်တာနဲ့ “ဒါဟာ ဘာပဲ” လို့အရင်ကမှတ်ထားတာလေး ပြန်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီအမှတ်သညာက သညာကွန္ဓာ။

မြင်နိုင်ဖို့ လုံ့လပြုတာ၊ မြင်ရအောင် လှုပ်ရှား ကြိုးပမ်းတာ သင်္ခါရ ကွန္ဓာ၊ ကြည့်ချင်လို့ မြင်ချင်လို့ မမြင်မြင်အောင် မတွေ့တွေ့အောင် ကြိုးစားပမ်းစား အားထုတ်နေတာက သင်္ခါရကွန္ဓာ။

မြင်လိုက်ပြီဆိုတော့ သိသွားပြီ။ “ဘယ်သူပဲ ဘယ်ဝါပဲ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တ ဝါပဲ ယောက်ျားမိန်းမပဲ သက်ရှိ သက်မဲ့ပဲ” လို့ သိသွားတယ်။ “အဖြူအနီ အကြောင်အကျား၊ အစိမ်း၊ အဝါ” လို့ သိလိုက်တယ်။ သိတဲ့သဘောက ဝိညာဏကွန္ဓာပါ။

ခန္ဓာဘယ်နှစ်ပါး ဖြစ်သွားသလဲ၊ ငါးပါးနော်။ ခန္ဓာငါးပါး။ ကြည့် လိုက်မြင်လိုက်လို့ တွေ့လိုက်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးပါ။

မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မျက်စိနဲ့မြင်တဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ ဘုန်းကြီး တို့ပရိသတ် ခန္ဓာဘေဒနည်းအရ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်လိုက်ရင် ခန္ဓာ ငါးပါး ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတယ်နော်။

မြင်နိုင်ပေါ်လာ ရုပ်နာမ်မှာ နှစ်ခြာကွဲအောင်ရှု

မြင်တဲ့အခိုက်မှာ မြင်တတ်တဲ့မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့ အဆင်းက ရုပ်ခန္ဓာ၊ ရုပ်တရား။ မြင်လို့ခံစားတာ မှတ်သားတာ၊ မြင်အောင် အားထုတ် ပြုလုပ်တာ၊ မြင်လို့ သိလိုက်တာတွေက နာမ်ခန္ဓာ၊ နာမ်တရား။

ဒီတော့ တရားအားထုတ်ရှုမှတ်မယ့် ယောဂီ အနေနဲ့ ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်နည်းအရ ပြောမယ်ဆိုရင် ရုပ်နာမ်တရားတွေ ရှုရမယ်။ အမှတ်တမဲ့ မကြည့်နဲ့။ မြင်ရင် အမှတ်တမဲ့ မနေနဲ့။ ရုပ်နာမ် ခွဲခြားမြင်အောင် ရှု။ မြင်အောင်ကြည့်လိုက်ပါ။ သံသရာဝဋ်က ကျွတ် ချင်တဲ့သူ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်ချင်တဲ့သူတွေအတွက် ခန္ဓာငါးပါးမှာ ရုပ်နာမ်ခွဲခြားရှုနည်း ပေးလိုက် ပြီနော်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သက်ရှိသက်မဲ့တို့ရဲ့အသံမျိုးစုံဟာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှိနေပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အသံတွေကြားနေရတယ်။ နား ထောင်ချင်လို့ဖြစ်စေ၊ နားမထောင်ချင်ဘဲဖြစ်စေ နားရှိတော့ အသံ မျိုးစုံကို ကြားနေရတယ်။

နားထောင်တတ်ကြားတတ်တဲ့ နားဆိုတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ကြားရတဲ့ အသံတွေကလည်း ရူပက္ခန္ဓာ။ ကြားရတဲ့အသံတွေအပေါ်မှာ ကောင်း မကောင်းခံစားတာက ဝေဒနာက္ခန္ဓာ။ ဘယ်သူ့အသံပဲ၊ ဘာပြောလိုက် တာပဲ၊ ဘာအသံပဲလို့ မှတ်သားလိုက်တာက သညာက္ခန္ဓာ။ အသံကြား ရအောင် စီမံတာ၊ ပြုပြင်တာ၊ ဖန်တီးတာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။ အသံကြား လိုက်တာနဲ့သိတယ်။ စကားသံ၊ တရားသံ၊ သာယာငြိမ့်ညောင်း နားဝင်ချို့တဲ့အသံ၊ နားမခံသာအောင် ဆူညံတဲ့အသံလို့ သိတာက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ။

၃၆ ● ဓမ္မဒူတာ အရှင်ဝဠာဠာရ

ကြားတဲ့အခိုက်မှာ ခန္ဓာငါးပါး။ အကျဉ်းပြောရင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

ကြားခိုက်ပေါ်လာ ရုပ်နာမ်မှာ နှစ်ခြာကွဲအောင်ရှု

နာခေါင်းနဲ့ အနံ့များ နှမ်းရှူပြီဆိုရင်လည်း နံတဲ့ အချိန်အခါလေး၊ နှမ်းလိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ ခန္ဓာငါးပါးကွဲအောင်ကြည့်၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး မြင်အောင် ကြည့်ပါ။

နာခေါင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ အနံ့မျိုးစုံ၊ မွှေးကြိုင် တဲ့အနံ့၊ နံစော်တဲ့ အနံ့၊ ထမင်းနံ့ ဟင်းနံ့ သနပ်ခါး ပေါင်ဒါနံ့ အနံ့မျိုးစုံသည် ရူပက္ခန္ဓာပါ။ အဲဒီအနံ့တွေကို လက်ခံနမ်းရှူတဲ့ နာခေါင်းကလည်း ရူပက္ခန္ဓာပါ။

အနံ့ရလာတဲ့ အချိန်အခါမှာ မွှေးတယ် နံတယ်။ ကောင်းတယ် ဆိုးတယ်လို့ ခွဲခြားပြီး ခံစားတာက ဝေဒနာက္ခန္ဓာ။

ဘယ်လိုအနံ့မျိုးပဲ၊ ဒီအနံ့မျိုး ရှူဖူးတယ်၊ မရှူဖူးဘူးလို့ မှတ်သားတာသည် သညာက္ခန္ဓာ။

အနံ့ရအောင် နှမ်းရှူနိုင်အောင် အားထုတ်ပြုပြင် စီမံတာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။

အနံ့ကောင်းပဲ၊ အနံ့ဆိုးပဲ၊ ဘာအနံ့ပဲလို့ သိလိုက် တာက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးပဲဆိုတာ ကောက်ချက်ချလို့ ရပါတယ်။

နားခိုက်ပေါ်လာ ရုပ်နာမ်မှာ နှစ်ခြာကွဲအောင်ရှု

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရေးအတွက် မဖြစ်မနေ အစာစား ကြရတယ်နော်။ ထမင်းဟင်း

လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၃၇

မုန့်ပဲသရေစာ အဖျော် ယမကာတွေ စားသောက်ဝါးမျိုကြတယ်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီးတော့ စားကြသောက်ကြတယ်။

စားတဲ့နေရာမှာလည်း ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး မြင်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

စားစရာ သောက်စရာတွေကို တစ်လုတ်ချင်း စားသောက်နေတဲ့ အခိုက်၊ တစ်ချက်ချင်းဖိကြိတ်စားမျိုနေတဲ့အခိုက်မှာ စားသောက်ဖွယ်ရာ အဖြာဖြာတို့ဟာ ခန္ဓာအနေအားဖြင့်ကြည့်ရင် ရူပက္ခန္ဓာ၊ အသေးစိတ် ကြည့်ရင် ချိုတယ်၊ ချဉ်တယ်၊ စပ်တယ်၊ ငန့်တယ်ဆိုတဲ့ အရသာတွေဟာ ရူပက္ခန္ဓာပါ။ ဒီအရသာတွေကို ခံယူ တတ်တဲ့ အရသာခံတဲ့ လျှာသည် လည်း ရူပက္ခန္ဓာပါ။

စားလို့ကောင်းတယ်၊ စားလို့မကောင်းဘူး၊ အရသာရှိတယ်၊ အရသာမရှိဘူးလို့ ခံစားတာက ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ။ မှတ်မှတ်သားသား သတိထား ဂရုစိုက်တာက သညာက္ခန္ဓာ။ အရသာပေါ်အောင် လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်တာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။ စားနေခိုက်မှာ ကောင်းမကောင်း အရသာရှိ မရှိ သိတာက ဝိညာဏက္ခန္ဓာပါ။

စားခဲ့ကစီပေါ်လာ ရုပ်နာမ်မှာ နှစ်ခြာကွဲအောင်ရှု

နောက်တစ်ခု ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်မှာ ဒီကိုယ်ကောင်ကြီး ရှိနေတော့ အတွေ့အထိ ဆိုတာတွေ ရှိလာ တယ်။ အပူအအေးတွေနဲ့ ထိတွေ့တယ်၊ အကြမ်းအနု တွေနဲ့ ထိတွေ့တယ်၊ အမာအပျော့ စတာတွေနဲ့ ထိတွေ့တယ်လို့ ရှိကြတယ်နော်။

၃၈ * ဓမ္မဒူတာ အရှင်ဝဠာဠာရ

ထိတွေ့ခိုက်မှာ အထိအခိုက်ခံရတဲ့ ဒီကိုယ်ကြီး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ထိတတ်ခိုက်တတ်တဲ့ ဒီကိုယ်ကြီးဟာ ရူပက္ခန္ဓာပေါ့။ ဒီကိုယ်ကြီးနဲ့ ထိတွေ့မိတာမှန်သမျှ အအေး အပူ အကြမ်း အနု အားလုံးဟာလည်း ရူပက္ခန္ဓာ။

ထိတွေ့မိတော့ သဘောကျမကျ၊ ကြိုက်မကြိုက်၊ ကောင်းမကောင်း၊ ခံစားရတာမှန်သမျှက ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ မှတ်သားတာက သညာက္ခန္ဓာ၊ စေ့ဆော်လုံ့လပြုတာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ သိတာက ဝိညာဏက္ခန္ဓာလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဒီလောက်ဆိုရင် ခန္ဓာငါးပါးကို သဘောပေါက်ပါပြီ။

ရူပက္ခန္ဓာက ရုပ်တရား၊ ကျန်တဲ့ ခန္ဓာလေးပါးက နာမ်တရားလို့ သိလောက်ပါပြီ။

ထိခိုက်ပေါ်လာ ရုပ်နာမ်မှာ နှစ်ခြာကွဲအောင်ရှု

သိတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကတော့ နာမ်တရား နာမ် ခန္ဓာ ဆိုပါတော့။ မြင်တာကြားတာ နံတာစားတာ ထိတာတွေကို သိတာက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ နာမ်တရားလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မှတ်ထားပေါ့။

အာရုံတွေကို တွေးတယ်၊ ကြံစည်တယ်၊ နှလုံးသွင်းတယ် ဆိုတာတွေဟာ နာမ်တရားတွေပါ။ ခံစားတယ်၊ မှတ်သားတယ်၊ တိုက်တွန်းစီမံတယ်ဆိုတာ တွေဟာ နာမ်တရားပါ။

စိတ်ကျဉ်းလည်ရာနယ်ပယ်

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် စိတ်ရဲ့ သဘောက အာရုံ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ကင်းပြီး နေလို့ ရရိုး ထုံးစံမရှိပါဘူး။ အမြဲတမ်းလိုလို ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ အာရုံ တစ်ခုခုကို စွဲယူပြီး နေတတ်ပါတယ်။

ကောင်းတဲ့အာရုံနဲ့နေနိုင်ရင် ကောင်းတာတွေပြု၊ ကောင်းတာတွေပြော၊ ကောင်းတာတွေ ကြံစည်စိတ်ကူး နေတဲ့အတွက် အရာရာမှာ အကောင်းတွေသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ မကောင်းတဲ့အာရုံကို စွဲလမ်းယူမိပြီဆိုရင် မကောင်းပြု၊ မကောင်းပြော၊ မကောင်းကြံပြီး မကောင်းတာတွေသာ ဖြစ်ရတော့မှာပါ။

ဒါကြောင့် စိတ်ကို မကောင်းတဲ့အာရုံ မရောက်စေဘဲ ကောင်းတဲ့အာရုံမှာပဲ မွေ့လျော်နေအောင် ထားနိုင်မယ်၊ နေနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ လူကောင်းသူကောင်းသူတော်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပါပဲ။

ဝိပဿနာတရားအလုပ်ကို အားထုတ်ရာမှာလည်း ဒီသဘောနဲ့ အတူတူပါပဲ။ မိမိရဲ့စိတ်ကို ကျင်လည်ကျက်စားရမယ့် တရားအာရုံမှာ မြဲနေအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်မယ်။ စိတ်နယ်ပယ်ကို ကန့်သတ်ထားနိုင်မယ်ဆိုရင် တရားရဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ ဝိပဿနာစိတ်ရဲ့အာရုံ မှန်ကန်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။

သိနိုက်ဒေါလာ နာမ်ခန္ဓာ သေချာနာမ်လို့ရှု

ဒါအရှင်ခံထားရမယ့် ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ မမေ့လိုက်နဲ့နော်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်က ခန္ဓာကို ရှုပါဆိုလို့ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ကို အသေအချာသိအောင် အသေးစိတ် ရှင်းပြနေရတာ။ ဥပါဒါကုန္ဒာ စွဲလမ်းစရာခန္ဓာကိုရှုဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါး ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သိသွားပြီ။

၄၀ ● ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ဝဠိဿရ

ဥပါဒါန်အစွဲလေးမျိုး

ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ ဒေသနာ တော်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ဥပါဒါန်လေးမျိုးကို လေ့လာ ကြည့်ရအောင်။

- ၁။ ကာမုပါဒါန် - ကာမဂုဏ်မှာ ပြင်းပြစွာ စွဲလမ်းမှု
 - ၂။ ဒိဋ္ဌုပါဒါန် - အယူမှားတွေမှာ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် စွဲလမ်းမှု
 - ၃။ သီလဗ္ဗတုပါဒါန် - အကျင့်မှားတွေမှာ အပြင်း အထန် စွဲလမ်းမှု
 - ၄။ အတ္တဝါဒုပါဒါန် - ငါ ငါ့ဥစ္စာ ငါ့လိပ်ပြာလို့ ပြင်းထန်စွာ စွဲလမ်းမှု
- လို့ ဥပါဒါန်အစွဲအလန်းတွေကို ဘုရားရှင် ဟောကြားခဲ့ တယ်နော်။

စွဲမက်ခြင်း အကြောင်းရင်း

အဲဒီ အစွဲဥပါဒါန်တွေ ဖြစ်လာရတဲ့အကြောင်း ကို ရှာကြည့်ရင် “တဏှာပစ္စယာဥပါဒါန်” တဏှာကြောင့်၊ တပ်မက်လိုချင်ခင်မင်တယ်ဆိုတဲ့ တဏှာ ကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါက အကြောင်းတစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက်က ငါသူတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလို့ အယူမှားမှု၊ အထင်မှားမှုဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိကြောင့်လည်း ဥပါဒါန် ဖြစ်လာတယ်။

ဒီတော့ ဥပါဒါန်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်းသည် တဏှာနဲ့ဒိဋ္ဌိ။ လိုချင်တဲ့ တဏှာ၊ အယူမှား ဒိဋ္ဌိလို့ တွေ့ရမယ်။ သာယာလို့လည်း စွဲလမ်းတယ်၊ အယူမှားလို့ အထင်အမြင်တွေ လွဲချော်နေလို့လည်း စွဲလမ်းတယ်လို့ အစွဲကြီးစွဲနေရတဲ့ အကြောင်းနှစ်ချက်ကို တွေ့ရပါလိမ့် မယ်။

ခန္ဓာငါးပါးကို ခန္ဓာငါးပါးလို့ မမြင်ဘဲ ငါလို့ မြင်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်က ငါပဲ၊ သူပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါပဲ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမပဲလို့ မြင်တယ်။ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ပစ္စည်းပဲလို့ ထင်တယ်။ အဲဒါက ဒိဋ္ဌိ။ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့သား

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ၄၁

ငါ့သမီးလို့ ထင်နေမြင်နေတဲ့အတွက် သာယာတယ်။ နှစ်သက်တယ်။
ချစ်ခင်တယ်။ အဲဒါက တဏှာ။ တဏှာနဲ့ ဒိဋ္ဌိ၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့တဏှာဟာ စွဲမက်ရ
ခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်းတွေပါ။

အပေါ်ကျတာ သူတို့ကြောင့်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်တွေတွေဖူးကြလိမ့်မယ်။ မြွေတစ်ကောင်ဟာ
ဖားကိုခဲထားပြီ မျိုထားပြီဆိုရင် မလွှတ်တော့ဘူး။ ခြောက်လှန့်လို့လည်း
မရဘူး။ ရိုက်ပုတ် လို့လည်း မရဘူး။ အော်ဟစ်လို့လည်း ဂရုမစိုက်တော့
ဘူး။ အပြင်းအထန်ကို ခဲထားတာ။ ဖြေလို့ဖြုတ်လို့မရ အောင်ကို
ဆုပ်ထားတာနော်။

အစွဲအလမ်းဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ စွဲမိရင် ဒီအစွဲကို ချွတ်ဖို့ မလွယ်
ဘူး။ ဒီအစွဲကို စွန့်လွှတ်ဖို့ မလွယ်တော့ ဘူး။ သဲသဲမဲမဲကို စွဲတော့မယ်။
ရနက မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ ထိတွေ့ခံစားတယ်ဆိုတာတွေဟာ
တကယ်တော့ ငါမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်နာမ်တရားတွေ၊ ခန္ဓာတရားတွေ၊
သဘောတရားသက်သက်ပဲ။ ငါမပါဘူးနော်။

ဒါပေမဲ့ အစွဲက ပြင်းထန်နေတော့ ပြင်လို့မရဘူး။ “ငါသိတယ်၊
ငါမြင်တယ်၊ ငါစားတယ်၊ ငါသွားတယ်၊ ငါဥစ္စာ၊ ငါပစ္စည်း၊ ငါလင်၊
ငါမယား” လို့ကို စွဲနေတယ်။ အမှန်ကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်း
နေကြတယ်။

ဘယ်လိုမျှ မပြင်နိုင်ဘူး။ ပြင်ခိုင်းလို့လည်း မရဘူး။ အမှန်အမြင်ကို
လက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါဆိုတာကို ဗဟိုပြုပြီး သာယာတယ်။ အထင်အမြင်
တွေ လွဲချော်တယ်။ လာပြီနော် တဏှာနဲ့ ဒိဋ္ဌိ။

၄၂ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

တချို့များ သေပြီးတာတောင် မကျွတ်ဘူး။ ဘဝ ပြောင်းသွားတာတောင် အစွဲကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ အပါယ် ရောက်ရတယ်။ လိုချင်တဲ့ တဏှာနဲ့ အမြင်မှားတဲ့ဒိဋ္ဌိ၊ သူတို့ကြောင့် ဥပါဒိန်ဖြစ်လာ။ အဲဒီ ဥပါဒိန်က အပါယ် ငရဲကိုပို့ဆိုပြီး သံသရာလည်နေတာ။ ဒုက္ခသံသရာကြီး လည်နေတာ။

အစွဲအလမ်းကြောင့် မဟုတ်တာတွေလုပ်၊ မဟုတ်တာတွေပြော၊ မမှန်တာတွေ မတော်တာတွေ ကြံစည်ပြီး အပါယ်သွားကြတယ်ပေါ့။ အပါယ်မကျချင် ရင် ဥပါဒိန် ပယ်ရမယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကင်းချင်ရင် အစွဲ ဥပါဒိန်ကို ပယ်ရမယ်။

ဘုရား ရဟန္တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တွေမှာ ခန္ဓာတော့ ရှိပါရဲ့။ အပါယ်မသွားတော့ဘူး။ ဥပါဒိန် ပယ်လိုက်လို့ အစွဲကျွတ်သွားလို့ပေါ့။ ပုထုဇဉ်တွေက စွဲစရာ များလွန်းလို့ ခေါင်းစဉ်တောင် တပ်လို့မကုန်နိုင်ဘူး။ အကုန်လိုက်ပြီး စွဲနေတယ်။ စွန့်ရမှာတွေကို စွဲနေ ကြတယ်။

အပါယ်မကျချင်ရင် ဥပါဒိန် ပယ်ရမယ်။ အထင်လွဲမှု သာယာမှုတွေ နဲ့ အစွဲဥပါဒိန်တွေ ပျောက်အောင် ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ခန္ဓာငါးပါးကို ရှုရမယ်။ ခန္ဓာငါးပါးကို အမှန်အတိုင်း မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်။

အမှန်မြင်မှ အမြင်မှန်

အမှန်တကယ် ရှိနေတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို တလွဲမထင်ဘဲ မသာယာဘဲ နဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလို့ မြင်လိုက်ရင် အမှန် မြင်သွားတယ်။ အထင်အမြင်လွဲတာ သာယာတာ စွဲလမ်းတာတွေ ပျောက်သွားပါတယ်။ ဘာမျှ မဟုတ်ပါလား။ ငါသူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ မဟုတ်ပါလား။ ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရားပဲ ရှိတယ်။ တခြား ဘာမျှမရှိဘူးလို့ မြင် အောင် ရှုရပါမယ်။

ခံစားတာ၊ မှတ်သားတာ၊ ပြုပြင်စီမံတာ၊ သိတာ ပဲ ရှိတယ်။ တခြား
ဘာမျှမရှိဘူးလို့မြင်ရင် ဥပါဒါန် အစွဲအလမ်းတွေ ကင်းပါတယ်။ တရား
သိမြင်ပါတယ်။

အလှအပကြိုက်သူလေး

မြတ်စွာဗုဒ္ဓ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က သာဂလ မြို့မဒ္ဒရာဇ်မင်း
ကြီးရဲ့သမီးတော်လေးဟာ ချောမောလှပတဲ့ ခေမာ ဆိုတဲ့ မင်းသမီး
လေးပါ။ အရွယ်ရောက် ချိန်မှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးရဲ့ချစ်မပြီးတဲ့ မိဖုရား
ကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့အတွက် အလှမာန်တွေ
လည်း အဆမတန် တက်နေတယ်ပေါ့။

ပြင်ကာ ဆင်ကာ ဖြီးလိမ်းကာနဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာကို တသသ နေပြီး
ကိုယ့်အလှကို ကိုယ် စွဲလမ်းမြတ်နိုးလွန်းတော့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠု
ဝန်ကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက်
ကို တစ်ခါတစ်ခေါက်တောင် မသွားပါဘူး။

တစ်ဆင့်စကားနဲ့ “မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရုပ်အဆင်းကို အပြစ်ပြော
တယ်။ အပြစ်တွေပြုပြီး တရားဟောတယ်တဲ့။ ငါသွားရင်လည်း ဒီရုပ်
အဆင်းကို အပြစ် ပြောမှာပဲ” လို့ တွေးကြောက်တာနဲ့ မသွားမရောက်
တာပါ။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာ
ကြီးဆိုတော့ မိဖုရားကြီးကိုလည်း မြတ်စွာ ဘုရားထံမှောက် ရောက်စေ
ချင်ပါတယ်။ တရားတွေနာ ပြီးတရားတွေကို သိစေချင်ပါတယ်။

၄၄ ● ဓမ္မဒူတာ အရှင်ဝဠိဿရ

ဒါကြောင့် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ သာယာ လှပပုံ၊ နှလုံးမွေ့
လျော် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းပုံတွေကို သီချင်းဖွဲ့နွဲ့ခိုင်းပြီး မိဖုရားကြီး
ကြားလောက်အောင် အဆိုခိုင်းပါတယ်။

အလှကြိုက်တဲ့ ခေမာမိဖုရားဟာ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့
လှပသာယာပုံကို ကြားရတဲ့အချိန်မှာ ကျောင်းကိုသွားချင်စိတ် ပေါ်လာ
ပါတယ်။ ကျောင်း တော့ သွားချင်ပေမဲ့ ကျောင်းမှာသီတင်းသုံးတော်
မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့တော့ မဆုံချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆွမ်းခံဝင်ချိန်
ကိုမှန်းပြီး မင်းကြီးထံခွင့်ပန်ကာ ကျောင်းကို သွားပါတယ်။ ဝေဠု
ဝန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလှအပ အဆန်း တကြယ် စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သစ်ပင်
ကြီးငယ်တွေ၊ ကြည်လင် အေးချမ်းတဲ့ ရေတွင်းရေကန်တွေ၊ ဇရပ်တန်
ဆောင်း ကျောင်းတော်ကြီးတွေကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး အားရ ရွှင်ပျ
သဘောအကျကြီး ကျနေပါတော့တယ်။

အရှုံးပေးလို့ကိရဦး

ဂန္ဓကုဋိကျောင်းတော်မှာ မြတ်စွာဘုရားမရှိဘူး ဆိုတဲ့အထင်
နဲ့ အနားကပ်ပြီး ဝင်ကြည့်တဲ့အခါ သွားခနဲ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူး
မြင်ရပါတော့တယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အနီးအနားမှာ ခေမာမိဖုရားဟာ သူ့ထက်အဆ
ပေါင်းများစွာ သာလွန်လှပတဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ မိန်းမငယ်
ဣဒ္ဓိရုပ်ကိုလည်း လေညင်း ယပ်ခတ် ပူဇော်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါ
တယ်။

အလှအပဆိုရင် နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ ခေမာမိဖုရားဟာ သူ့ကိုယ်သူ အလှဆုံးလို့ မှတ်ထင်ထားတာ အရှုံးပေးလိုက်ရပါပြီ။ အခု မြင်နေရတဲ့ မိန်းမငယ်ဟာ နှိုင်းတုလို့မမီအောင် လှနေတာ မြင်ရတဲ့ အခါ သဘောအကျကြီးကျနေပါတယ်။ တရှိုက်မက်မက် နှစ်သက် အားကျနေပါတယ်။ မျက်တောင်မခတ်နိုင်လောက်အောင် လှလွန်းသူလေးကို တစ်မုံစိမ့် ဝေးကြည့်နေမိပါတော့တယ်။

ကြည့်နေရင်းမှာ ပျက်စီးသွား

ကြည့်လို့မဝ ရှုလို့အားမရ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဣဒ္ဓိရုပ် မိန်းမလှလေး တရွေ့ရွေ့အိုမင်းလာပုံကို ရုပ်ရှင်ထဲက အနေးပြကွက်လို တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းပြတော်မူလိုက်ပါတယ်။

မိန်းမလှလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း အရွယ်ရင့် ကာ အိုမင်းရွတ် တွလာပါတယ်။ မည်းနက်တဲ့ ဆံပင်တွေ တစစနဲ့ ဖြူဖွေးလာပါတယ်။ ညီညာတဲ့ ပုလဲသွယ်လို သွားလေးတွေဟာ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ကျိုးပဲ့ ထွက်ကုန်ပါတယ်။ ပြည့်တင်းတဲ့ အသားအရေဟာ လျော့ရိ လျော့ရဲနဲ့ ပျော့တွဲလာပါတယ်။ ဖြူဝင်းတဲ့ အရောင်အဆင်းဟာ မှဲ့မည်း တွေစွဲပြီး ညိုညစ်လာပါတယ်။ ပိန်ချုံးခြောက်ကပ်ပြီး လက်တွေခြေတွေ တုန်ယင် လှုပ်ရှားလို့ အကြောပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ ကုပ်ကိုင်းလာပါတယ်။

မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရင်းမှာပဲ အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှုကာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် မျက်ဖြူဆိုက်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွားတာကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ ခေမာမိဖုရားကြီးရဲ့ အသိဉာဏ်မှာ သံဝေဂ တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့တယ်။

၄၆ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ပဉ္စိဿရ

မိရတ္တ၊ ရူပံ အသုစိ

ရမန္တေယတ္ထ ဗာလိယာ။

ရူပံ - ဓာတ်လေးပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းသရုပ်ဆောင်၊ ဤရုပ်ကောင်သည်၊
အသုစိ - ပင်ကိုသဘာဝ သူ့အနေဝယ် မစင်ကြယ်ပါတကား။

မိ - မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်သည်၊ အတ္ထု - အမှန်စင်စစ်
ကောက်ဖြစ်စွတကား။ ယတ္ထ - ယင်းသို့ မစင်ကြယ် ရွံရှာဖွယ် ထို့ဖွယ်ဖြစ်
သော အပုပ် သရုပ်ဆောင် ရုပ်ကောင်၌၊ ဗာလိယာ - အသိဉာဏ်ကင်း
လွန်ညံ့ဖျင်း၍ ပညာမဲ့စွ အမှိုက်မတို့သည်၊ ရမန္တေ - မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်
နှစ်ခြိုက်၍ နေကုန်၏တကား - လို့ အမှန်သဘောကို တွေးတောသိမြင်
အသိဉာဏ်တွေ ဝင်လာပါတော့တယ်။

မြတ်စွာဘုရား တရားဟော

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်၊ ဒီလိုအသိဉာဏ်တွေ မဝင်သေးရင် ခေမာ
မိဖုရားကို မြတ်စွာဘုရား တရားဟောလို့လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်
မှာပါ။ အချိန်ကုန်ရုံ၊ ပင်ပန်းရုံသာ ရှိမှာပါ။ အရာရာကို သိမြင်တော်မူ
တဲ့မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ အချိန်အခါနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့တရား၊ အခြေအနေနဲ့
ကိုက်ညီတဲ့တရား၊ တရားနာသူရဲ့ ဓလေ့စရိုက်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်တရားကို
ရွေးချယ်ပြီး ဟောတော်မူပါ တယ်။ ခေမာမိဖုရား ရုပ်အဆင်းပေါ်မှာ
တပ်မက်မှု ပြင်းပြစွာ စွဲလမ်းမှု ရုပ်အဆင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်
နေတဲ့ ထောင်လွှားတက်ကြွမှုတွေ ကင်းနေပြီ။ ရွံမုန်းပြီးငွေ့နေပြီလို့ သိ
တော်မူတဲ့အတွက် လိုက်ဖက်တဲ့ တရားကို ဟောကြားပေးတော်မူပါ
တယ်။

လိုရင်းတို့ရှင်းဝိပဿနာ ၄၇

“ဧမာမိဖုရား၊ ကျင်နာခံခက် နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ခန္ဓာ၊ မစင်မကြယ် ရွံဖွယ်ရာဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာ၊ ပုပ်နဲ့ညှို့လောင်း မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်တွေ တလောင်းလောင်းထွက်နေတဲ့ ခန္ဓာ၊ အထက်ဘက်ကိုလည်း မျက်ချေး၊ နားချေး၊ နှပ်တံတွေတွေ တစက်စက် ယိုထွက်တဲ့ ခန္ဓာ၊ အသိဉာဏ် မွဲ ပညာနည်းသူတို့ အလွန်စုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးကြတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကို သေသေချာချာ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ရှုလိုက်စမ်းပါ။

“မတင့်မတယ် ရွံဖွယ်လို့ ထင်မြင်လာအောင် စိတ်ကိုစုစည်းပြီး တည်ကြည်ငြိမ်သက်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကာယဂတာသတိဘာဝနာကို ပွားများလိုက်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွံမုန်းငြီးငွေ့သွားအောင် ရှုမှတ်လိုက် စမ်းပါ။

“ဧမာမိဖုရား၊ ချောမောလှပတဲ့ ဒီမိန်းမငယ်လေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အိုမင်းရွတ်တွပြီး ပျက်စီးရသလို သင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ပျက်စီးရပါလိမ့်မယ်။ သင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မသေခင်မှာ ချောမော လှပတယ်လို့ ထင်ခဲ့ရသလို ဒီမိန်းမငယ်လေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း မသေခင်က ချောမောလှပတင့်တယ်တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

“ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ နှစ်ဌာနမှာ ဖြစ်တဲ့ တပ်မက်မှု ဆန္ဒရာဂကို ပယ်စွန့် ဖြတ်တောက်လိုက်စမ်းပါ။

“အဖြစ်အပျက်တွေကို အမှန်သိမြင်တဲ့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကို ပွားများ အားထုတ်ပါ။ ထောင်လွှား တက်ကြွတဲ့ မာန်မာနကို စွန့်လိုက်ပါ။ မာန်မာနကို စွန့်ပယ်နိုင်ရင် အေးချမ်းမှုကို ရရှိပါလိမ့်မယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်ပါလိမ့်မယ်။

၄၈ ● ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ပဋိသမာရ

“ခေမာမိဖုရား၊ ပင့်ကူကောင်လေးဟာ ကိုယ်တိုင် ရက်ထားတဲ့ ပင့်ကူအိမ်ကွန်ရက်ထဲမှာ တဝဲ လည်လည်နဲ့ လည်နေရသလို တပ်မက်မှု ရာဂ တရားတွေနဲ့ မက်မောတွယ်တာနေသူတွေဟာ ကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကိလေသာ အလျဉ် ခန္ဓာအစဉ်ထဲမှာ တဝဲလည်လည်နေကြ ရပါတယ်။ ပညာဉာဏ်ရှိသူတွေဟာ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မငဲ့မကွက် ပယ်စွန့်နိုင်လို့ ကိလေသာအလျဉ် ခန္ဓာအစဉ်ကို တွန်းလှန်ဖြတ်တောက်ပြီး နိဗ္ဗာန် ထုတ်ချောက် ခရီးပေါက်ကြတယ်” လို့ ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ခေမာမိဖုရားလောင်း သမင်္ဂမင်းသမီးဖြစ်စဉ် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် တော်က နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ မဟာနိဒါနသုတ် ကို ထပ်ဆင့်ဟောကြားတော်မူပြန်ပါတယ်။

တရားဒေသနာတွေ နာကြားပြီးတဲ့အခါ ခေမာ မိဖုရားဟာ အထင်မှား အမြင်မှားတွေပျောက်လို့ တရား သဘောပေါက်ကာ သောတာပန်ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ခေမာမိဖုရား ခန္ဓာစွဲတွေကင်းလို့ တရားသိသွားပြီနော်။

ဒါကြောင့် အရှင်မဟာကောဠိက မေးလာတဲ့ မေးခွန်း “သီလသုတနဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုရင် ဘယ်တရားကို ရှုမှတ်ရမှာပါလဲဘုရား” ဆိုတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ငါ့ရှင်ဥပါဒိန်ရဲ့အာရုံ၊ ဥပါဒိန်ရဲ့ကျင်လည်ကျက်စားရာ ခန္ဓာငါးပါးမှာရှုပါ” လို့ အဖြေပေးလိုက်တာပေါ့။

အရှင်မြတ်နှစ်ပါးရဲ့ အမေးအဖြေနော်။ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောအုပ်ထဲ သီတင်းသုံးနေ ကြတဲ့ အရှင်မြတ်နှစ်ပါး၊ ကိုယ့်တရားကိုယ် နှလုံးသွင်းပြီး တရားချမ်းသာနဲ့ နေကြတာ။

နေ့လယ်ခင်း သင့်တော်ရာ အရိပ်အာဝါသ အောက်မှာ အသီးသီး သီတင်းသုံးကြ၊ ညနေချမ်း တရား ဆွေးနွေးဖို့ အရှင်ကောဠိက အရှင် မြတ်က အရှင် သာရိပုတ္တရာထံကြွ မေးမြန်းဆွေးနွေးနေကြတာ။

အရှင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် တရားရှုမှတ်ရာမှာ အရှင် ထားဖို့က ခန္ဓာ ငါးပါးဆိုတာ ရှင်းပြီနော်။ ခန္ဓာငါးပါး ဆိုတာ ထပ်ပြီး အကျဉ်းချုံးလိုက်ရင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးပဲ ရှိတော့တယ်။

ရူပက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ ရုပ်သဘောတရား အပေါင်းအစုဆိုတာက ရုပ် တရား။ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ် ကျန်တဲ့ နာမ်ခန္ဓာလေးပါးက နာမ်တရား။ ကမ္မာပေါ်မှာရှိတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့တွေအားလုံးအကျဉ်းချုံးရင် ဒီရုပ် တရားနဲ့ နာမ်တရား နှစ်ပါးပဲ ကျန်တော့တယ်။ အားလုံး ဒီအထဲမှာ အကျုံးဝင်သွားတယ်။ အဲဒီရုပ်နဲ့နာမ်က အရှင် တရား။ သူတို့ကို ရှုရမှာ။ သူတို့ကို ဂရုတစိုက် သတိနဲ့ ကြည့်နေရမှာနော်။

ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိပါစေ။ အရှင်ထားရမှာ ခန္ဓာငါးပါး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရုပ်နာမ် နှစ်ပါး။

ကိုယ်နဲ့ဆက်စပ် ရုပ်လွှဲမှတ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတယ်။ မြင်တတ်တဲ့မျက်စိ၊ ကြားတတ်တဲ့ နား၊ နှမ်းရှူတတ်တဲ့ နှာခေါင်း၊ အရသာခံတတ်တဲ့ လျှာ၊ ထိတွေ့တတ်တဲ့ ကိုယ်။ ဒါတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ ဆက်နွှယ်နေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ရုပ်တရားတွေပါ။

၅၀ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

ရုပ်နာမ်သဘော အလွယ်ဆုံး သဘောပေါက် ချင်ရင် ကိုယ်နဲ့ ဆက်စပ်တာကို ရုပ်လို့မှတ်ထားလိုက်ပါ။

မျက်စိနဲ့မြင်ရတဲ့ အဆင်းသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ၊ နားက ကြားရတဲ့ အသံမျိုးစုံ၊ နှာခေါင်းနဲ့ နှမ်းရှူတဲ့ အနံ့မျိုးစုံ၊ လျှာပေါ်မှာပေါ်လာတဲ့ အရသာမျိုးစုံ၊ ကိုယ်နဲ့ထိတွေ့တဲ့ အကြမ်းအနု အထိအတွေ့မျိုးစုံတို့ဟာလည်း ရုပ်တရားပါပဲ။

စိတ်နဲ့ဆက်စပ်စဉ် နာမ်လို့မှတ်

စိတ်နဲ့ဆက်စပ်တာ၊ စိတ်နဲ့သက်ဆိုင်တာက နာမ်တရားပါ။ မြင်ရင် သိတယ်။ ကြားရင်သိတယ်။ နှမ်းရင် သိတယ်။ စားရင်သိတယ်။ ထိရင် သိတယ်ဆိုတဲ့ သိတတ်တဲ့သဘောတွေ၊ မြင်သိစိတ်၊ ကြားသိစိတ်၊ နံသိစိတ်၊ စားသိစိတ်၊ ထိသိစိတ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်တွေက နာမ်တရားတွေပါ။

ဒါ့အပြင် တွေးတောတယ်၊ စိတ်ကူးတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ ဆင်ခြင်တယ် စတဲ့ စိတ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အလုပ်တွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေအားလုံး ပေါင်းရုံးပြီး ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်က နာမ်လို့မှတ်ရမယ်။

သိပ်ကျဉ်းသွားပြီ၊ သိပ်ရှင်းသွားပြီနော်။ အရှုခံ ခန္ဓာငါးပါးကနေ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလို့ အကျဉ်းချုပ်လိုက်ပြီ။

သံသရာဝဋ်ဒုက္ခတွေက ကျွတ်လွတ်ချင်တဲ့သူ တွေဟာ သူများနေသလိုနေလို့မရတော့ဘူး။ မြင်ရင်လည်း ရှုရမယ်။ ကြားရင်လည်း ရှုရမယ်။ စားရင်လည်း ရှုရမယ်။ လျောင်း ထိုင် ရပ် သွား ကုရိယာပုတ်လေး

ပါးလုံးမှာ ရှုရမယ်။ ဘာကိုရှုရမှာလဲဆိုရင် အရှုခံ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုပေါ့နော်။

ရှုကွက်ဆယ့်တစ်မျိုး

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ရှုတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လိုသဘောမျိုး မြင်အောင်ရှုရမလဲ၊ ဘာကိုမြင်အောင်ရှုရမလဲ။ ဒီမေးခွန်းအတွက်လည်း အဖြေက ပါပြီးသားပါ။ အဖြေရှိပြီးသားပါ။

“အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ဧဝံဂတော ဂဏှတော သလ္လတော အယတော အာဗာတော ပရတော ပလောကတော သုညတော အနတ္တတော”

တဲ့။ ရှုကွက် (၁၁)မျိုး အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဟောပြလိုက်တယ်။

“ငါ့ရှင် ကောဠိက၊ သီလရှိသောရဟန်း၊ ဗဟုသုတ နဲ့ ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးမျိုး တို့ကို မမြဲဟူ၍၊ ဆင်းရဲဟူ၍၊ ရောဂါဟူ၍၊ အနာဟူ၍၊ ငြောင့်ဟူ၍၊ ပင်ပန်းမှုဟူ၍၊ နာကျင်မှုဟူ၍၊ သူစိမ်းပြင်ပဟူ၍၊ အပျက်တရားဟူ၍၊ ဆိတ်သုဉ်းသောတရားဟူ၍၊ အတ္တအနှစ်သာရမရှိဟူ၍ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းအပ်ကုန်၏” လို့ ဖြေကြားပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ရှုမှတ်ရမယ်။ မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို မမြဲဘူးလို့ မြင်ရမယ်။ ဆင်းရဲတယ်လို့ မြင်ရမယ်။ ရောဂါလို့ မြင်ရမယ်။ အနာလို့ မြင်ရမယ်။ ဆူးငြောင့်အနေနဲ့ မြင်ရမယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုလို့ မြင်ရမယ်။ နာကျင်ခံခက်တယ်လို့ မြင်ရမယ်။ သူစိမ်း

၅၂ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

တစ်ဆံစာလို့ မြင်ရမယ်။ အပျက်တရားလို့ မြင်ရမယ်။ ဆိတ်သုဉ်းနေတဲ့ သုညလို့ မြင်ရမယ်။ အတ္တအနှစ်သာရ မရှိဘူးလို့ မြင်ရမယ်။

အဲဒီအမြင်မျိုးတွေ မြင်လာအောင် အားထုတ် ကျင့်ကြံရပါမယ်။ ဒါဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့ ရှုကွင်းရှုကွက်တွေပါပဲ။ အရှင်မြတ်ပြလိုက်တဲ့ တရားရှုကွက် (၁၁) မျိုးပေါ့။

၁။ မမြဲဘူးလို့ မြင်ရမယ်

သံသရာဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်ချင်ရင် ခန္ဓာ ငါးပါးကို ကြည့်ပါ။ ရှုပါ။ အားထုတ်ပါ။ နှလုံးသွင်းပါတဲ့။ အရှုခံခန္ဓာကို နှလုံးသွင်းရှုမှတ် နေတဲ့သူဟာ ကြည့်ရုံကြည့်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အနိစ္စ - မမြဲဘူးလို့ မြင်ရမယ်။ မြင်တဲ့အထိ ကြည့်ရမယ်။

ကြည့်တော့ကြည့်တာပဲ။ ကြည့်လျက်သားနဲ့ မမြင်တာ အများကြီး။ ကြည့်နေလျက်သားနဲ့ မမြင်ရင်လည်း တရားမရဘူး။ နားထောင်လျက် သားနဲ့ မကြားရင်လည်း တရားမရဘူး။ အနိစ္စ မြင်အောင် ရှုရမယ်။

အနိစ္စ ဆိုတာ မမြဲဘူးလို့ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အားလုံးသိကြ တယ်။ မမြဲဘူးဆိုတာ ဘယ်မှာ သွားမြင်ရမှာလဲ။ ခန္ဓာမှာ မြင်ရမယ်။ ကိုယ်ရှုမှတ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာမှာ မြင်ရမယ်။ ကြားဖူးနားဝရှိရုံလေးနဲ့ မရဘူး။ နှုတ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်နေရုံနဲ့ မရဘူး။ ဉာဏ်နဲ့ မြင်ရ မှာ။ အသိဉာဏ်ထဲမှာ သိမြင်သွားရမှာ။

“ဟုတွာ အဘာဝေန အနိစ္စတော”

ပေါ်လာပြီးနောက် ချုပ်ပျောက်သွားတာ အနိစ္စ။

လိုရင်းတိုရှင်းစိပဿနာ ◉ ၅၃

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးဟာ မပြတ်မလပ် တရစပ်ကို ဖြစ်နေပျက် နေတယ်။ ဖြစ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်။ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွား လိုက်နဲ့တည်ငြိမ်မှုမရှိဘူး။ ဖြစ်ရင်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပျက်ရင်ပျက်တဲ့အတိုင်း တသမတ်တည်း မနေဘူး။ ဘယ်ခန္ဓာကိုပဲကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်ရုပ် ဘယ်နာမ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက် နဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေသာရှိတယ်။

ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ တဖွဲဖွဲ တသဲသဲ တလှုပ်လှုပ် နဲ့ကို တွေ့နေ ရတယ်။ သတိမထားလို့ ဂရုတစိုက် စောင့်ပြီးမကြည့်လို့ မမြင်ကြတာ ပါ။

ရုပ်တရားဖြစ်စေ နာမ်တရားဖြစ်စေ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်ရင် ပေါ် လာတယ်။ ပေါ်လာပြီးရင် ချုပ်ပျောက် တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဥပမာတစ်ခု ပေးကြည့်မယ်ဆိုရင် လျှပ်စီးလက်သလိုပေါ့။

မိုးတွင်းကာလ မိုးတွေအကြီးအကျယ်ရွာပြီးတော့ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း နဲ့ လျှပ်စီးတွေလက် မိုးကြိုးတွေပစ်တာ ကြုံဖူးကြတယ်။ ဝင်းခနဲ လျှပ်စီး လက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အလင်းရောင်ပေါ်လာတယ်။ မကြာဘူး။ ပြန် ပြီးအမှောင် ကျသွားတယ်။ အလင်းရောင်ပျောက်သွားတယ်။

လျှပ်စီးလက်တဲ့အချိန်ကာလဟာ ဘာမျှမကြာလိုက်ဘူး။ “မျက်စိ တစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက်” တဲ့။ မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်သလောက် ပဲကြာတယ်။ ခဏလေးလင်းပြီး မှောင်မြဲအတိုင်း မှောင်သွားတယ်။ အလင်းရောင်ပေါ်ပြီးပျောက်သွားတယ်။ မမြဲတဲ့သဘောထင်ဟပ်ပြလိုက် တာ။

ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်ရတာ မမြဲတဲ့ သဘောတရား။ အဲဒါကို အနိစ္စတရားလို့ ခေါ်တာပါ။

၅၄ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဥပဋိဿရ

မမြဲတဲ့ သဘောတရားတွေ လောကထဲမှာ ရှိတယ်။ ခန္ဓာထဲမှာ ရှိတယ်။ သာမန်လူတွေ မမြင်ကြဘူး။ သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်ရဘူး။ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သံသရာဝဋ်က ကျွတ်ချင်ရင် ခန္ဓာရဲ့မမြဲတဲ့သဘောကို မြင်မှရမယ်။

ခန္ဓာလို့မမြင်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောက်ျား မိန်းမ လို့မြင်နေတာ အမြင်မှား။ မနေ့ကလည်း ငါပဲ၊ ဒီနေ့လည်း ငါပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် လောက်ကလည်း ငါပဲလို့ ခန္ဓာကို ငါလို့မြင်နေတာ အမြင်မှား။ အဲဒီအမြင် မှားကြောင့် မြဲတယ်လို့ ထင်နေကြတာ။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့ ကြည့်ရင် မြဲတယ်လို့ မြင်လိမ့်မယ်။ သဘောတရားကို ကြည့်မှ မမြဲတာကို မြင် ကြမှာပါ။ အမှန်က ပြောင်းလဲနေတယ်။ မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ မတူတော့ဘူး။ ဒီနေ့နဲ့ နက်ဖြန်မတူတော့ဘူး။ ခုနကနဲ့ အခုတောင် မတူတော့ဘူး။ ပြောင်းနေတယ်။ အသက်ရှူတဲ့ နေရာမှာတောင် ရှူသွင်းလိုက်တဲ့ အခြေအနေနဲ့ ရှူထုတ်လိုက်တဲ့ အခြေအနေ မတူတော့ဘူး။

ရှူသွင်းလိုက်တုန်းက ပြင်ပက လေအေးလေး နှာခေါင်းနဲ့ ထိခိုက် တော့ အေးသွားတယ်။ ပြန်ရှူထုတ် လိုက်တော့ ကိုယ်တွင်းက အပူရှိန် ပါတဲ့ လေနွေးသွားပြီး အေးတာလေးပျောက်လို့ နွေးတာလေးရောက် လာတယ်။ နွေးတာလေး ပျောက်ပြန်တော့ အေးတာလေး ရောက် လာတယ်။ အဲဒါ မမြဲတဲ့ သဘောတရားတွေပါ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ် တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီများ အတွက် နည်းလမ်းလေး ပေးလိုက်ပြီနော်။ ဘယ်ခန္ဓာရှုရှု ဘယ်ရုပ် ဘယ် နာမ်ရှုရှု အနိစ္စတော့ မမြဲဘူးလို့ မြင်ရမယ်။ ခန္ဓာပေါ်မှာ ဉာဏ်နဲ့ မြင်ရမယ့် နံပါတ်တစ်အမြင်သည် မမြဲတဲ့ အမြင်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မှတ်ထားလိုက်ပါ။

၂။ ဆင်းရဲတယ်လို့ မြင်ရမယ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ရထားတဲ့ခန္ဓာကြီးက ဒုက္ခ ခန္ဓာ။ အမြဲတမ်း နှိပ်စက်နေတဲ့ခန္ဓာ။ ပဋိပိဋနာကာရေန ဒုက္ခတောတဲ့။ ခန္ဓာကြီးဟာ ဆင်းရဲတွေကို မွေးဖွားပေး နေပါလားလို့ မြင်ရမယ်ပေါ့။

ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲနေတာလည်းကြည့်။ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတွေ နဲ့ ဒီလောက်နှိပ်စက်နေမှတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိတော့ဘူး။ အခု တစ်မျိုးတော်ကြာတစ်မျိုး၊ အခု ပူလိုက် လောင်လိုက်တာ၊ တော်ကြာ အေးပြန်ပြီတဲ့။ အခုထိုင်နေတာ အကောင်း သား၊ တော်ကြာ ထုံပြန်ပြီ၊ ကျပ်ပြန်ပြီ၊ ကိုက်ပြန်ပြီ၊ ခဲပြန်ပြီ၊ ညောင်း ပြန်ပြီလို့ အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ပါတယ်။

သတ္တဝါတွေဟာ ခန္ဓာရဲ့အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ နှိပ်စက် မှုဒဏ်ကို အလူး အလိမ့်ခံနေကြရပါတယ်။ ဆင်းရဲသူလည်း မသက်သာဘူး၊ ချမ်းသာ သူလည်း မသက်သာဘူး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူ၊ တိရစ္ဆာန် ဘယ်သူမျှ မသက်သာဘူး။

အမှန်မှာတော့ ခန္ဓာက ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို အမြဲ ပြနေပါတယ်။ ခန္ဓာ ထဲမှာ ဒုက္ခတွေ အပြည့်ရှိတယ်လို့ သူက အမြဲပြနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်ရဲ့လားဆို မမြင်သေးဘူး။ တစ်လံလောက် ပြတာတောင် တစ်ထွာ လောက်မျှ မမြင်သေးဘူး။ နှိပ်စက်နေလို့ နှိပ်စက်နေမှန်း ဉာဏ်မရှိသူ တွေ မသိနိုင်ကြပါဘူး။

တရားစခန်း မလာခင် အိမ်မှာနေတုန်းကလည်း ဒီဒုက္ခရှိနေတာ ပဲ။ အခုလည်း ရှိနေတာပဲ။ ခန္ဓာရှိနေသေးရင် နောင်လည်း ဒီဒုက္ခတွေ ရှိနေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကလည်း မမြင်ဘူး၊ အခုလည်း မမြင် သေးဘူးဆိုရင်တော့ မဟုတ်သေးဘူးနော်။

၅၆ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ပဉ္စိဿရ

ဟိုတုန်းက မမြင်တာက ခန္ဓာကို မကြည့်သေးလို့၊ ကြည့်ရကောင်း မှန်းမသိသေးလို့ မမြင်တာ။ အခု ကြည့်ရမယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်ရမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ခန္ဓာကို ဒုက္ခလို့ မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်။ ခန္ဓာက ကိုယ့်ကို အမြဲတမ်း နှိပ်စက်နေတာကို သဘောပေါက်ရမယ်။

ဒီခန္ဓာ စရလာကတည်းကိုက ချမ်းသာတာ မပါလာဘူး။ အမိဝမ်းတွင်းမှာ ကိုးလ ဆယ်လ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခ၊ မှန်းကြည့်လိုက်။ ကြောကစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆင်းရဲတယ်။ ခန္ဓာရှိလို့ အိုရတဲ့ဒုက္ခ၊ နာရတဲ့ ဒုက္ခတွေ ထင်ထင်ရှားရှားပဲ။ အော်ဟစ်ညည်းညူလူးလိမ့်ပြီး ခံရတယ်။ ဒီခန္ဓာကြီး ပျက်စီးပြီး သေရတဲ့ဒုက္ခလာလိမ့်ဦးမယ်။ အစလည်းမသက်သာ၊ အလယ်လည်းမသက်သာ၊ အဆုံးသတ်တော့လည်း မသက်သာဘူး။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ချမ်းသာမပေးဘဲ နှိပ်စက်နေတာ ခန္ဓာ။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ အမျိုးမျိုးဖြစ်အောင် နှိပ်စက်တာ ခန္ဓာ။ ငိုကြွေးပူဆွေးမှု တွေ သောကတွေကို ဖြစ်စေတာ ခန္ဓာလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မြင်ဖို့လိုပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ် တော်ကြီး ရပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ဥဒါန်းစကား မြွက်ကြားတော် မူတယ်။ “အနေကဇာတိ သံသာရံ” အစရှိတဲ့ ပထမဆုံး ဗုဒ္ဓရဲ့စကားတော်ပါ။

“ဒီခန္ဓာအိမ်ကြီးကို ဆက်ကာဆက်ကာ ဘဝပေါင်းများစွာမှာ ရခဲ့တဲ့ အတွက် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ” တဲ့။

ခန္ဓာအိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ တဏှာလက်သမားကို မြတ်စွာဘုရား ကြိမ်းဝါးနေတာနော်။ ဟိုတုန်းက ဒုက္ခတွေ၊ တဏှာကို

မမြင်မသိခင်က ခန္ဓာအိမ်ကြီးပေါ် ပျော်နေခိုက် ခံခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခတွေ။ အခု ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သိမြင်ပြီ။ ဒုက္ခကိုလည်း သိပြီ။ ဒုက္ခရဲ့ လက်သည်တရားခံ တဏှာကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ။ ဒုက္ခကုန်ရာ ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလည်း ခံစားနေရပြီဆိုတဲ့အချိန်မှာ အမှန်သိမြင်သွား တဲ့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဥဒါန်းကျူးနေတာ။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ခန္ဓာကို ဒုက္ခလို့ မမြင်နိုင်ရင် မရှုနိုင်ရင် ခန္ဓာကို စွဲလမ်းတယ်။ သာယာတယ်။ အဟုတ်ထင်၊ အကောင်းထင်တယ်။ အဲဒီ တဏှာ ဥပါဒါန်တွေကြောင့် တစ်ခါ ဒုက္ခတွေ ထပ်ထပ်ရလာတယ်။ ဒုက္ခ သံသရာကြီး နိဂုံးချုပ်သွားအောင် ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင် ဒုက္ခကို သိမြင် အောင်ကြည့်ပါ။ ဒုက္ခတွေကို တွေ့မြင်အောင် ဉာဏ်နဲ့ရှာကြည့် လိုက်ပါ။

ခန္ဓာရဲ့သဘောအမှန် ဆင်းရဲဒုက္ခကို မြင်အောင် ကြိုးစားပြီး ရှုပွား အားထုတ်ပါလို့ ဝိပဿနာရှုနည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ်က ပေး နေတာပါ။

၃။ ရောဂါလို့ မြင်ရမယ်

ခန္ဓာငါးပါးကို ရှုမှတ်တဲ့နေရာ၊ နှလုံးသွင်းတဲ့ နေရာမှာ မြင်ရမယ့် အမြင်က ရောဂါလို့ မြင်ရမယ်။ အာဗာဓဋ္ဌေနရောဂတောတဲ့။ ခန္ဓာဟာ အနာရောဂါဆိုးကြီးပဲလို့ သဘောပေါက်ရမယ်ပေါ့။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကြတဲ့အခါ “နေ ကောင်းလား၊ ကျန်းမာလား” လို့ မေးကြ တယ်။ “နေကောင်းပါတယ်၊ ကျန်းမာပါတယ်” လို့ ပြန်ဖြေတတ်ကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကတော့

၅၈ * ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠာဠာရ

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အနာရောဂါကင်းတယ်၊ ကျန်းမာတယ်လို့ပြောတဲ့သူဟာ မသိနားမလည်တဲ့ လူမိုက်ပဲ” လို့ မိန့်တော် မူပါတယ်။

“နေကောင်းကျန်းမာလား၊ ရောဂါတွေနဲ့လား” ဆိုရင် ရောဂါတွေနဲ့ပါ လို့ ဖြေမှမှန်လိမ့်မယ်။

နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ရောဂါတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ် ဖြစ်လာတယ်။ ရောဂါတွေ ဘယ်က လာသလဲဆိုရင် ခန္ဓာထဲက ဖြစ်လာ တာပါ။ အပြင်က ရောဂါပိုးမွှားတွေကြောင့် ဖြစ်တာပါလို့ ပြောချင်ပြော ကြမယ်။ ဒီပိုးမွှားတွေ ရောဂါပိုးတွေဆိုတာကလည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွယ် ကပ်ဖြစ်ရတာပါ။ ခန္ဓာရှိလို့ တွယ်ကပ်နိုင် တာပါ။ အမှန်က ခန္ဓာရှိလို့ ရော ဂါဖြစ်လာရတာနော်။ ခန္ဓာမရှိရင် ရောဂါမရှိဘူး၊ ရောဂါမဖြစ်ဘူး။ ရောဂါ တွေရဲ့တည်နေရာသည် ခန္ဓာ။ ရောဂါတွေရဲ့ပေါက်ဖွားရာ ဖြစ်ပေါ်ရာ အခြေခံရာသည် ခန္ဓာဆိုရင် ဘယ်သူမျှ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။

ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အစိတ်အပိုင်းအားလုံး ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် “သတိ” ထားကြည့်။ ဘယ်နေရာမျှ ရောဂါမလွတ်ဘူး။ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကျန်းမာရေး ကောင်းပါတယ်။ ဘာရောဂါမျှ မရှိပါဘူးဆိုတဲ့သူတောင်မှ အနည်းဆုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့ရောဂါရှိတယ်။ အစာစားပေးရတယ်။ ရေသောက် ပေးရတယ်။

“ဇီယတ္ထပရမာရောဂါ - ဆာလောင်တဲ့ရောဂါဟာ အကြီးဆုံးရောဂါ” တဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတာ။ သတ္တဝါတိုင်းမှာ အမြဲတမ်းရှိတဲ့ရောဂါ၊ ဘယ်လိုမျှ ကုသလို့ မပျောက်တဲ့ရောဂါပေါ့။ ဘယ်တော့မျှ မပျောက်ဘူး။ ဘယ်လောက်စားထားစားထားအချိန်ကျရင် ဆာလာတယ်။ စားချင်လာ

တယ်။ အဲဒါ အဆိုးဆုံးရောဂါ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲ၊ ခန္ဓာရှိလို့ ဖြစ်တာနော်။

ဦးခေါင်းရှိတဲ့အတွက် ဦးခေါင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ရောဂါ၊ နားရှိတော့ နားမှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါ၊ မျက်စိရှိတော့ မျက်စိရောဂါ၊ နှာခေါင်းရှိတော့ နှာခေါင်းရောဂါ၊ အသည်းနှလုံး အဆုတ် ကျောက်ကပ် အူသိမ် အူမ ဘယ်နေရာမျှမကျန်အောင် ရောဂါတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်။ ရောဂါမျိုးစုံ ဖြစ်နေကြတယ်နော်။

သွေးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါ၊ အသားကြောင့် ဖြစ်တဲ့ရောဂါ၊ အရိုး၊ အကြော၊ အဆစ်အမြစ်တွေကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ရောဂါ။ ဒီခန္ဓာကိုယ် တစ်ကောင်လုံးတစ်ကိုယ်လုံးဟာ ရောဂါတွေရဲ့နေရာပါလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်မြင်ရမယ်။ အထူးကုဆေးခန်းတွေ ဆေးရုံတွေမှာ ကျိတ်ကျိတ် တိုး စည်ကားနေတာကြည့်၊ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေ လက်မလည် အောင် ကုသပေးနေရတာကိုကြည့်၊ ခန္ဓာနဲ့ရောဂါ ခွဲခြားလို့မရအောင် ပေါင်းစပ်နေတယ်လို့ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်။

ခန္ဓာကို ရောဂါလို့မြင်ရင် မလိုချင်တော့ဘူး။ မနှစ်သက်တော့ဘူး။ မသာယာတော့ဘူးပေါ့။ ငါ့ခန္ဓာပဲ၊ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါပဲလို့ မစွဲတော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်ခန္ဓာလည်း ဒီအတိုင်း၊ သူများခန္ဓာလည်း ဒီအတိုင်းလို့ သိမြင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရောသူများကိုပါစွဲလမ်းမှုတွေ လျော့ပါးသွားလိမ့်မယ်။ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်။

ဥပါဒိန်အစွဲက ဒုက္ခပေးနေတာဆိုတော့ “ငါ့ရှင် ကောဠိက တရားရှာမယ်ဆိုရင် တခြားလိုက်ရှာမနေနဲ့။ တခြားလိုက်ကြည့်မနေနဲ့။ ခန္ဓာငါးပါးကို ရောဂါလို့ မြင်အောင်ရှု။ အသေအချာ နှလုံးသွင်း” လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ တတိယရှုကွက်တစ်မျိုး ပေးလိုက်တယ်ပေါ့။

၆၀ ● ဓမ္မဉာဏ အရှင်ဝညိဿရ

၄။ အနာလို့ မြင်ရမယ်

ရှုကွက်နံပါတ်လေးအနေနဲ့ ခန္ဓာကို ရှုမြင်သုံးသပ်ဖို့က အနာလို့မြင်ရပါမယ်။ ပါဠိတော်ကို ချဲ့ထွင်ပြီး ရှင်းလင်းပြတဲ့ အဋ္ဌကထာမှာတော့ အန္တောဒေါသဋ္ဌေန ဂဏှတော လို့ ဖွင့်ပြပါတယ်။

ဂဏှဆိုတာ အတွင်းမှာ ပြည်တည်နေတဲ့ အနာမျိုးပါ။ အပြင်မှာ နီရဲရောင်ကောင်းပြီး အထိမခံနိုင်အောင် နာတဲ့အမျိုးပါ။ သွေးစုနာတို့ အနာပဆုပ်တို့လို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။

တစစ်စစ်နဲ့ကိုက်နေပြီး အနာပေါက်သွားရင်လည်း အတွင်းက သွေးပုပ်တွေ ပြည်တွေနဲ့ ရွံ့စရာကြီး၊ အနာပေါက်ဝကလည်း အကျယ်ကြီးနဲ့ အတော်ခံရဆိုးတဲ့အနာပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ခန္ဓာကို အနာလို့ မြင်အောင်ရှုပါ။ အခံရဆိုးတဲ့ ခန္ဓာ၊ အတွင်းမှာပုပ်နေတဲ့ ခန္ဓာလို့ သဘောထားလိုက်ပါ။

အဲဒီအနာမျိုး ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာရှင် ရောဂါရှင်ဟာ ဘယ်အချိန်မျှ မသက်သာပါဘူး။ နေ့နေ့ညည တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတယ်။ စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်နဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲပြီး နေရပါတယ်။

ရှေးက ဗာရာဏသီပြည်က မင်းကြီးပေါ့။ သူ့မှာ အဲဒီအနာမျိုး ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုမျှ မသက်သာလွန်းလို့ သမားတော်တွေ ဆေးဝါး ပညာရှင်တွေက ခွဲစိတ် ပြီး ကုသဖို့ အကြံပြုကြတယ်။ မင်းကြီးကလည်း “အနာပျောက်ရင်ပြီးရော ခွဲချင်ခွဲ ဖြတ်ချင်ဖြတ်” လို့ ခွင့်ပေးတော့ အနာကိုခွဲ၊ အတွင်းက မကောင်းတဲ့ သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်တွေ ကို ညှစ်ထုတ်ပြီး ကုကြတယ်။ အစားအသောက်တွေ ဘာတွေရှောင်၊ ဂရုစိုက်ဆင်ခြင်ပြီး နေလိုက်တော့ အနာ ပျောက်သွားရော ဆိုပါတော့။

မကြာပါဘူး။ နောက်တစ်ခါထပ်ဖြစ်တယ်။ လူးလိမ့်နေအောင် ခံရပြန်ရော။ ထပ်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသတော့ ပျောက်ပြန်ပေါ့။ နောက်တစ်ခါထပ်ဖြစ်ပြန်တယ်။ သုံးကြိမ်သုံးခါတောင် ဒီအနာ ဒုက္ခပေးတော့ မင်းကြီးသံဝေဂရလာပြီ။ ဒီအနာဖြစ်ရတာ ခန္ဓာရှိလို့၊ ဒီခန္ဓာကြီးဟာ ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခပေးပါလားလို့ ရှုမြင်သုံးသပ် ရှုမှတ်လိုက်တော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အတုယူစရာပေါ့။ ခန္ဓာကြီး ချစ်ခင်နေ တွယ်တာနေတဲ့အချိန်တုန်းက ဒုက္ခတွေ ဘယ်လောက်ဖြစ်ရသလဲလို့ ကြည့်ပါ။ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ နေရတယ်။ တွယ်တာမှု ခင်မင်မှုတွေ ကင်းသွားတော့မှ တရားရသွားတယ်နော်။

အခုဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ကိုလည်း ခန္ဓာကတရားပြနေတာ။ ဟိုနားကနာ၊ ဒီနားကနာနဲ့ အငြိမ်ကို မနေရဘူး။ တစ်နေရာ သက်သာမယ် မကြံသေးဘူး။ နောက်တစ်နေရာက နာပြန်တယ်။ ခါးကနာတယ်၊ ဒူးကနာတယ်၊ ကျောကနာတယ်၊ ခြေထောက်ကနာတယ်၊ လက်ကနာတယ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး သေသေချာချာကြည့်ရင် ကောင်းတာ ဘာမျှမရှိဘူး။ အနာတွေချည်းပဲနော်။

ထိုင်တာကြာပြန်တော့လည်း နာ၊ ရပ်တာကြာ ပြန်တော့လည်း နာ၊ စင်္ကြံ သွားလမ်းလျှောက်ပါများတော့လည်း နာ၊ အအိပ်များပြန်တော့လည်း နာနဲ့ ဘယ်အချိန်မျှ မသက်သာပါဘူး။ ဒါကို မြင်ရမယ်။ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်တဲ့ ယောဂီများဟာ ဒီခန္ဓာကြီးကို အနာလို့ကို မြင်နေရပါမယ်။

အနာသက်သာချိန်နဲ့ အပြင်းအထန် နာနေချိန်လို့သာရှိတဲ့ခန္ဓာ။ နာပြီးရင်းနာတဲ့ခန္ဓာ။ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် နာနေတဲ့ခန္ဓာလို့ မြင်ဖို့လိုပါတယ်။

၆၂ ● ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ဧညိဿရ

၅။ ဆူးငြောင့်အနေနဲ့ မြင်ရမယ်

“ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ - ဥပါဒိန်ရဲ့အာရုံ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို၊ သလ္လတော - ဆူးငြောင့်ဟူ၍၊ ယောနိသော မနသိကာတဗ္ဗာ - အသင့်အတင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းအပ် ရှုပွားအပ်ကုန်၏” တဲ့။ ခန္ဓာငါးပါးကို ဆူးငြောင့်နဲ့တူတယ် လို့ မြင်ရမယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးတွေများ ဆူးစူးရင် သိပ် နေရခက်ပါတယ်။ ငြောင့်များစူးဝင်နေတယ် ဆိုရင် မသက်မသာနဲ့ ခံရ ပါတယ်။

ဆူးငြောင့်စူးရာကနေ အတွင်းလိုက်စားပြီး အနာ များလည်း ဖြစ် တတ်တယ်။ ထုတ်ပစ်လို့ မရမချင်းလည်း နာကျင်တယ်။ စူးဝင်တုန်း ကလည်း နာတယ်။ အဲဒီဆူး ကို ထွင်ထုတ်၊ ခွဲထုတ်ရပြန်တော့ တစ်ခါ ထပ်နာတယ်။ မိအေးနှစ်ခါနာ ဆိုတာထက်တောင် ဆိုးဦးမယ်နော်။

တေသံ ဂဏ္ဍာနံ ပစ္စယဘာဝေန ဝါ ခဏနဋ္ဌေန ဝါ သလ္လတော လို့ အဋ္ဌကထာဆရာက ဖွင့်ဆိုထားတယ်။ ဆူးငြောင့်ဟာ အနာဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်သလို ခန္ဓာဟာလည်း အနာ ဖြစ်ကြောင်းပေါ့။

ဆူးငြောင့်ကို ထွင်ထုတ်လိုက်မှ ဖယ်ရှားလိုက်မှ ချမ်းသာသလို ခန္ဓာ ငါးပါးနောက်တစ်ခါထပ်မရမှ၊ အပြီးတိုင်ဖယ်ရှားနိုင်မှ ချမ်းသာသုခရမယ် ပေါ့။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် တရားအားထုတ်ရင်းတွေရတယ်။ တစ်ခါတ လေများ ဇက်ကြောမှာ ဆူးထိုး ထားသလိုပဲ။ စူးလိုက် အောင့်လိုက်တာ တံချွန်နဲ့ထိုးထားသလိုပဲတဲ့ ယောဂီများ ခံစားရတယ်။ အနေရခက်လိုက် တာ၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ တရားအား မထုတ်ဘဲ ထွက် တောင်ပြေးချင်တယ်လို့ ညည်းညူရတဲ့ အထိပဲ။

အဲဒီခန္ဓာကပြနေတာ၊ ခန္ဓာဟာ ဆူးငြောင့်နဲ့ တူတယ်လို့ သူ့သဘာဝကို လှစ်ဟပြနေတာ။ စိတ်မပျက်နဲ့။ အဲဒီသဘော မြင်အောင်ကို ကြည့်ရမှာ။

ဘုန်းကြီးတို့ လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးမှာ စူးတဲ့ဆူးက ကြံဖန်ပြီး ထုတ်ပစ်လိုရပါတယ်။ ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဒီဆူးကြီးက ဘဝများစွာ သံသရာကနေ ခုချိန်ထိ နတ်ပစ်လိုကို မရသေးဘူး။ ထုတ်ပစ်လိုကို မရသေးဘူး။ ဘယ်ဘဝသွားသွားပါလာတယ်။ လူဖြစ်တော့လည်း လူခန္ဓာ၊ နတ်ဖြစ်တော့လည်း နတ်ခန္ဓာ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပြန်တော့ တိရစ္ဆာန်ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာလက်က လွတ်ကိုမလွတ်ဘူး။

ဒုက္ခပေးနေတာ အချိန်ပြည့်ပဲ။ နေလို့လည်း မကောင်းဘူး၊ ထိုင်လို့လည်း မကောင်းဘူး၊ စားလို့ သောက်လို့ မကောင်းဘူး။ အမြဲမပြတ် နှိပ်စက်တာ ခံနေရတယ်။ ဆူးစူးခံနေရတယ်။

ကိုယ့်ဆူးနဲ့ ကိုယ် ပြန်အထိုးခံနေရတယ်။ တချို့များ ဒါတောင် အားမရသေးလို့ ဆူးတစ်ချောင်းကနေ နှစ်ချောင်း၊ နှစ်ချောင်းကနေ သုံးချောင်း စူးချင်ကြသေးတယ်။ ပုထုဇဉ်တွေရဲ့ မသိနားမလည်မှုကို ပြောပါတယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုလည်း ခင်၊ သူများကိုလည်း ခင်၊ သားသမီးတွေလည်း ခင်၊ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလည်း ခင်နဲ့ ဆူးတစ်ပြုံလုံး ဝိုင်းထိုးတာ ပျော်နေကြသေးတယ်နော်။

ဘုန်းကြီးတို့ ငယ်ငယ်က တွေ့ဖူးတယ်။ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေ သူတို့ဘာသာရေးပွဲ ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်မှာ ဆူးတွေထိုးပြီး မြို့ထဲလှည့်ကြတာ။ တချို့များ လျှာထုတ်ပြီး ဟိုဘက် ဒီဘက် ထုတ်ချင်းပေါက်အောင်တောင် ထိုးထားတယ်။

၆၄ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

ကလေးဆိုတော့ ကလေးအတွေးပေါ့။ ဘယ်လိုများ နေမလဲ၊ အတော်ကို နာမှာပဲလို့ထင်တာ။ ကြောက် လည်းကြောက် အံ့လည်း အံ့သြပေါ့။ သူတို့ကတော့ ကုဋေတောင်မပျက်ပါဘူး။ စည်းချက်ဝါးချက်နဲ့ ကခုန်ပြီးတောင် သွားသေးတယ်။

အခုမှ ဘုန်းကြီး သဘောပေါက်တယ်။ အရိယာ သူတော်ကောင်း များလည်း ဒီလိုပဲ မြင်ကြမှာပဲလို့။ ပုထုဇဉ်တွေကြည့်ပါဦး။ ခန္ဓာဆူးတွေ စူးနေလိုက်တာ။ အပြုံးမပျက်ရယ်လို့မောလို့ပျော်ရွှင်လို့နာရကောင်းမှန်း မသိ ကျင်ရကောင်းမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာလေ။

တဏှာ ဥပါဒိန်အစွဲ ဘယ်လောက်စွမ်းအားကြီးသလဲဆိုတာ အဲဒါ ပဲကြည့်တော့။ ဆူးလို့မမြင်တော့ဘူး။ ကြောက်ရလန့်ရမှန်းနာကျင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ စူးဝင် မယ့်ဆူးကို အကောင်းထင်ပြီး တောင့်တလိုချင် နေကြတာ အံ့သြစရာပါ။

ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်က တရားရလိုသူများ အတွက် ခန္ဓာကြီးကို ဆူးငြောင့်အနေနဲ့ မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ ဒုက္ခပေး တယ်လို့ မြင်အောင်ကြည့်ပါလို့ ခန္ဓာအပေါ် ရှုမြင်နည်းကို ဟောပြ တာပါ။

၆။ ပဋိပနီးဆင်းရဲမှုလို့ မြင်ရမယ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ရထားတဲ့ခန္ဓာကြီးဟာ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုတွေ ကိုသာဖြစ်စေတာပါ။ ချမ်းသာသုခဆိုတာကိုအပ်ဖျားလေးတစ်ထောက် စာလောက်တောင် ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ဒုက္ခဋ္ဌေန အယတော တဲ့။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပင်ပန်း ခြင်းတွေကို တရ စပ် ပေါ်ထွက်လာအောင် ဖန်တီးနေတဲ့ ခန္ဓာကြီးပါ။

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ● ၆၅

မနက်မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်၊ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အိပ်ရာထဲရောက်တဲ့အထိ အနားမနေရ၊ အအားမနေရအောင် ပင်ပန်းနေကြတာဟာ ခန္ဓာကြောင့်ပါ။ စားဖို့ပူရဝတ်ဖို့ပူရနေဖို့ပူရသားအတွက် သမီးအတွက် ပူရ စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးအတွက် ပူပင်ရနဲ့ အေးချမ်းတယ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ တစ်နေ့တာ (၂၄) နာရီမှာ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ရှိဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ကားဂိတ်တွေ သင်္ဘောဆိပ်တွေမှာ ကုန်ထမ်းသူ တွေ ရှိပါတယ်။ လေးလံတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို မနီင့် တနိုင် ထမ်းပိုးကြရတာ အင်မတန်မှ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြပါတယ်။

အဲဒီကုန်ထမ်းသူတွေက မောရင် နားလို့ရပါတယ်။ မနိုင်ရင် ခေတ္တခဏ ချထားလို့လည်းရပါတယ်။ ခန္ဓာဝန်ထမ်းနေကြရတဲ့သူတွေမှာ ခန္ဓာဆိုတဲ့ လေးလံတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို ချထားလို့လည်း မရပါဘူး။ မထမ်းလို့လည်း မရပါဘူး။ မနိုင်လည်းထမ်း၊ နိုင်လည်းထမ်း ဆိုပြီး မသေမချင်း ခန္ဓာဝန်ကြီး ထမ်းထားရလို့ ပင်ပန်း ဆင်းရဲကျပ်တည်းကြရပါတယ်။

မွေးလာတဲ့အချိန်ကစ သေတဲ့အချိန်တိုင်အောင် ဒီလောက်ပင်ပန်းကျပ်တည်း ဆင်းရဲနေရတဲ့အကြောင်းကို သေသေချာချာ ရှာကြည့်ရင် ခန္ဓာကြောင့်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မြင်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒီခန္ဓာကြီးကို ဒီလောက်တောင် အဆင်းရဲခံ၊ အပင်ပန်းခံပြီး ပြုစုယုယလုပ်ကိုင်ပေးနေရတယ်။ ခန္ဓာအလိုကို ကိုယ်ကချည်းတစ်သက်လုံး လိုက်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခန္ဓာက ပြန်ပေးတော့ မကောင်းကျိုး၊ ပြန်ရတော့ဆင်းရဲ။

အပေးအယူ မမျှဘူး၊ အလိုလိုက်ရတာနဲ့ မတန်ဘူးနော်။

၆၆ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠီသာရ

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်မှာ ခန္ဓာက ပေးလာတဲ့ဒုက္ခတွေကိုသာ မြင်မယ်ဆိုရင် ဒီခန္ဓာကြီးကို ကြောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုချင်တော့မှာလဲ။ ပူတယ် အိုက်တယ် ဆိုရင် အပူများ သက်သာလို သက်သာ ငြားအရိပ်ထဲ နေရတာနဲ့၊ ယပ်ခတ်ပေးရတာနဲ့၊ ရေမိုးချိုးပေးရတာနဲ့ မနားရဘူး။

ဆာလောင်တယ်ဆိုရင် စားပေးရတယ်။ ချမ်းတယ်ဆို ထူထူထဲထဲဝတ်စောင်ခြုံ။ ညောင်းတယ်ဆို ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားပေး။ အလိုလိုက်ရတာ။ ကိုယ့်အလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့အလိုကို လိုက်ရတာ။ အိပ်ဆိုအိပ်၊ သွားဆိုသွား၊ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ရပ်ဆိုရပ်၊ မငြင်းရဲဘူး။ ပင်ပန်း လိုက်ရတာ။ မသက်မသာနဲ့ ဆင်းရဲနေရတာ ခန္ဓာကြောင့် ပါ။

ဒါတောင် မကောင်းကျိုးပေးတယ်။ ပင်ပန်းတယ် လို့ ခန္ဓာကို အပြစ်မမြင်ရက်ဘူး။ ချစ်လိုက်ရတာ၊ ခင်လိုက်ရတာ၊ စွဲလမ်းလိုက်ရတာ၊ သာယာလိုက်ရတာ၊ အကျိုးဆက်ကတော့ ခုလည်း ဆင်းရဲတယ်။ နောင်လည်း ဆင်းရဲမယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရှုခိုင်းတယ်။ မြင်ခိုင်းတယ်။ ခန္ဓာကြီးကို ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုလို့ မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်ပါတဲ့။

ဆင်းရဲတွင်းကနေ အမှန်တကယ် လွတ်မြောက်လိုသူတွေ အတွက် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက် ဖို့ ရှုမှတ်ခိုင်းတာပါ။ ဥပါဒိန် အစွဲတွေ ပျောက်ကင်းအောင် တဏှာဒိဋ္ဌိတွေ ချုပ်ငြိမ်းအောင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မျက်ခြည်မပြတ်ပါစေနဲ့။ ခန္ဓာကြီးရဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ ခန္ဓာကြီးကြောင့် ပင်ပန်းနေရတာတွေကို ကိုယ်ပိုင်အသိ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ မြင်အောင်ကြည့်ပါ။

၃။ နာကျင်မှုလို့ မြင်ရမယ်

ဘုန်းကြီးတို့ အခု ပိုင်ဆိုင်ထား ရရှိထားတဲ့ ခန္ဓာ ကြီးသည် ဓာတ် သဘောအရ ပြောမယ်ဆိုရင် ဓာတ်ကြီး လေးပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်။ ဓာတ်သဘောနဲ့ ကြည့်ရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်လို့ မဟာဘူတဓာတ်ကြီး လေးမျိုး ကိုသာ တွေ့ရပါမယ်။

၁။ ပထဝီဓာတ် - မာတဲ့ပျော့တဲ့သဘော

၂။ အာပေါဓာတ် - ယိုစီးဖွဲ့စီးတဲ့သဘော

၃။ တေဇောဓာတ် - ပူတဲ့အေးတဲ့သဘော

၄။ ဝါယောဓာတ် - တွန်းကန်လှုပ်ရှားတဲ့သဘောတို့ပါ။

မဟာဘူတ ဓာတ်ကြီးလေးမျိုးကလည်း အချိန် နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်နေကြတယ်။ ပူရာကနေ အေးတယ်။ အေးနေရာက ပူလောင်လာတယ်။ မာရာက ပျော့ပျောင်းသွားတယ်။ ပျော့ပျောင်းရာက နေမာကျောသွားပြန်တယ်။ အငြိမ်မနေဘဲ တွန်းကန်နေတယ်။ လှုပ်ရှားနေတယ်။ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားရာကနေ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားတတ်တယ်။ အရည်သဘော ယိုစီးကျလာမယ်။ ပျစ်ခဲသွားမယ်။ လုံးထွေးသွားမယ်။ အစဉ်အမြဲ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေပါတယ်။

ဝိသဘာဝ မဟာဘူတ သမုဋ္ဌာန အာဗာဓ ပစ္စယဋ္ဌေန အာဗာဓတော။

သဘောချင်းမတူကြတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးမျိုးရဲ့ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်ချက်ကြောင့် နာကျင် နေရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်။

အကြောင်းတရားအမျိုးမျိုးကြောင့် ဓာတ်တွေ ဖောက်ပြန်တဲ့ အတွက် အမြဲတမ်း နာကျင်နေရတဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်လို့ ရှုမြင်ရမယ်ပေါ့။

၆၈ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညိဿရ

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို နာကျင်နေတဲ့သဘောကြီးပဲ၊ နာကျင်နေတဲ့ခန္ဓာကြီးပဲလို့ မြင်အောင်ရှုဖို့ အရှင် သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်က အမိန့်ရှိပြန်ပါတယ်။

ဒီခန္ဓာကြီးကို ဒီလောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ပြုစုယုယပြီး နေလိုက်ရတာ တစ်နေ့မျှမသက်သာဘူး။ ခန္ဓာအလိုကို မငြင်းဆန်ရဲဘူး။ အလိုလိုက်နေတယ်။

ပူတယ် အိုက်တယ်ဆိုရင် အပူများ သက်သာလို သက်သာငြား အရိပ်ထဲနေပေးမယ်။ ထီးဆောင်းပေးတယ်။ ယပ်ခတ်ပေးတယ်။ ရေမိုးချိုးပေးတယ်။ ပန်ကာတွေ၊ အဲယားကွန်းတွေနဲ့ အေးအောင် လုပ်ပေးပြန်တော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။

ချမ်းလာပြန်တယ်။ အေးလာပြန်တယ်။ အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်ပါအုံး။ ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ပါဦး။ အနွေးထည်ဝတ်မှ၊ စောင်ခြုံမှဆိုပြီး ဂရုစိုက်ရတယ်။ အလိုလိုက်ထားတယ်။ ဖျားတာနာတာတွေ မသက်မသာ နာကျင်တာတွေ မဖြစ်အောင်လို့ ဖေးမနေရတာ။

ဒါတောင်မှ မရဘူးနော်။ အပူကြောင့် အပူမိလို့ အပူရှုပ်လို့ ဖျားရနာရတယ်။ အအေးကြောင့် အအေးမိ လို့ နာစေး ချောင်းဆိုးဖြစ်တယ်။ ဖျားတယ်။ နာတယ်။ ဓာတ်တွေဖောက်ပြန်ပြီး မကျန်းမမာဖြစ်ရတယ်။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။

နာမကျန်းဖြစ်နေသူ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသူဟာ အနာရောဂါ ပျောက်ကင်းသက်သာအောင် အနာ အကျင် အကိုက်အခဲတွေ သက်သာအောင်လို့ ဆေးဝါး ဓာတ်စာတွေ မှီဝဲရပါတယ်။

လူကောင်းတစ်ယောက်လို စားချင်တိုင်းစားလို့ မရ။ စားချင်တိုင်း မစားနိုင်။ သွားချင်တိုင်း သွားလို့မရ။ သွားချင်တိုင်းလည်း မသွားနိုင်။ နေချင်တိုင်း နေလို့မရ။ နေချင်တိုင်းလည်း မနေနိုင်ပါဘူး။

ကျန်းမာအောင် သက်သာအောင် အမြဲတမ်း ဂရုတစိုက် ပြုပြင် ပေးနေရပါတယ်။ နာကျင်မှုတွေ သက်သာအောင်လို့။

ခန္ဓာကြီးကိုလည်း အမြဲတမ်း ပြုပြင်ပေးနေရ တယ်။ လူနာတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်သလိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရတယ်။ အစာ စားချိန် စားပေးရတယ်။ မစားရင် ဆာလာလိမ့်မယ်။ လေတွေထပြီး အစာအိမ်ဖြစ်လာမယ်။ အစာအိမ်တွေ နာလာမယ်။ အစာစားနေတာ ဆေးသောက်တာပေါ့။

စားလိုက်တော့ သက်သာတယ်။ တော်နေကြာ ဆာလာပြန်ပြီ။ နာလာပြန်ပြီ။ ထပ်စားပြန်ပေါ့။ တစ်ခါ စားရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ မစားလည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ အမြဲတမ်းကို စောင့်ကြည့်ပြီး လိုတာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးနေရတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် မအားနိုင် မနားနိုင်နဲ့ စားစားသွားသွား လှုပ်ရှားနေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ ဆေးကုနေတာ။ ခန္ဓာကြီး မျှတအောင် ကုပေးနေရတာ။ နာကျင်ခံခက်မှုတွေ မဖြစ်အောင် ကုသနေရတာ။

ထိုင်တာကြာရင် နာလာတယ်။ မတ်တတ်ရပ်ပေး၊ လမ်းလျှောက်ပေး၊ ရပ်တာကြာလျှောက်တာကြာရင် နာလာပြန်တယ်။ ထိုင်ပေးနားပေး၊ လဲလျောင်းအနားယူပေး။ အိပ်နေတာ လှဲနေတာကြာရင် ညောင်းလာတယ်။ ရပ်ပေး ထိုင်ပေး ကွေးပေး ဆန့်ပေးနဲ့ မနာမကျင်အောင်ကို ပြုစုနေရတာ။ ဒါလည်း မရဘူး။ အမြဲတမ်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ မသက်မသာ ဖြစ်နေတာပဲ။

၇၀ ◉ ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ပညိဿရ

ဘယ်တော့မျှ ပျောက်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ပြင်ပက အနာရောဂါ ဆိုရင် တော်သေးတယ်။ ခန္ဓာရဲ့နာကျင် မှုက အမြဲတမ်း ကုနေရတယ်။ အမြဲတမ်း သပ္ပာယ်မျှတအောင် နေရတယ်။ အစားအစာ ချင့်ချိန်ရတယ်။ ရာသီဥတုနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် နေတတ်ရတယ်။ ပိုဆိုး မလာအောင် သက်သာအောင်ပါ။

အသေးအဖွဲလေးကအစ အမှားအယွင်းမရှိအောင် နေတာတောင် မရဘူး။ အတွင်းက ဓာတ်လေးပါးက ဖောက်ပြန်တယ်။ အလိုအပို အလျော့အတင်း မခံ ဘူး။ ပထဝီဓာတ်ကလည်း ဖောက်ပြန်တယ်။ တေဇောဓာတ်ကလည်း ဖောက်ပြန်တယ်။ ဝါယောဓာတ် အာပေါ ဓာတ်က လည်း ဖောက်ပြန်တယ်။

နာကျင်ပြန်ပြီ။ ခံခက်ပြန်ပြီပေါ့။

ခန္ဓာကြီးဟာ အင်မတန် ချူချာတဲ့ လူနာကြီး။ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ အရေးပေါ်လူနာကြီး လိုပါပဲ။

သူ့အတွက် အိပ်ရာထကတည်းက လုပ်ပေးနေ လိုက်ရတာ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ အညစ်အကြေးစွန့်၊ ရေမိုးမျိုး၊ စားသောက်၊ လှုပ်ရှား သွားလာ၊ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ လုပ်ပေးနေလိုက်ရတာ။ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း အားရတဲ့အချိန် နားရတဲ့အချိန်ဆိုတာ ရှိကိုမရှိဘူးနော်။

အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်တောင် ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အနားရပြီ မထင်နဲ့။ ဟိုဘက်လှည့်ဒီဘက်ပြောင်း၊ လှည့်ပေးပြောင်းပေးနေရတယ်။ ပြုစုနေရတာ၊ မနာအောင် မကျင်အောင် ပြုစုနေရတာ။

ဒါတောင် ရပြီလား။ မရသေးဘူး။

ပျောက်ပြီလားဆိုရင် မပျောက်သေးဘူး။ လာဦးမှာပဲ။

လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၇၁

ကိုယ့်ခန္ဓာနဲ့ ကိုယ်မို့သာပေါ့။ တစ်ခြား တစ်ယောက်ယောက်သာ ဆိုရင် ဒီလို ဘယ်လုပ်ပေးနိုင် မလဲ။ ဒီလောက် ဘယ်ကြည့်ရှုနိုင်မလဲ။

သူများကို သွားပြုစုပေးပါ။ အဲဒီလောက် မလုပ်နိုင်သလို ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ် ပြုစုသလို တခြားတစ်ယောက်ကို လုပ်ပေးပါ ခိုင်းကြည့်ပါလား။ ဘယ်သူမျှ မလုပ်နိုင်ဘူး။

မခံသာလွန်းလို့ မနေနိုင်လွန်းလို့ လုပ်နေရတာ။ အမြဲတမ်း နာကျင် နေတဲ့ ခန္ဓာပါ။

၈။ မရင်းနှီးသူ အပြင်လူလို့ မြင်ရမယ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဒီခန္ဓာကြီးနဲ့ ပေါင်းသင်းနေလာကြတာ ဟိုး မွေးကတည်းက။ ကိုယ့်အထင်ကတော့ ရင်းနှီးတယ်။ အတွင်းသိအပြင် သိတရင်းတနှီး ရှိတယ်လို့ ထင်နေ မြင်နေကြတယ်။

ကိုယ်ကသာ ထင်တာ။ သူကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လို သဘော မထားဘူး။ ခန္ဓာကြီးကို ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ “အသကဋ္ဌေန ပရတော” တဲ့။ မရင်းနှီးသူ အပြင်လူ သူစိမ်းတစ်ရံဆံလို့ ရှုမြင်ရမယ်။

အမြင်မှန်ဖို့ အမှန်မြင်ဖို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အရှင်ကောဠိကကို အမိန့်ရှိ နေတာနော်။ ကိုယ့်ဘက်သား မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘက်သား။ ရန်သူရဲ့ဘက်တော်သား။

ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းနဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံနဲ့ ဘယ်လောက် ကွာသလဲ ကြည့်ပါ။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ကိုယ်နဲ့ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူက ကိုယ့်အကျိုးကို လိုလားတယ်။ ငဲ့ညှာတယ်။ စာနာထောက်ထားတယ်။

၇၂ ❁ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဦးညီသာရ

သူစိမ်းတစ်ရံဆံက ဘာမျှ သနားငဲ့ညှာမှု စာနာထောက်ထားမှုမရှိဘူး။
သေချင်သေ၊ ကျေချင်ကျေ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်။ သူကမငဲ့ဘူးနော်။ သူနဲ့
ကိုယ်နဲ့ ဘာမျှမဆိုင်ဘူးလို့ကို သဘောထားတာ။

ခန္ဓာကြီးကလည်းလူစိမ်းသူစိမ်းလိုပဲကိုယ့်အပေါ်မှာစိမ်းကားတယ်။
မရင်းနှီးတဲ့သူ ဆန့်ကျင်ဘက် လူလိုပဲ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရက်စက်တယ်။

ကိုယ်ကသာ သူ့အတွက် မရှိတာရှိတာ အသာထားလို့ တတ်နိုင်
သလောက် ပြုစုလိုက်ရတာ။ ယုယ လိုက်ရတာ။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့
သူ့အလိုကို ဖြည့်ပေး နေလိုက်ရတာ။

သူကတော့ မဆိုင်သလိုပဲ။ ငါ့ကိုပြုစုနေရတာ ပင်ပန်းနေမှာလို့
လည်း ထည့်မတွက်ဘူး။ ငါတောင်းဆို သလို လိုက်လျောပေးရှာတယ်
လို့လည်း မသနားဘူး။ ငါနဲ့ လက်ပွန်းတတီး တရင်းတနီး နေလာတာ၊
မွေးကတည်းက ပေါင်းလာကြတာ နည်းနည်းလေးတော့ သက်သာရာ
သက်သာကြောင်း ဖန်တီးပေးမယ်လို့ စိတ်တောင်မကူးဘူး။ ခန္ဓာက
တော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ။

ဘယ်လိုဒုက္ခပေးလိုက်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုနှိပ်စက်လိုက်ရမလဲ၊ ခန္ဓာက
အမြဲတွေးနေတယ်။ တစ်ချက်လေး မလစ်လိုက်နဲ့၊ လစ်ရင်လစ်သလို
ဆော်ဖို့ သူက ချောင်းနေတယ်။ တစ်ချက်လေးတိမ်းတာနဲ့ ယိမ်းသွား
အောင် တွန်းလိုက်ဖို့ပဲ ကြည့်နေတယ်။

မြွေပွေးခါးပိုက် ပိုက်ထားတာကမှ သက်သာဦးမယ်။ ခန္ဓာနဲ့ ပေါင်း
နေရတာ ကိုယ့်ဘက် အနာချည်းပဲ။ ကိုယ်ခံရတာချည်းပဲ။

တစ်သက်လုံး ခန္ဓာကပေးလာတဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကိုယ့်မှာခါးစည်းပြီး
ခံနေရတယ်။ တစ်နေ့တစ်ရက် မဟုတ်ဘူး။ နေ့ရှိသရွေ့၊ တစ်နှစ် နှစ်

နှစ် မဟုတ်ဘူး။ မသေမချင်း သူညည်းတာခံရတယ်။ မသေရုံတစ်မည် နှိပ်စက်ထားတာ အမြဲတမ်း ခံနေရတယ်။

ခန္ဓာဟာ တကယ်ဆို ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အနီးကပ်ရန်သူ ပါ။ ကိုယ့်ဘက် လုံးဝမပါတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူကြီးပါ။ ကိုယ်ကသာ တရင်းတနှီးနဲ့ မိတ်ဆွေစာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးကသွင်းထားတာ။ သူက တော့ သူစိမ်းသက်သက်ပါ။ အကျိုးပျက်အောင်သာ ကြံဆောင်ပါတယ်။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာရှိသွားအောင် ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်မပေးပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ခန္ဓာကို သူစိမ်း တစ်ရံဆံလိုသာ မြင်လိုက်ပါ။ မရင်းနှီးသူ အပြင်လူလို သာ သဘောထားပါ။

တရားအားထုတ်ရာမှာ ဒီခန္ဓာကိုငဲ့နေရင် ဒီခန္ဓာကို တွယ်တာ နေရင် ခရီးမပေါက်တော့ဘူး။ ခန္ဓာကို ချစ်ခင်သနားနေရင် တရားမလုပ် ဖြစ်တော့ဘူး။

သူက သူစိမ်းလို့ သဘောထားတဲ့အတွက် ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို သူစိမ်းလို့သာ သဘောထားလိုက်ပါ။ သူကမငဲ့ရင် ကိုယ်က သူ့ကိုမညှာ နဲ့ပေါ့။ သူကမှ ကိုယ့်ကို မသက်မသာ နှစ်နာအောင် ပြုသေးရင် သူဘာ ဖြစ်ဖြစ် ထည့်မတွက်နဲ့။ ကိုယ့်တရားလမ်းကြောင်း တည့်မတ်အောင် ဖြောင့်တန်းအောင်သာ ဂရုတစိုက်နဲ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်။ ကိုယ့်အလုပ် ကို သာ ကိုယ်လုပ်ပါ။

၉။ အပျက်တရားလို့ မြင်ရမယ့်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အများအားဖြင့် တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီ တွေက မြင်ချင်ကြတယ်။ ဘာများမြင်မလဲ၊ ဘာတွေများမြင်လာမလဲလို့

၇၄ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဗညီဿရ

စောင့်မျှော်နေကြ တယ်။ အရောင်တွေ အလင်းတွေပဲ မြင်လာမလား။ ဘုရားရဟန္တာတွေပဲ ဖူးမြင်ရမလား။ အရိုးစုကြီးပဲ မြင်လာမလား။ တစ္ဆေ သူရဲတွေပဲ မြင်ရမလားနဲ့ အထူးအဆန်းတွေတွေ မြင်ဖို့ကို မျှော်လင့်နေ ကြတယ်။

“ပလုဇ္ဇနဋ္ဌေန ပလောကတော” တဲ့။

တရားရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီသည် ခန္ဓာကို မြင်ရမယ်။ ခန္ဓာဟာ ပျက် စီးနေတဲ့သဘောရှိတာမို့ အပျက် တရားလို့ မြင်နေရမယ်။

ဒီခန္ဓာကြီးဟာ ပျက်စီးနေတဲ့ခန္ဓာ။ ခန္ဓာကြီးသည် ပျက်စီးနေတဲ့ ခန္ဓာပါ။ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်။ ဖြစ်လာပြီး တဲ့နောက် ပျက်စီးတယ်လို့သာ ပြောရတာ။ အသေအချာ ကြည့်လိုက်ရင် အပျက်သဘောက ထင်ရှား တယ်။

ဖြစ်လာတယ်လို့သာ ပြောတယ်။ ဖြစ်လာသမျှဟာ ပျက်စီးဖို့။ အပျက်ဘက်ကိုပဲ ဦးတည်တယ်။ အပျက် ဘက်ကိုသာ ရှေးရှုသွားနေတဲ့ ခန္ဓာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့ဘက်ကို ရောက်လာတယ်။

မသိမသာလည်း ပျက်တယ်။ သိသိသာသာလည်း ပျက်တယ်။ တစ်ခဏအတွင်း အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ရုပ်နာမ်တွေ ပျက်စီးနေတာ လည်း ရှိတယ်။ အပြီးတိုင် သေကျေပျက်စီးသွားတာလည်း ရှိတယ်။

အခုနေခါမှာမသေသေးဘူး။ ကျန်းမာနေတယ်။ နေကောင်းတယ်လို့ ပြောပေမဲ့ ပျက်နေတာပဲနော်။ ပျက်သွားတဲ့နေရာမှာ အသစ်အသစ် အစားထိုးနိုင်သေးလို့ အစားထိုးမှုတွေ ဝင်လာလို့သာ အပြီးတိုင် ပျက်စီး ပြီး မသွားသေးတာ။

လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၇၅

ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဆုတ်ယုတ်မှု တွေတော့ ထင်ရှားလာ နေပြီနော်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့အခါ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ အရှိန်ကောင်း ကောင်းနဲ့ ကမ်းဆီကို အပြေးတက်လာတာ တွေ့လိမ့် မယ်။ ဝုန်းခနဲ ရိုက်ပြီးရင် အရှိန်ကကျသွားပြီး၊ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ လျှော ကျပြီး ပျောက်သွားတယ်။ ခန္ဓာကလည်း မသိမသာ ပျက်စီးလာတယ်။ ဆုတ်ယုတ်လာတယ်။

ခန္ဓာမှာလည်း အပြင်သဘောကိုကြည့်ကြည့်၊ အတွင်းသဘောကို ကြည့်ကြည့် အပျက်တရားမထင်ရှားရင်တောင် ဆုတ်ယုတ်လာတာက ထင်ရှားတယ်။ အပေါ်ယံလေးကြည့်ရင်တောင် ဆုတ်ယုတ်မှုက မြင်သာ တယ်။

မျက်လုံးတွေကမကောင်းတော့ဘူး။ အရင်တုန်းကလို ကြည်ကြည် လင်လင် မရှိတော့ဘူး။ မှုန်လာတယ်။ ဝါးလာတယ်။ နားကလည်း ပြောလိုက်တဲ့စကား မသဲ မကွဲနဲ့။ နှစ်ခွန်းသုံးခွန်းခေါ်တာတောင် “အဲဒါ ငါ့ခေါ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား” လို့ ဇဝေဇဝါနဲ့။ ဆုတ်ယုတ်လာတာ။ စား မကောင်း သောက်မကောင်း၊ ခြေမသယ်ချင် လက် မသယ်ချင်။ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးကလည်း လေးလာတယ်။ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်မှုတွေ သွက်လက် မြန်ဆန်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်လာတယ်။ ပျက်ဖို့ဦးတည်နေ တာနော်။

အိမ်များအိုလာရင် အမိုးလည်းမလုံ၊ အခင်းလည်းမကောင်း၊ တိုင် ကလည်း ရွဲ့စောင်းနဲ့ ယိုင်နွဲ့လာသလိုပဲ ခန္ဓာကြီးကလည်း အသက် ကြီးလာရင်ယိုင်ချင်လာပြီ။ အကြောတွေအရိုးအဆစ်တွေမကောင်းချင် တော့ဘူး။ အရေပြားတွေလည်း တွန့်ခြောက်လာပြီ။ ခါးတွေလည်း ကွေးကောက်ချင်လာပြီ။

၇၆ ◉ ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ပညိဿရ

ပျက်စီးတဲ့တရား၊ ပျက်စီးခြင်းသဘောတွေသာ ကြီးစိုးနေတဲ့ခန္ဓာ။ ခုမှမဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံးတစ်စတစ်စနဲ့ ပျက်လာတာ။ အသစ်တွေ အစားထိုးဝင်နေလို့ သာ မသိသာတာ။ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ အသစ်အသစ် တွေ ဝင်နိုင်လွန်းလို့ ပျက်စီးခြင်း မထင်ရှားသေးတာ။ ကြီးတော့ သိလာ ပြီ။ အကျပိုင်းရောက်တော့ အပျက်တရားတွေ ထင်ရှားလာပြီ။

ကျားကန်လို့မရတော့ဘူး။ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းအစာအာဟာရ ကောင်းတွေနဲ့ ပြင်ပေးလို့ မရတော့ဘူးဆိုရင် အပြီးတိုင်ပျက်ပြီပေါ့။ ဘယ်လောက် ပြင်ပြင် ဘယ်လောက်ကုကု ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေ ပုံ အောပြီး ကုလည်းမရတော့ဘူး။ အပျက်တရားဆိုတော့ ပျက်ကို ပျက်ရ တယ်။

ခန္ဓာအတွင်းသဘောကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ရုပ်ကလေး နာမ် ကလေးတွေ ဖောက်ပြန်တဲ့သဘော၊ သိတဲ့သဘောလေးတွေ ဖြစ်လာ တယ်။ ပျက်သွားတယ်။ ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ ပြန်ပျက်သွားတယ်။ ခန္ဓာ အစဉ်ဟာ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းတို့ရဲ့အစဉ်အတန်း၊ ပျက်ပြီးလို့ အသစ် ပြန်မဖြစ်ရင် သွားပြီ။ တစ်ဘဝအတွက် ပြီးဆုံးသွားပြီ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက -

“ငဲ့ရှင်ကောဠိကခန္ဓာကိုကြည့်ရင်အပျက်တရားလို့သာ မြင်အောင် ကြည့်လိုက်ပါ” တဲ့။

ဒီအတိုင်းအမြဲတမ်းတည်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ပျက်စီးတတ်တဲ့တရား၊ ပျက်စီးရမယ့်ခန္ဓာ၊ ပျက်စီးနေတဲ့ ခန္ဓာလို့ တွေ့မြင်အောင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ကြိုးစား ပြီးတော့ ရှုမှတ်ပါ။

၁၀။ သုညလို့ မြင်ရမယ်

ခန္ဓာကို ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သုညသဘောကို မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်။ သုညဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘုန်းကြီးမေးကြည့်တယ်။ တချို့ကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလေးတဲ့။ တချို့ကလည်း လုံးလုံးလေးတဲ့။ သွားရော။

သုညဆိုတာ ဘာမျှမရှိတာ။ ဘာတန်ဖိုးမျှ မရှိတာ။ ခန္ဓာကြီး ဘာတန်ဖိုးရှိလဲ။ ဘာမျှမရှိဘူး။ ပျက်စီးသွားမယ့် ခန္ဓာ၊ ပုပ်သိုးဆွေးမြည့်သွားမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး။ ဂရုစိုက်ရစောင့်ရှောက်ရကျိုးမနပ်ဘူး။ ဒုက္ခခံရပြုစုရကျိုး မနပ်ဘူး။ ပျက်သွားမယ်။ ပျောက်သွားမယ်။ အစရာလို့ ကိုမရအောင် ပျောက်သွားမယ်။

ပျက်သွားချုပ်သွားရင် ဘာမျှမကျန်ဘူး၊ ဘာမျှ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ သုည။ ခန္ဓာကို ရှုမြင်ရမယ်။ “သတ္တ သုညတဋ္ဌေန သုညတော” လို့ ရှုရမယ်။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါသူတစ်ပါး ဘာမျှမဟုတ်၊ ဘာမျှမရှိတဲ့ သုညလို့ ရှုမြင်ရမယ်။

အပေါ်ယံက ကြည့်ရင် ပကတိမျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ အကောင်အထည်တွေ တွေနေရတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါတွေ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေ ရှိတယ်။ သစ်ပင်၊ တောတောင်၊ အိုးအိမ်တိုက်တာ ရှိတယ်ပေါ့။ အသားတွေ၊ အကြောတွေ၊ အရိုးတွေ ရှိတယ်။ လက်တွေ၊ ခြေတွေ၊ ဦးခေါင်းတွေ တွေ့တယ်ရှိတယ်။ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ရှိတယ်လို့ မြင်တယ်။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီ ရှုစိတ်နဲ့ ကြည့်လိုက်။ အမှုန်အမွှား ဖြစ်အောင် အသေးစိတ် ဓာတ်ခွဲ ပြီးတော့ ကြည့်၊ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။

ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါလည်း မရှိဘူး။ ယောက်ျား၊ မိန်းမလည်း မရှိဘူး။

၇၈ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဥဉ္ဇိဿရ

ရှုနေတဲ့စိတ်နဲ့ အရှင်ရုပ်နာမ်ပဲတွေ့တော့တယ်။ ရှုနေတာနဲ့ ရှုစရာ တွေပဲတွေ့တော့တယ်။ အဲဒါတွေက ကော ရှိသေးလားလို့ ဆက်ကြည့်ပါ ဦး။ ရှုနေရင်းနဲ့ ပျက်သွားတယ်။ ရှုစိတ်ကလည်း ရှုပြီးတာနဲ့ ပျောက်သွား တယ်။ ကုန်ဆုံးသွားပျောက်ပျက်သွားလို့ မရှိတော့ဘူး။ အရှင်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ချုပ်ပျောက်သွားတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့ယောဂီ မြင်ရမယ်။ “ဘာမျှ မရှိပါလား၊ ရုပ်တွေ နာမ်တွေကလည်း ရှိတယ်လို့သာ ပြောတယ်၊ ပြီးရင်ပျောက်သွားလို့၊ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတာပါလား” လို့မြင်ရမယ်။ ခန္ဓာကို ဘာမျှ မရှိတဲ့ သုညလို့ မြင်ရမယ်။

မြူတွေ တိမ်တွေ ကင်းစင်နေတဲ့အချိန် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ ကြည့်လိုက်ရင် ဘာမျှ မရှိဘူး။ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး။

ဒီလိုပဲ ခန္ဓာကြီးကလည်း သက်ရှိသတ္တဝါလို့သာ ပြောရတယ်။ ရှုစိတ်နဲ့ ကြည့်ရင် အသက်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ သတ္တဝါဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ဘာမျှကို မရှိပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ခန္ဓာကြီးကို ဘာမျှ မရှိတဲ့ သုညလို့ မြင်အောင်ကြည့်ပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သုညသင်္ချာဟာ ဘာတန်ဖိုးမျှ မရှိပေမဲ့ သူ့ရှေ့က ဂဏန်းသင်္ချာနဲ့ ပေါင်းစပ် လိုက်ရင် အဖိုးတန်သွားပါတယ်။ သုညရှေ့က တစ်ပေါင်းရင် တစ်ဆယ်။ နှစ်ပေါင်းရင် နှစ်ဆယ်လို့ တန်ဖိုး ရှိသွားတယ်။

တန်ဖိုးမရှိတဲ့ သုညခန္ဓာကိုလည်း ရှုစိတ်နဲ့ ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်ရင် ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်မှာ အဖိုးတန် သွားပါတယ်။ ရှုနိုင်ရင် ရှုနိုင်သ လောက်တန်ဖိုးတွေတက်တက်လာပါမယ်။ ကြိုးစားပြီးရှုရင်ရှုသလောက် တန်ဖိုးတွေ တက်တက်လာပါလိမ့်မယ်။

၁၁။ အတ္တအနှစ်သာရ မရှိဘူးလို့ မြင်ရမယ်

နောက်ဆုံးရှုကွက်တစ်ခု။ ခန္ဓာမှာတွေ့မြင်ရမှာက အနတ္တသဘောပါ။ အစိုးမရတဲ့ သဘော အနှစ်သာရ မရှိတဲ့ သဘောတရားကိုပါ။ “န အတ္တဘာဝေန အနတ္တတော” တဲ့။

အနတ္တ ခန္ဓာဆိုတာ ကိုယ့်အလိုကို မလိုက်၊ ကိုယ့်အကြိုက်မပါ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဘာမျှမဖြစ်၊ သူ့သဘောသူ ဖြစ်နေတဲ့ခန္ဓာပါ။ အနှစ်သာရရှာမရတဲ့ ခန္ဓာပါ။

ကိုယ်က ဒီလိုဖြစ်ချင်တယ်။ သူက သဘောမတူတော့ ဖြစ်မလာဘူး။ နေကောင်းချင်တယ်။ သူက ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်။ ကိုယ်က အေးချင်တယ်။ ခန္ဓာက ပူချင်ပူလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က အအေးမခံချင်ဘူး။ ခန္ဓာကြီးက ချမ်းတယ်၊ အေးတယ် ဖြစ်လာပြန်ရော။

အစိုးမရတဲ့ခန္ဓာ၊ ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်မခံ ထိန်းချုပ်မခံတဲ့ခန္ဓာ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကတောင် ကိုယ့်အလိုကို မလိုက် ဘူး။ ကိုယ်က သူ့အပေါ်မစိုးမိုးနိုင်ဘူးဆိုရင် အခြားသူတွေဆို ပိုဆိုးပြီပေါ့။

သားသမီးတွေကလည်း ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ဆိုတာ ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ ခိုင်းထားစေထားတဲ့ အလုပ်သမား တွေ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူး။ ပြင်ပက သက်ရှိသက်မဲ့တွေ မှန်သမျှ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာ ဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သဘောပေါက် ထားရမယ်။

ခန္ဓာမှာကြည့်တဲ့အခါ မြင်လာတဲ့ ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘောတွေ ကို အနတ္တလို့မြင်ရမယ်။ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ်ကဝင်ပြီး ဩဇာ

၈၀ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်မညိဿရ

ပေးလို့မရဘူး။ စီမံလို့မရဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုညွှန်ကြားစီစဉ်လို့မရဘူး။

ရုပ်တရား ရုပ်သဘောကလည်း သူ့သဘောနဲ့သူ ဖြစ်မယ်။

နာမ်တရား နာမ်သဘောကလည်း သူ့သဘောနဲ့သူ ဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ကသူ့ကိုအစိုးရချင်လို့မရပါဘူး။ စိုးမိုးခြယ်လှယ်ပြီး ကိုယ်လိုသလို ဖြစ်အောင် လုပ်ယူလို့ မရပါဘူး။ အစိုးမရဘူးပေါ့။

မြတ်စွာဘုရား မပွင့်မီက ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ အယူအဆ အယူဝါဒတွေထဲမှာ အတ္တဝါဒဆိုတာ ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အယူအဆက ဒီကိုယ်ထဲမှာ အတ္တကောင်လေးရှိတယ်။ အခုလက်ရှိကိုယ်ကြီးသေကျေပျက်စီးပေမဲ့ အဲဒီအတ္တကောင်လေးကမသေဘူး။ ဘဝကူးပြောင်းသွားတယ်။ နောက်ကိုယ်တစ်ခုမှာ ဝင်ရောက်ပြီး ပြန်ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြတာ ရှိပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့မြန်မာပြည်မှာကတော့ လိပ်ပြာ ကောင်လေးလို့ ပြောကြတယ်။ လူသေရင် လိပ်ပြာလေးက ခန္ဓာကနေ ပျံထွက်သွားတယ်။ တခြားဘဝမှာ တခြားခန္ဓာမှာ ဝင်ရောက်ပြီး နောက်ဘဝ ဖြစ်လာတယ်လို့ ပြောကြတာမျိုးပေါ့။

အဲဒီလိပ်ပြာလေးက သေသူရဲ့အိမ်ဘေးမှာ ၇-ရက်လောက်တစ်ဝဲလှည့်နေသေးတယ်။ ၇-ရက်ပြည့်မှ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို သွားတယ်။

ကြောက်လန့်စရာ အာရုံတစ်ခုခုနဲ့တွေ့ရင် လူရဲ့လိပ်ပြာဟာ အဝေးကိုလွင့်စဉ်သွားတယ်။ လွင့်သွားတဲ့လိပ်ပြာကိုပြန်ခေါ်ရမယ်။ အဲဒီလိပ်ပြာကိုယ်ထဲပြန်ဝင်လာမှ အသက်ရှင်မယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ အားငယ်စရာ ရှိရင် လိပ်ပြာငယ်တယ်လို့ ပြောကြတာဟာ ကိုယ်ထဲမှာ အတ္တကောင်လေးရှိနေတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့သဘောပါ။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ “နအတ္တာအနတ္တာ” လို့ပြတ်ပြတ်သားသား မိန့်တော်မူပါတယ်။ “ဘာအတ္တမျှ မရှိဘူး။ ဘာအတ္တမျှ မဟုတ်ဘူး” လို့ ဆိုလိုတာပါ။ လိပ်ပြာ ဝိညာဉ် ၆၀ အသက် မဟုတ်ဘူး။ သူ့သဘော နဲ့ သူ ဖြစ်နေ ပျက်နေတဲ့ ခန္ဓာပါ။ ခန္ဓာကြီးကို ရှုမြင်ရာမှာ အနတ္တ - အတ္တ မဟုတ်လို့ရှုမြင်ရမယ်လို့အရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်းတရားအားထုတ် ရှုမှတ်နေသူဟာ ဘာကိုရှုမှတ်ရမှာလဲ မေးမြန်းလာတဲ့ အရှင်ကောဠိက ကို ရှုကွက်ဆယ့်တစ်မျိုးနဲ့ ခန္ဓာရဲ့သဘောအမှန်ကို သိမြင်အောင် ရှုမှတ်တတ်စေဖို့အတွက် စနစ်တကျညွှန်ကြား ပေးနေတာပါ။

အစိုးမရဘူး၊ ငါကောင် မဟုတ်ဘူးလို့ ခန္ဓာကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိ သတ်များရှုမြင်ရပါမယ်။ အသေအချာ နှလုံးသွင်းရပါမယ်။ ဘာမျှအနှစ် သာရမရှိဘူးလို့ သိမြင်ရပါမယ်။

ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်ကို အတွင်းမှာ ဘာအနှစ်များ ရှိမလဲလို့ တစ်လွှာချင်း ခွာကြည့်လိုက်ရင် အလွှာ တွေသာ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ကွာသွားတယ်။ အထဲမှာ ဘာအနှစ်မျှ မတွေ့ရပါဘူး။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဘာအနှစ်များ ရှိသလဲလို့ သေသေချာချာ စေ့စေ့ စပ်စပ် ရှာကြည့်ရင်လည်း ငှက်ပျောပင်နှင့် အတူတူပါပဲ။ ဘာအနှစ်မျှ မတွေ့ရပါဘူး။ ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့လိပ်ပြာ၊ ငါ့ဝိညာဉ် ဘာတစ်ခုမျှ တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတ္တ အနှစ်သာရမရှိပါဘူး။ ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းတွေကိုသာ တွေ့မြင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဖြစ်ပေါ် လာတာ ပျောက် ပျက်သွားတာကိုသာ တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာကို ရှုမြင်ရာမှာ အတ္တ အနှစ်သာရ မရှိဘူးလို့ မြင် အောင် တွေ့အောင် ရှုမှတ်ပါ။

၈၂ ❁ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

အကျဉ်းချုပ်လိုက်တော့ သုံးမျိုးသာ -

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ခန္ဓာရဲ့အတွင်းသဘောကို ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပါ။
အသိဉာဏ်လေးနဲ့ယှဉ်ပြီး သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်ပါ။

အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ တလွဲတချော်တွေ မြင်နေမယ်။ အပေါ်ယံ
ရှုပ်ရှုပ်လေး ကြည့်လိုက်ရင် လွဲနေမယ်။ သာယာဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်
စွဲလန်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ ခန္ဓာလို့ ထင်နေ မြင်နေကြမယ်။

သေသေချာချာ ရှုလိုက် ကြည့်လိုက်တော့ -

၁။ အနိစ္စ - မမြဲတဲ့ခန္ဓာ

၂။ ဒုက္ခ - ဆင်းရဲတဲ့ခန္ဓာ

၃။ ရောဂ - ရောဂါခန္ဓာ

၄။ ဂဏ္ဍ - အနာခန္ဓာ

၅။ သလ္လ - ဆူးငြောင့်ခန္ဓာ

၆။ အယ - ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ခန္ဓာ

၇။ အာဗာဓ - နာကျင်နေတဲ့ခန္ဓာ

၈။ ပရ - သူစိမ်းတစ်ရံဆံခန္ဓာ

၉။ ပလောက - ပျက်စီးတဲ့ခန္ဓာ

၁၀။ သုည - တန်ဖိုးမဲ့ခန္ဓာ

၁၁။ အနတ္တ - အနှစ်သာရမရှိတဲ့ခန္ဓာလို့ တွေ့လာမယ်။

တရားအားထုတ်သူများ ရှုရမယ့် ရှုကွက် (၁၁) မျိုး၊ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်
လာမြင်လာအောင် ရှုရမယ့် ရှုကွက် (၁၁) မျိုး၊ ဒီအထဲမှာပဲ ရှု၊ တခြားဘာမှ
မရှာနဲ့၊ တခြားဘယ်မှ သွားမကြည့်နဲ့။ ခန္ဓာမှာပဲ ကြည့်ပါ။

ရှုကွက် (၁၁)မျိုးက သိပ်ကျယ်ဝန်းတယ်ဆိုရင် အလွယ်တကူ သုံးမျိုးသာ ရှုလိုက်ပါ။ အကျဉ်းချုံးလိုက်ရင် ရှုကွက်သုံးမျိုးပဲ ရှိတယ်။ သဘောတူရာ ပေါင်းလိုက် ရင် သုံးမျိုးပဲ ကျန်တော့တယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ။

၁။ မမြဲဘူးလို့ မြင်ရမယ်။

၂။ ဆင်းရဲတယ်လို့ မြင်ရမယ်။

၃။ အတ္တ အနှစ်သာရ မရှိဘူးလို့ မြင်ရမယ်။

အနိစ္စ - မမြဲတာနဲ့ ပလောက - ပျက်စီးတာက သဘောချင်း တူပါတယ်။ မမြဲလို့ ပျက်စီးတယ်။ ပျက်စီး တတ်လို့ မမြဲဘူး။ ဒီနှစ်ခုကို တစ်ခုထားပါ။

သုည - တန်ဖိုးမရှိတာနဲ့ အနတ္တ - အနှစ်သာရ ရှာမရတာ သဘောတရားချင်း အတူတူပါပဲ။ အတ္တ လိပ်ပြာ ဝိညာဉ် ကင်းဆိတ်တဲ့ သဘော ရှာမရတဲ့ မရှိတဲ့ သဘောဆိုတော့ သုညနဲ့ အနတ္တကို တစ်ခုထားပါ။

ကျန်တဲ့ ရောဂါ၊ အနာ၊ ဆူးငြောင့်၊ နာကျင်မှု၊ ပင်ပန်းမှု၊ သူစိမ်းတစ်ရံ စာသဖွယ် နိပ်စက်တတ်မှုတွေက ဆင်းရဲတဲ့ သဘောနဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒီသဘောတရားတွေ အားလုံးကို တစ်စုထားလိုက်မယ်ဆိုရင် သုံးမျိုးပဲ ကျန်ပါတယ်။ မမြဲတာ၊ ဆင်းရဲတာနဲ့ အနှစ်သာရမရှိ အစိုးမရတာ။

ခန္ဓာကို ရှုကွက်သုံးမျိုး ဖြစ်တဲ့ မမြဲဘူးဆိုတဲ့ အမြင်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်၊ အတ္တ အနှစ်သာရ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အမြင်သုံးမျိုးနဲ့သာ မြင်အောင် ရှုနိုင်မယ်။ နှလုံးသွင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။

အများအားဖြင့် ခန္ဓာကြီးကို မြင်နေကြတာ ကိုယ့် ခန္ဓာကိုယ် မြင်နေတာ၊ သူများခန္ဓာကို မြင်နေတာက နိစ္စ - မြဲတယ်လို့ မြင်တတ်ကြတယ်။ သုခ - ချမ်းသာတယ်လို့ မြင်ကြတယ်။ အတ္တ - အစိုးရတယ်၊

၈၄ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညိဿရ

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ မြင်နေတတ်ကြတယ်။ အမှားမြင်တွေ အလွဲမြင်တွေပါ။

အမှန်သဘောကို မမြင်တဲ့အတွက်၊ မြင်အောင်မရှုတဲ့အတွက် အမှားတွေကို မြင်နေကြတာပါ။ တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝတစ်သံသရာလုံး မှာ ဒီအမှားတွေနဲ့သာ အနေကြာခဲ့တော့ “အမှားကြာတော့ အမှန်ဖြစ်” ဆိုတဲ့အတိုင်း အမှန်အမှားစံချိန်တွေလွဲမှားပြီး အမှားကို အမှန်ထင် နေကြတာပါ။

အနိစ္စမြင် မာနစင်

ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကို မမြဲဘူးလို့ မြင်မယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်မှာ မာန်မာနတွေ ကင်းစင်သွားပါတယ်။ ခန္ဓာကို မမြဲတဲ့ အနိစ္စလို့ သဘော မပေါက်ရင် ငါဆိုတဲ့မာန် တက်ကြွခေါင်းထောင်နေတတ်ပါတယ်။

“ငါနဲ့ငါသာ နှိုင်းစရာ” “ငါလုပ်သမျှ အဟုတ် အမှန်” “ငါကြံစည် သမျှပြီးမြောက်ရမယ်” ဆိုတဲ့ မာနတံခွန်ထူနေတာဟာ မမြဲတဲ့ အနိစ္စကို သဘောမပေါက် နားမလည်သေးလို့ပါ။

ငါဆိုတာ ဘာမျှမဟုတ်ပါလား။ ပျက်စီးချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်ရမယ့် ရုပ်နာမ်အစုအပေါင်းမျှပါလားလို့ သိမြင်နားလည်လိုက်ချိန်မှာ ထောင် လွှားတက်ကြွတဲ့ မာန၊ ငါတကော ကောတတ်တဲ့မာနဟာ ငုပ်လျှိုးကွယ် ပျောက်သွားပါတော့တယ်။

ဒုက္ခကိုမြင် တဏှာစင်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် တဏှာဆိုတာ ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့ သဘော၊ သာယာမက်မောတဲ့ သဘောပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကို မသိနားမလည်

လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၈၅

သေးခင် လူတိုင်းလူတိုင်းချစ်ခင်တတ်ကြ၊ မက်တွယ်တတ်ကြပါတယ်။
တယုတယ နဲ့ ခုံမင်မြတ်နိုးကြပါတယ်။

သိပ်ချစ်သိပ်ခင်ရတဲ့ ဒီခန္ဓာဟာ ဒုက္ခပေးတဲ့ခန္ဓာပါလားလို့ သိမြင်
သွားရင် ဘယ်သူမျှ မချစ်ခင်တော့ပါဘူး။ မတွယ်တာ၊ မမြတ်နိုးတော့
ပါဘူး။

တစ်ရံမလပ် ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့သဘောဟာ ခန္ဓာ မှာရှိတယ်။ ခန္ဓာ
ဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းအစုဟာ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ ဒုက္ခသဘောသာ
ရှိတယ်လို့ အသေအချာ ဉာဏ်နဲ့မြင်လိုက်ချိန်မှာ ခန္ဓာပေါ်တွယ်တာ
တဲ့ တဏှာ၊ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ တဏှာဟာ ကွာကျ
သွားပါတော့တယ်။

အနတ္တမြင် ဒိဋ္ဌိစင်

ရုပ်နာမ်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ခန္ဓာကို ငါ့အတ္တ၊ ငါ့လိပ်ပြာ၊ ငါ့
ဝိညာဉ်လို့ ထင်မြင်တာဟာ အမှားမြင်တဲ့ ဒိဋ္ဌိရဲ့လှည့်စားချက်၊ ဒိဋ္ဌိရဲ့
လှည့်ကွက်ပါပဲ။

ဒိဋ္ဌိရဲ့လှည့်ကွက်ထဲမှာ မိနေတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ မျက်လှည့်ပြပွဲမှာ
မျက်လှည့်ဆရာရဲပြကွက်ကို အံ့သြ ငေးမောနေသူတွေနဲ့ တူပါတယ်။

မဟုတ်တာကို အဟုတ်ထင်၊ မမှန်တာကို အမှန် ထင်ပြီး ကြောင်
တောင်ကန်းလို ဖြစ်ကြရပါတယ်။

မတည်မြဲတာကို တည်မြဲတာထင်၊ အစိုးမရတာကို အစိုးရ
တယ်ထင်ပြီး အမှားကြီးမှားနေတဲ့ ဒိဋ္ဌိဟာ ရုပ်နာမ်ရဲ့အနတ္တသဘောကို
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ကင်းစင်သွားရပါတယ်။

၈၆ ● ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ဝဠိဿရ

ဘာနဲ့တူတုံးဆိုရင် မျက်လှည့်ဆရာဟာ သူ့ရဲ့လှည့်ကွက်ကို ဖြေပြ၊ ရှင်းပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာ “ဪ ဘာမျှ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါလား၊ ဘာမှ အံ့သြစရာ မရှိပါလား” လို့ သဘောပေါက်သွားသလိုပါပဲ။

အစွဲမြတ်တရား

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် ဒါယကာကြီးဖြစ်တဲ့ အနာထပိဏ်သူဌေးအပြင်းအထန် ဖျားနာပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ချိန်၊ အသည်းအသန် မမာမကျန်းဖြစ်ချိန်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးကို အိမ်ကိုပင့်ပြီး တရားနာပါတယ်။

ကျန်းမာစဉ် သွားနိုင်လာနိုင်ရှိစဉ်က သူဌေးကြီးဟာ တစ်နေ့မှာ တစ်ကြိမ်တော့ အနည်းဆုံးဆိုသလို ကျောင်းသွားပြီး တရားနာပါတယ်။ ကုသိုလ်ယူပါတယ်။ အဆင်ပြေရင် ပြေသလို တစ်နေ့တည်းမှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လည်း ကျောင်းကို သွားလေ့ရှိပါတယ်။

ခုတော့ အိပ်ရာထဲကကို မထနိုင်တော့ဘဲ ပက်လက်လေးလဲပြီး သေမယ့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေ ရတော့ ကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်တော့ ပါဘူး။ အစေအပါး တစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ကြွတော်မူဖို့ လျှောက်ထားရတာပါ။ ညနေစောင်းအချိန်မှာ အရှင် သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်ဟာ အရှင်အာနန္ဒာကို အဖော် ခေါ်ပြီး သူဌေးကြီးရဲ့အိမ်ကို ကြွရောက်ပြီး တရားဟောပါတယ်။ သူဌေးကြီး ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေပြင်းထန်ပုံ၊ ဒီရောဂါဒီဝေဒနာတွေကနေ ကျော်လွန်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူတော့ပုံကို သိနားလည်သွားတဲ့ အရှင်မြတ် ဟာ ဘဝနိဂုံးချုပ်ချိန်မှာ အသေတတ်စေဖို့ အစွဲမြတ်တရား ဟော ကြားပါတယ်။

လိုရှင်းတိုရှင်းစိပဿနာ ❶ ၈၇

“သူဌေးကြီး၊ စက္ခုပဿာဒ - မျက်စိလို့ ခေါ်ဝေါ်ကြတဲ့ အကြည်ရုပ်ကို အစွဲသုံးပါးနဲ့ မစွဲယူမိ စေအောင် ကျင့်ရမယ်။ စိတ်ကိုလည်း စက္ခု ပဿာဒ - မျက်စိလို့ ခေါ်ဝေါ်ကြတဲ့ အကြည်ရုပ် မှာ နိကန္တိတဏှာနဲ့ မသာယာ မမှီတွယ်အောင် ကျင့်ရမယ်”

လို့ ဟောကြားပါတယ်။ မျက်စိမှာ စွဲမှီဖြစ်တတ်တဲ့ အစွဲတွေ ပြတ် အောင် ရှုခိုင်းတာပါ။

သံသရာနယ်ချဲ့

တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာန ဆိုတဲ့ ပပဉ္စတရား သုံးပါးဟာ သံသရာနယ် ပယ်ကို ချဲ့ထွင်တတ်တဲ့ သံသရာနယ်ချဲ့တရားတွေပါ။ သူ့သူငါငါသတ္တဝါ တွေအားလုံး သံသရာ လည်ရတယ်ဆိုတာ ဒီတရားသုံးပါးကြောင့်ပါပဲ။

အနာထပိဏ် ကျောင်းဒကာကြီးမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အမြောက်အမြားရှိသော်လည်း တဏှာ ဒိဋ္ဌိ မာန အစွဲတွေ မကင်းသေး ရင် အစွဲတွေ မပြတ်သေးရင် သံသရာလည်ဦးမှာပါ။ မြန်မြန်အစွဲပြတ် မှုမြန်မြန် ဝဋ်ဆင်းရဲကင်းလွတ်မှာမို့ ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ နှလုံး သွင်းတတ်အောင် အရှင်မြတ်က သင်ကြားပေးနေ တာပါ။

မျက်စိအကြည်ရုပ်ကို မမြဲတဲ့အနိစ္စလို့ မြင်အောင် ရှုရင် ငါဆိုတဲ့ မာန အစွဲကင်းပါတယ်။ ဒုက္ခလို့ ဆင်းရဲကို တွေ့မြင်အောင်ရှုရင် ငါ့ ဥစ္စာဆိုပြီး စွဲတတ်တဲ့ တဏှာစွဲကင်းပါတယ်။ အနတ္တမြင်တယ်ဆိုရင် ငါ့အတ္တ ငါ့လိပ်ပြာ ငါ့ဝိညာဉ်လို့စွဲတဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေ ကင်းစင်ပါတယ်။

တဏှာစွဲ မာနစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲတွေကင်းအောင်၊ စိတ်က မစွဲမိအောင် မျက်စိ အကြည်ရုပ်ရဲ့ သဘာဝ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ အဖန်ဖန် ရှုပွားနေ

၈၈ ● ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ဧညိဿရ

ဖို့ နလုံးသွင်းနေဖို့ အရှင် သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ် ဟောကြားပေးနေတာပါ။

ကြမ်းတမ်းတဲ့ အစွဲတွေကင်းသွားရင် အဲဒီ မျက်စိ အကြည်ရုပ်မှာ နှစ်သက်တဲ့ နိကန္တိ = သိမ်မွေ့တဲ့တဏှာ ကိုပါပယ်စွန့်စေလိုတဲ့အတွက် “စက္ခုပသာဒ = မျက်စိအကြည်ရုပ်မှာ နိကန္တိတဏှာနဲ့ မမှီတွယ်အောင် ကျင့်ရမယ်” လို့ စကားတစ်ခွန်း ထပ်ပြီး ဟောကြားပေးတာပါ။

ဒီနည်းအတိုင်း ဆက်လက်ပြီးတော့ -

သောတပသာဒ	-	နားအကြည်ရုပ်
ဃာနပသာဒ	-	နာခေါင်းအကြည်ရုပ်
ဇိဝါပသာဒ	-	လျှာအကြည်ရုပ်
ကာယပသာဒ	-	ကိုယ်အကြည်ရုပ်
မနပသာဒ	-	စိတ်အကြည်ရုပ်တွေမှာ ရှုတတ်

အောင် ဟောတော်မူပြန်ပါတယ်။

အသေးစိတ်ဟောကြား

မျက်စိ နား နာခေါင်း လျှာ ကိုယ် စိတ်တွေမှာ အစွဲကင်းအောင် ဟောပြီးတဲ့အခါ အဆင်းမျိုးစုံ ရှုပါရုံ၊ အသံမျိုးစုံ သဒ္ဒါရုံ၊ အနံ့မျိုးစုံ ဂန္ဓာရုံ၊ အရသာမျိုးစုံ ရသာရုံ၊ အတွေ့အထိမျိုးစုံ ဖောဠဗ္ဗာရုံ၊ ရုပ်နာမ်မျိုးစုံ ဓမ္မာရုံ ဆိုတဲ့ အာရုံခြောက်ပါးအပေါ်မှာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ မြင်အောင် ရှုတတ်ဖို့ ဟောပြန်ပါတယ်။

အကြည်ရုပ်နဲ့ အာရုံ ပေါင်းဆုံခိုက် ပေါ်လာ တတ်တဲ့ မြင်မှု - စက္ခုဝိညာဏ်၊ ကြားမှု - သောတဝိညာဏ်၊ နံမှု - ဃာနဝိညာဏ်၊

လှိုင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၈၉

လျက်မှု - ဇိဝှိဝိညာဏ်၊ ထိမှု - ကာယ ဝိညာဏ်၊ သိမှု - မနောဝိညာဏ် ဆိုတဲ့ ဝိညာဏ် ခြောက်ပါး။

မြင်မှုကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ မျက်စိအတွေ့ - စက္ခုသမ္ပဿ၊ ကြားမှု ကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ နားအတွေ့ - သောတသမ္ပဿ၊ နံမှုကြောင့် ပေါ်လာ တဲ့ နှာခေါင်း အတွေ့ - ဃာနသမ္ပဿ၊ လျက်မှုကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ ဇိဝှိ သမ္ပဿ၊ ထိမှုကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ ကိုယ်အတွေ့ - ကာယသမ္ပဿ၊ သိမှု ကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ စိတ်အတွေ့ - မနောသမ္ပဿ ဆိုတဲ့ ဖဿ ခြောက် ပါး။

မျက်စိအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာ

နားအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာ

နှာခေါင်းအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာ

လျှာအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာ

ကိုယ်အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာ

စိတ်အတွေ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာ ဆိုတဲ့ ဝေဒနာခြောက်

ပါး။

ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ အာကာ သဓာတ်၊ ဝိညာဏဓာတ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ခြောက်ပါး။

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ် ဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး။

အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်၊ ဝိညာဏဉ္စာယတန ဈာန်၊ အာကိဉ္စ ဉ္စာယတနဈာန်၊ နေဝသညာ နာသညာ ယတနဈာန် ဆိုတဲ့ အရူပ ဈာန်လေးပါးတို့မှာ တဏှာ ဒိဋ္ဌိ မာန အစွဲတွေပြတ်ဖို့အတွက် မမြဲတဲ့

၉၀ ◉ ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ဝဠာဠာရ

အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ၊ အစိုးမရတဲ့အနတ္တလို့သိမြင်အောင်ရှုဖို့ဟောကြားပါတယ်။

ဒီဘဝမှာ ရရှိထားတဲ့ နေအိမ်၊ အဝတ်အစား၊ ရွှေငွေဥစ္စာ အသုံးအဆောင်ဆိုတဲ့ မျက်မှောက်လောက၊ လက်ရှိလူပြည်၊ လူ့လောကမှတစ်ပါး အခြားအခြားသော တမလွန်လောကဖြစ်တဲ့ နတ်ပြည်ဌာန နတ်လောကတွေမှာပါ သာယာတပ်မက်မှု ကင်းစေရေးအတွက် တောင့်တမှုတွေကင်းစေဖို့အတွက် “မြင်ရ ကြားရ တွေ့ရ သိရ ရောက်ရ ရှာမှီးရ အဖန်ဖန် ရှာမှီးရ စိတ်ဖြင့်လေ့လာ ရသော အာရုံအလုံးစုံမှာ အစွဲသုံးပါး ဖြင့်မစွဲမိအောင်စိတ်ကမှီတွယ်မှုမဖြစ်အောင်ကျင့်ပါ” လို့အကျယ်တဝင့် အသေးစိတ် ဟောကြားပါတယ်။

တရားနာပြီးငိုကြွေး

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဟောကြားတဲ့ သြဝါဒတရား နာကြားပြီးတဲ့အချိန်မှာ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးဟာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးပါတော့တယ်။ အရှင်အာနန္ဒ အရှင်မြတ်က သူဌေးကြီးငိုနေတာ သနားစရာကောင်းလွန်းလို့ သက်သာရာ ရလို ရငြား ဖြေသိမ့်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်ပေါ့။

“သူဌေးကြီး၊ သင်ဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမှာ တွယ်တာမက်မောနေပါသလား။ ကုသိုလ် တရားတွေဘက်မှာ အားနည်းနေပါသလား။”

“အရှင်ဘုရား အာနန္ဒာ၊ တပည့်တော်ဟာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေမှာ တပ်မက်တွယ်တာနေ လို့ ငိုကြွေးနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘုရား။ ကုသိုလ်ဘက်က အားနည်းနေလို့ ငိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘုရား။

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၉၁

“တပည့်တော်ဟာ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆည်းကပ်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းစေတတ်တဲ့ ရဟန်းတော်များကိုလည်း ကာလရှည်စွာ ဆည်းကပ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တရားမျိုးကို တစ်ခါမျှ မနာရ မကြားခဲ့ရလို့ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြွေးတာပါဘုရား”

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အနာထပိဏ်ကျောင်းဒကာကြီးငိုကြွေးတာ ဟာ ဒီတရားမျိုး မနာခဲ့ရလို့ပါတဲ့နော်။ နာသင့်နာထိုက်တဲ့တရား မနာခဲ့ရလို့၊ သိသင့် သိထိုက်တဲ့တရား မသိခဲ့ရလို့ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုရတာပါတဲ့။ ဒီလိုအင်္ဂါမျိုးက ငိုသင့်ပါတယ်။ ဒီလိုမျက်ရည်မျိုးက ကျသင့်တဲ့ မျက်ရည် ပါပဲ။

စောစောကတည်းက သိရမယ့်တရား ခုမှသိရလို့ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးငိုပါတယ်။ မျက်ရည်ကျရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိလိုက်မသိဘာ သာနေပြီး ငိုရကောင်းမှန်းတောင် မသိရှာတဲ့သူတွေထက်တော့ အများကြီးသာတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ အချိန်ရှိသေးတဲ့အတွက် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်လည်း နောင်တစ်ချိန်မှာ မျက်ရည်မကျ ဝမ်းမနည်းရအောင် ခုကတည်းက ဒီလိုတရားမျိုးကို နာကြားထားဖို့လိုပါတယ်။ အားထုတ်ထားဖို့ လိုပါတယ်။

ဒါနတရား အဟောများ

ကျောင်းဒကာကြီး အနာထပိဏ်ဟာ ဒါန ကောင်းမှုမှာ စိတ်ဝင်စားမှုများတဲ့သူ ဒါနနဲ့ ပျော်မွေ့နေ တတ်သူပါ။ ကျောင်းသွားတဲ့အခါတိုင်းမှာ လက်ထဲ လှူစရာမပါဘဲ တစ်ခါမျှ မသွားခဲ့ပါဘူး။

၉၂ ● ဓမ္မဒူတာ အရှင်ပညီဿရ

နံနက်ခင်း ကျောင်းကိုသွားတယ်ဆိုရင် နံနက်ပိုင်း လှူသင့်တဲ့ ယာဂု၊ ခဲဖွယ်တွေ ယူသွားတတ်ပါတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်း ညနေပိုင်းဆိုရင် မွန်းလွဲပိုင်းမှာ သုံးဆောင်ဖို့ သင့်လျော်တဲ့ ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ တင်လဲ တွေ ယူဆောင်သွားလေ့ရှိပါတယ်။

ဘာမျှ စားသောက်ဖွယ်ရာ လှူစရာမပါတောင် သဲနုနုတွေ အစေ့ အပါးကို အသယ်ခိုင်းပြီး ကျောင်းဝင်းပရိဝုဏ်ထဲမှာ ကြံဖြန့်လှူဒါန်းတတ် ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ပူဇော်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်ဆယ့် လေးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားကဖြစ်စေ၊ တပည့်ရဟန်း တွေကဖြစ်စေ၊ ကျောင်း ဒကာကြီးကို တရားဟောပြီဆိုရင် ဒါနနှင့် ဆက်စပ်တဲ့ တရား၊ ဒါနကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေကို သာ များသောအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူကြပါတယ်။

အမှန်တကယ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက မင်္ဂလာရောက်ကြောင်းတရား တွေကို ဝိပဿနာတရားတွေကို သူဌေးကြီးအတွက် လုံးဝမဟော ကြားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအရှင် သာရိ ပုတ္တရာ အရှင်မြတ်ဟောကြားသလို ဒွါရခြောက်ပါး၊ အာရုံခြောက်ပါး၊ ဝိညာဏ်ခြောက်ပါး၊ ဖဿခြောက်ပါး၊ ဝေဒနာခြောက်ပါး၊ ဓာတ်ခြောက် ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ အရူပ ဈာန်လေးပါး၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက၊ တမလွန်လောက တို့ကို သူနေရာနှင့်သူ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်တဲ့အထိ ထည့်သွင်းပြီး အသေးစိတ် တဆက်တည်း မဟောခဲ့တာသာ ရှိပါတယ်။ ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းအရိယာမဂ်ရကြောင်းတရားတွေကိုတော့ အလျဉ်းသင့်သလို ဟောပေးခဲ့တာပါပဲ။

လူကြိုက်နည်းတဲ့တရား

ဝိပဿနာတရားဆိုတာ အမှန်ပြောရင် ထဲထဲ ဝင်ဝင် နှစ်သက်နိုင်တဲ့သူ၊ သဘောကျနိုင်တဲ့သူ နည်းပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ သဘောကျဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

အစွဲကြီးသူ အစွဲများသူတွေကို အစွဲပြတ်ဖို့၊ အစွဲဖြတ်ခိုင်းဖို့ ဟောရပြောရတာ မလွယ်ကူပါဘူး။ စိတ်ပါဝင်စားအောင် ဟောဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာက သူဌေးကြီးကို မိန့်တော်မူပါတယ်။

“သူဌေးကြီး၊ လူဝတ်ကြောင်တို့အတွက် အစွဲပြတ် ဝိပဿနာတရားဆိုတာ နှစ်သက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အိုးအိမ်တိုက်တာပစ္စည်းဥစ္စာသားသမီး ဇနီးမယား ခင်ပွန်းတွေအပေါ်မှာ တွယ်တာမှု နှစ်သက်မှုက သိပ်ကိုပြင်းထန်ကြပါတယ်။ မတွယ်တာရဘူး၊ မနှစ်သက်ရဘူးလို့ ဟောပြောရင် မနှစ်သက်တတ်ကြပါဘူး။

သံသရာဝဋ်က ကျွတ်လွတ်အောင် ကျင့်နေကြ တဲ့ ရဟန်း သံဃာတွေသာ နှစ်သက်နိုင်ကြပါတယ်။ သဘောကျနိုင်ကြပါတယ်။”

အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးက သူ့လို နောင်ကျမှ နောင်တမရအောင် -

“အရှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ၊ တပည့်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ တပည့်တော် တိုက်တွန်းပါတယ်ဘုရား။ အိမ်မှာနေသူ လူတို့ကိုလည်း ဒီတရားမျိုး ဟောကြားပေးတော်မူပါဘုရား။

ဉာဏ်ပညာမျက်စိမှာ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ ကိလေသာ မြူမှုန် နည်းပါးသူတွေလည်း အများအပြား ရှိကြမှာပါဘုရား။ ဒီလိုတရားမျိုး မနာကြားရရင် သူတို့တစ်တွေအတွက် အင်မတန် ဆုံးရှုံးနစ်နာကြပါလိမ့်မယ်

၉၄ * ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ဦးညီသာရ

ဘုရား။ အရှင်ဘုရားများ ဟောကြားရင်ဖြင့် အသိဉာဏ်တွေပေါက်ပြီး အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်သူများ ဖြစ်လာကြမှာပါ။ ဟောကြားပေးတော်မူ ကြပါဘုရား” လို့ တိုက်တွန်းစကား လျှောက်ထားပါတယ်။

အရှင်မြတ်တို့ပြန်ကြွသွားလို့ မကြာခင်မှာပဲ သူဌေးကြီးဟာ စုတေ ပြတ်ကြွေ သေလွန်ပြီး တုသိတာ နတ်ပြည်ကို ရောက်သွား ပါတယ်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး လျှောက်ထားသလိုပေါ့။ လူကြိုက်နည်း သည်ဖြစ်စေ၊ လူကြိုက်များသည်ဖြစ်စေ၊ ဟောသင့်ဟောထိုက်တဲ့ အစွဲပြတ်တရား ဝိပဿနာတရားကို ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ ဟောရမှာ ပါပဲ။

ဉာဏ်ရှိသူတွေ သိစေဖို့၊ သိလိုသူတွေ သိစေဖို့ နှလုံးသွင်းပြီး တတ်နိုင်သမျှ သဘောပေါက်နားလည်အောင် ဘုန်းကြီးတို့ ကြိုးစားပြီး ဟောပြောပေးနေတာပါ။ ခန္ဓာအပေါ်မှာ အစွဲပြတ်အောင် ရှုမှတ်တတ်ဖို့ အတွက် ဒီတရားကို ဟောပေးရတာပါ။

အစွဲအလမ်းတွေ မဖြတ်တောက်နိုင်ဘဲ စွဲလမ်းနေတဲ့ ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားရသူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ အင်မတန်မှ သနားစရာ ပါ။ ခွဲရချိန်မှာလည်း စိတ်မချမ်းသာ။ ကွဲကွာရပြန်တော့ ဒီအစွဲအလမ်း တွေကြောင့် ဘဝသစ်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ ကြုံတွေ့။ ခုလည်း ဆင်းရဲ နောင်လည်း ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေတာဟာ ဒီအစွဲတွေ ပါပဲ။

အစွဲအလမ်းတွေကို ဖြတ်တောက်ပေးတဲ့ ဝိပဿနာတရားတော် ဟာ ဒီဘဝမှာလည်း ချမ်းသာ၊ နောင်ဘဝမှာလည်း ချမ်းသာလို့ ချမ်းသာခြင်းတွေကို ဖော်ထုတ်ပေးပါတယ်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်နေသူဟာ အနေတတ် အသေတတ်လို့ မြတ်တဲ့ဘဝကို ရရှိပါတယ်။ သံသရာ ဒုက္ခထဲမှာ နေရပေမဲ့ အနေတတ်သူဟာ သက်သာပါတယ်။

လက္ခဏာများ သုံးသပ်ဆင်ခြင်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာမှာ အရေးကြီးဆုံးက အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာသုံးပါးကို သဘောပေါက်သိမြင်ဖို့ပါ။

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကို ရှုဆင်ခြင်တယ်ဆိုတာ ဒီ သုံးပါးကို မြင်ဖို့ပါ။ လက္ခဏာသုံးပါးမြင်ဖို့အတွက် ရုပ်နာမ်တရားရှုမှတ်မှုကို လက်လွှတ်လို့ မရပါဘူး။ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့သဘော၊ သိတတ်တဲ့သဘောတွေကို အသေအချာမြင်အောင်ကြည့်ရပါမယ်။

လက္ခဏာသုံးပါး မြင်ဖို့အတွက် ရုပ်နာမ်တရား တွေရဲ့မပြတ် မလပ်တရစပ် ဖြစ်လာတာ ပျက်သွားတာ ကိုတွေ့ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးရင် ပျက်သွားတယ်။ အသစ်တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ပြန်ပြီးတော့ ပျက်သွားတယ်လို့ သူ့အကန့်နဲ့သူ သီးသီးသန့်သန့် လေး ဖြစ်ပျက်တာကို တွေ့ဖို့လိုပါတယ်။

ပုတီးတစ်ကုံးမှာ ပုတီးလုံးလေးတွေ တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ရှိနေသလိုမျိုး မြင်ရမှာပါ။ မဟုတ်ရင် ပုတီးကုံးကြီး မြင်နေသလို ရုပ်ကလည်း တစ်ဆက်တည်းတစ်စပ်တည်း၊ နာမ်ကလည်း တစ်ဆက်တည်းတစ်စပ်တည်းလို့ မြင်နေတတ်ပါတယ်။ အပြောင်းအလဲမရှိ၊ တစ်ခုတည်း လို့ မြင်နေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မြင်နေတဲ့အတွက် အနိစ္စ လက္ခဏာကို မတွေ့တာပါ။

ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်သွားတာ
ဖြစ်လာပြီးနောက် ပျက်သွားတာဟာ
အနိစ္စ လက္ခဏာပါ။

၉၆ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်မညိဿရ

ဖြစ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်နဲ့ မရပ်မနား ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ဒဏ်ကို ခံနေရတဲ့အတွက် ဆင်းရဲပါတယ်။ မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ဖြစ်နေပျက်နေတဲ့အတွက် ဒုက္ခရောက်ရ ပါတယ်။ အဲဒီဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းတွေနဲ့ အခံရခက်အောင် နိပ်စက်တာ ဒုက္ခလက္ခဏာပါ။

ဟိုလှည့်ဒီပြောင်း ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက်နဲ့ ဣရိယာပုတ် အနေ အထားကို ပြုပြင်ပေးနေလို့ ဒုက္ခ ဖြစ်နေမှန်း မသိကြတာပါ။ ဒုက္ခ လက္ခဏာကို မတွေ့ကြ တာပါ။ မပြောင်းမပြင်ဘဲ ကြာမြင့်စွာ နေကြည့် လိုက်တာနဲ့ သိသိသာသာ ဒုက္ခတွေကို မြင်လာမှာပါ။

ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကိုကြည့်ရင် သူ့သဘောနဲ့သူ ဖြစ် နေပျက်နေကြတယ်။ ကိုယ်က ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ မဖြစ်နဲ့လို့ တား လို့မရသလို မပျက်နဲ့ လို့လည်းတားဆီးလို့ မရပါဘူး။

ကိုယ့်အလိုကိုမလိုက်၊ ကိုယ့်အကြိုက်ဘက်ကိုနည်းနည်းမျှမပါတာ က အနတ္တလက္ခဏာပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ခန္ဓာမှာကြည့်ဆိုတာ ဒီလက္ခဏာသုံးပါး ထဲကတစ်ခုခုကိုအသေအချာတွေ့မြင်ဖို့ပါ။ အနိစ္စဒုက္ခအနတ္တသုံးမျိုးဟာ လည်း သုံးခု သုံးမျိုးလို့သာ ပြောပါတယ်။ တစ်ခုမြင်ရင် အားလုံးကို သဘောပေါက်ပါတယ်။ တစ်မျိုးကို နားလည်လိုက်ရင် သုံးမျိုးလုံးကို နားလည်သွားပါတော့တယ်။

ဖြစ်ပျက်နေလို့ဆင်းရဲတယ်။ ဆင်းရဲကိုမလိုချင်ဘဲရနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်မဟုတ်ဘူးလို့ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို သိမြင်ဖို့ လိုပါ

တယ်။ ကွင်းဆက် ပမာ တည်ရှိဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တတို့ကို တစ်ခုခုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်ရင် သဘောပေါက် သိမြင်သွားရင် လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို မြင်ပြီလို့ ပြောလို့ ရပါပြီ။ လက္ခဏာတစ်ခုခု သေသေချာချာ သိမြင်ရင် ကွင်းဆက်မိပြီး သုံးခုလုံးကို မြင်သွားမှာ မို့လို့ပါ။

မြစ်မှုပျက်မှုဆင်းရှား

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ အကြောင်းတရားများ တိုက်ဆိုင်ညီညွတ်ချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ဆိုသလို ချုပ်ပျောက်သွားတယ်။ မဖြစ်ခင်က ဖြစ်လာဖို့အတွက် စုဆောင်းထားတာ၊ အဆင်သင့် စုပေါင်းထားတာလည်း မရှိဘူး။ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ချုပ်ပျောက်သွားချိန်မှာ တစ်နေရာရာ သွားပြီး စုပုံနေတာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး။

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ရိုက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ လက်ခုပ်သံထွက်လာပြီး ပျောက်သွား သလိုပါပဲ။ လက်ခုပ်သံဆိုတာ ကိုလက်ဝါးထဲမှာ ကြိုတင် ထည့်ထားရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက် ထိခတ်မိမှသာ အသံပေါ်ထွက်ပါတယ်။ အသံမြည်ပြီး ပြန်တော့လည်း ဘယ်မှာမျှ ရှာဖွေလို့မရအောင် ချက်ချင်းပဲ ပျောက်သွားပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမျှ သွားပြီး တည်ရှိ နေတာ သိမ်းဆည်းထားရတာ မဟုတ်ပါဘဲ သူ့အလိုလိုသာ ချုပ်ပျောက်ပါတယ်။

အဲဒီလို ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ချုပ်ကြောင်းတွေကို အသေအချာ ဆင်ခြင်ရှုမှတ်ရင် ဖြစ်မှုပျက်မှု (ဥဒယဗ္ဗယ) တွေဟာ ယောဂီရဲ့

၉၈ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဗညီဿရ

အသိဉာဏ်မှာ ထင်ရှား လာပါတော့တယ်။ “မသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်လာရတယ်။ အဝိဇ္ဇာကိုသာ အကြွင်းမဲ့ ပယ်နိုင်ရင် ရုပ်နာမ်တွေဖြစ်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ နားလည် သဘောပေါက် ပြီး ဆက်လက်ရှုမှတ် အားထုတ်မယ် ဆိုရင် ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ဖြစ်မှုပျက်မှု တွေဟာ ပိုလို့ပိုလို့သာ သိသာထင်ရှားလာပါတော့တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ရေပျက်နာပြင်ပေါ်မှာ တုတ်ကလေးနဲ့ အရေး အကြောင်းထင်အောင် ခြစ်ကြည့် လိုက်ရင် ရှေ့က အရာထင် နောက်က ပျောက်သွားပါတယ်။ မိုးစက်မိုးပေါက်ကလေးတွေ ရေကန်ပေါ်ရေအိုင် ပေါ် ကျလာတဲ့ အခါ ရေပွက်ကလေးတွေဟာ ချက်ချင်းဆို သလိုပဲ ဖြစ်လာပြီးတာနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားပါတော့ တယ်။

ရုပ်နာမ်တရားတွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဘာမျှမတည်မြဲဘူး။ ခုပဲဖြစ် ခုပဲပျက်တယ်လို့ သဘောပေါက် လာပါတယ်။ နားလည်သွားပါတယ်။ ဖြစ်ပျက်ကို သိတယ်ဆိုတာ အဲဒီလို သေသေချာချာ ဉာဏ်နဲ့သိမြင် သွားတာပါ။

ရှုမှတ်ရတာ မတင်းတိမ်

ဒီအဆင့်လောက်ရောက်ပြီဆိုရင် ယောဂီဟာ ရှုမှတ်အားထုတ်မှု ဟာ လုံးလုံးလျားလျား စိတ်ကိုမြှုပ်နှံ ထားနိုင်ပါပြီ။ အားထုတ်ရတာ ရှုမှတ်ရတာ ပင်ပန်းမှု ခက်ခဲမှုလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ်တွေ စိတ် တွေ အေးချမ်းကြည်လင်ပြီး အချိန်ကုန်တာ မြန်လိုက်တာ၊ အားထုတ် လို့တောင် အားမရဘူးလို့ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

တချို့ယောဂီများဆိုရင် သုံးလေးနာရီ မလှုပ် မယှက် တစ်ဆက်တည်း အားထုတ်ပါတော့တယ်။ ပင်ပန်းတာ ညောင်းတာ ကိုက်ခဲတာ နာကျင်တာတွေ လည်း မရှိတော့တဲ့အတွက် တရားမှတ်ရတာ ရှင်လန်းတက်ကြွပြီးသာ နေပါတော့တယ်။ အာရုံတစ်ပါးစိတ်ရောက်သွားမှုလည်းမရှိ။ ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်တွေ ကြဲပြန့်မှု လည်း မရှိတဲ့အတွက် ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့အဖြစ်အပျက် သဘောတွေကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်နေရပါတော့တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ ဒီနေရာမှာ တစ်ချက် သတိထားစရာက ခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ အားထုတ်လို့ရှုမှတ်လို့ဖြစ်လာတဲ့ ချမ်းသာသုခကို သာယာယစ်မှုပြီး မနေဖို့ပါပဲ။

“ရှုလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ မှတ်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ တရားအားထုတ်ရတာ တယ်ပြီး အေးချမ်းတာပဲ၊ သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာတာပဲ” ဆိုပြီး ဆက်မရှုမှတ်ဘဲ သာယာယစ်မှုနေရင်တော့ တရားမတိုးတက်ဘဲ လမ်းခုလတ်မှာတင် ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီလောက်နဲ့ တင်ကျေနပ်တင်းတိမ်ပြီး မနေဘဲနဲ့ ဆက်လက်ရှုမှတ် အားထုတ်ပါ။

အပျက်ကိုသာမြင်လာ

စပြီးအားထုတ်ခါစမှာ ပင်ပန်းမှု၊ ခက်ခဲမှု၊ ကျဉ်းကျပ်မှုတွေနဲ့ အားထုတ်လာရတဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီတွေမှာ အခုဆိုရင် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲဆိုတာ မရှိသလောက်ကို ပျောက်နေပါပြီ။ ရှုကောင်းမှတ်ကောင်းနေတာများ လမ်းကောင်းကောင်းပေါ်မှာ ကားကောင်းကောင်းကြီးစီးနေရသလိုပါပဲ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာပြီးခရီးတွင်လှပါတယ်။ ရှုစရာ

၁၀၀ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

ပေါ်လာလိုက် ရှုလိုက်နဲ့ တစိုက်မတ်မတ် ရှုမှတ်သွားတဲ့အခါ ရုပ်နာမ်ရဲ့ ဖြစ်ပျက် သဘောတွေဟာ ဉာဏ်မှာ ပိုလို့သာ ထင်ရှားလာပါတယ်။

ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်လို့ ရှုမှတ်နေရင်းနဲ့ ရုပ်နာမ် ရဲ့အဖြစ်အပျက် ဟာအင်မတန်လျင်မြန်တာကို မြင်လာတွေ့လာပါတယ်။ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပျက်ဖို့ဆီ ဦးတည်သွားနေတာလို့ သဘောပေါက်လာပါတယ်။ မိုးရေ မိုးပေါက်တို့ ကျလာတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ ရေပွက်ကလေးဟာ ဖြစ်ပြီး တာနဲ့ ပျက်သွားတာကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့သလို ရုပ်နာမ်တွေဟာ လည်းတပျက်တည်းပျက်နေတယ်။ ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ပျက်သွားတယ်လို့သာ အပျက်ဘက်ကို အလေးပေးရှုမြင်တဲ့ဉာဏ် (ဘင်္ဂ)ဉာဏ် ပေါ်လွင်လာ ပါတယ်။

လက်ရှိရုပ်နာမ်တွေကို အာရုံပြုတော့လည်း အပျက်ကိုသာမြင်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို နှလုံးသွင်း ကြည့်ပြန်တော့လည်း အပျက်ကို သာမြင်နေပါတော့ တယ်။ မဖြစ်သေးတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို မှန်းဆအာရုံပြု ကြည့်ပြန်တော့လည်း ပျက်မှာကိုသာ မြင်နေပါတော့ တယ်။

ကြောက်စရာလို့မြင်လာ

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သင်္ခါရတရားတို့ရဲ့တပျက် တည်း ပျက်နေ တဲ့သဘောကို မြင်ဖန်များ၊ ရှုဖန်များတဲ့ သူဟာ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတွေကို နှစ်သက်ရာ သဘောကျ စရာလို့ မမြင်တော့ပါဘူး။ လန့်စရာ ကြောက် စရာလို့သာ မြင်လာပါတော့တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် အန္တရာယ်နဲ့ကြုံရင် ကြောက်တတ်လန့်တတ် ကြတယ်နော်။ ဘေးတွေရန်တွေ နဲ့ ကြုံရဆုံရမှာကို ကြောက်လန့်ကြ

တယ်။ အခု ရုပ်နာမ် ရဲ့အပျက်သဘောကို မြင်နေရသူကလည်း ပျက်ရမယ့် ဘေးကြီးကို အနီးကပ်မြင်ရတဲ့အတွက် ကြောက်လာမှာပဲပေါ့။

အပျက်ဘေးကြီးသင့်နေတာ၊ ပျက်စီးရမယ့် အန္တရာယ်ကြီး ရှိနေတာကို အသေအချာမြင်ရတဲ့အခါ၊ ဒီပျက်ရတဲ့သဘောဟာ ကြောက်စရာကြီးပဲလို့ မြင်မှာပဲပေါ့။

မြင်သာတဲ့ လောကအခြေအနေလေးနဲ့ သဘောပေါက်အောင် တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ငွေသိန်းပေါင်း များစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ယောက်ဟာ ဟိုအလုပ်လုပ်လည်း ရှုံး၊ ဒီအလုပ်လုပ်တော့လည်း ရှုံးဆိုပြီး ရှုံးပြီးရင်းရှုံးနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ဖို့ ကြောက်လာတယ်နော်။ ဘာမျှ မလုပ်ရဲ တော့ဘူး။ ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကြောက်လန့်လာ တယ်။

ခုလက်ရှိရုပ်နာမ်တွေ ပျက်နေတယ်။ ရှေးက ရုပ်နာမ်တွေလည်း ပျက်ခဲ့တယ်။ နောင်ဖြစ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေလည်း ပျက်ဦးမှာပဲလို့ တွေးလာရရင် သူသူကိုယ်ကိုယ် ကြောက်လန့်စရာလို့သာ မြင်ကြမှာပေါ့။ အဲဒီလိုမြင်တဲ့ဉာဏ်ကို (ဘယ)ဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အပြစ်တွေမြင်လာ

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ရပ်တန့်မနေပါဘူး။ ရှုမှတ်မှုအင်အား ကောင်းရင်ကောင်းသလောက် အသိဉာဏ်တွေ ပွင့်ပွင့် လာပါတယ်။ ဉာဏ်အမြင်တွေ တိုးတက်သိမြင်လာ ပါတယ်။

၁၀၂ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ပဋိသမ္မာရ

ဟိုအရင်က ချစ်စရာလို့ ထင်နေတဲ့ ရုပ်နာမ် တွေကို အခု ကြောက်စရာလို့ မြင်လာပါပြီ။ ဘာလို့ အမြင်ပြောင်းလာသလဲဆိုရင် အပြစ်တွေကို မြင်လာလို့ ပေါ့။ ဥပမာအားဖြင့် လူယောင်ဆောင်တဲ့ ဘီလူးမနဲ့ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ အကြောင်း မသိခင်ကတော့ သိပ်ကို ချစ်ခင်နေတာပဲ။ သွေးသံရဲရဲနဲ့ လူသားစားနေတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရော မချစ်ရဲတော့ဘူး။

အတူနေရတာကိုတောင် ကြောက်လာတယ်။ ကြောက်လာတော့ သူနဲ့နေရတာကိုပဲ ဘေးဆိုးကြီးတစ်ခု လို့ မြင်လာတယ်။ အပြစ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့လာတယ်။ ချစ်စရာ ရှာလို့မရတော့ဘူးနော်။ မသိခင်ကသာ ချစ်နေတာ၊ သိလာတော့ အပြစ်မြင်လာပြီ။ ရုပ် တရား နာမ် တရားတို့ရဲ့ထပ်ခါတလဲဖြစ်နေတဲ့သဘောပျက်နေတဲ့သဘောကိုအပြစ် မြင်လာတဲ့ (အာဒိနဝ) ဉာဏ် ဖြစ်လာပါပြီ။

ရွံ့မုန်းငြီးငွေ့လာ

အပြစ်မြင်လာတဲ့အခါ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတွေမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ရွံ့မုန်းငြီးငွေ့လာတော့တာပါပဲ။ သင်္ခါရနယ်ထဲမှာ မပျော်နိုင်တော့ဘူး။ မရွှင်နိုင်တော့ဘူး။ ငြီးငွေ့ရွံ့မုန်းတဲ့ (နိဗ္ဗိဒါ)ဉာဏ်ပေါ်လာတာပါ။

ပျော်စရာလို့ ထင်ခဲ့တာတွေဟာ အလကား ပါလား။ မသိလို့ ပျော်ခဲ့တာပါလားလို့ သဘောပေါက် နားလည်သူဟာ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို ငြီးငွေ့လာပါ တယ်။ ထပ်ထပ်ပြီးဖြစ်ရဦးမှာ ပျက်စီးချုပ်ဆုံးသွားရဦးမှာကို သိနေတော့ ဖြစ်တာကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ ပျက်တာ ကိုလည်း မကြုံချင်တော့ဘူးပေါ့။

တစ်ခါတလေမှာ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ကြုံဖူး ပါလိမ့်မယ်။ အကျိုး ရှိမလားလို့ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခု၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ အကြီး အကျယ်ထားပြီး လုပ် နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခု၊ ဘာမျှ အကျိုးမရှိဘူး။ ဆက် လုပ်နေလည်း အပိုပဲလို့ သိလာရင် အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ရမှာ ပျင်းလာ တယ်။ မလုပ်ချင်တော့ဘူး မလွှဲသာလို့ မတတ်သာလို့သာ နေရမယ်။ ဒီအလုပ်လုပ်နေရတာကို သိပ် ငြီးငွေ့နေတာမျိုးပေါ့။

အခု ရှုမှတ်အားထုတ်နေတဲ့သူကလည်း သိနေ ပြီ။ အသေအချာ ဉာဏ်နဲ့မြင်နေပြီ။ ရုပ်နာမ်တရားတွေရဲ့ သဘာဝ၊ ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ အခြေအနေကို သဘော ပေါက်လာပြီဆိုတော့ အပြစ်မြင်ပြီး မပျော် ရွှင်တော့ဘူးပေါ့။

လွတ်မြောက်ချင်စိတ်ဒေါ်လာ

မသက်သာ မပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝ၊ ရွံ့မုန်းငြီးငွေ့နေတဲ့ ဘဝကနေ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် လွတ်မြောက်ချင်ကြတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ထောင် ကျနေတဲ့သူဟာ ထောင်ထဲက လွတ်ချင်တယ်။ ပိုက်ကွန်မိနေတဲ့ ငှက်ငယ်ဟာပိုက်ကွန်ထဲကရုန်းထွက်ချင်ပါတယ်။ မုဆိုးရဲ့ကျော့ကွင်းထဲ မိနေတဲ့ သားသမင်ဟာ မုဆိုးလက်က ကျော့ကွင်းထဲက လွတ်မြောက် ချင်ပါတယ်။

ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတို့ရဲ့ သဘောကို အစကနေ အဆုံး အသေ အချာ သိသွားတဲ့သူဟာ ဒီသင်္ခါရဒုက္ခ နယ်ပယ်ထဲက လွတ်မြောက် ချင်လာပါတယ်။ လွတ်မြောက်လိုတဲ့ဉာဏ် (မုစို့တုကမျတာ) ဉာဏ် ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

၁၀၄ ● ဓမ္မဒူတာ အရှင်ဝဠာဠာရ

ရှုရင်းမှတ်ရင်းရှုပ်နာမ်တရားတွေကို နှလုံးသွင်းရင်းနဲ့ ယောဂီတို့မှာ အသိဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်လာတာနော်။ သင်္ခါရတရားတွေကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်လာလို့ ဉာဏ်တွေတိုးတက်လာတာပါ။ လွတ်မြောက်ချင်စိတ်တွေ ရင့်သန်လာပြီ။ လွတ်မယ့် လမ်းစကို ကြိုးစားရှာနေပြီ။

အခန့်ခန့်အထပ်ထပ်ရှုမှတ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် လွတ်လမ်းရှာတဲ့ယောဂီ၊ သင်္ခါရထဲက လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ ယောဂီဟာ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် တခြားလမ်းကို ရွေးချယ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒီရုပ် ဒီနာမ်တွေကိုပဲ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မြင်အောင် ထပ်ထပ်ရှုပြန်ပါတယ်။

သေချာသည်ထက် သေချာအောင် စွဲမြဲသည်ထက် စွဲမြဲအောင် ရှုမှတ်ရတဲ့သဘောပါ။ နောင်တစ်ချိန် မှာ အနိစ္စကို နိစ္စ၊ ဒုက္ခကို သုခ၊ အနတ္တကို အတ္တလို့စွဲလမ်းမှုတွေကင်းအောင် (ပဋိသင်္ခါ) ဉာဏ်နှင့်အထပ်ထပ် ရှုမှတ်နေတာပါ။

တစ်သံသရာလုံးကစွဲလာတဲ့ အမှားတွေကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေပျက်သွားအောင် ချေဖျက်နေတဲ့ သဘောပါ။ အရမ်းလွတ်မြောက်ချင်လို့ ထပ်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် အားထုတ်တာပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ ဥပမာတစ်ခု တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်မကြိုက် နှစ်သက်တဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု၊ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လုံးဝစွန့်ပစ်လိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မစွန့်ခင် မပစ်ခင်မှာ သေချာအောင် အသေအချာ ကြည့်တဲ့သဘော၊ သေချာအောင် စစ်ဆေးတဲ့ သဘောလို့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

လိုရင်းတို့ရှင်းစိပ်ဿနာ ❶ ၁၀၅

ကောင်းတာများ ရှိသေးလား၊ တခြားတစ်နေရာမှာ အသုံးဝင်ဦး
မှာလား အသေအချာကြည့်ပြီး ဘယ်နေရာမှာမျှ အသုံးမဝင်၊ ဘာတစ်
ခုမျှ ကောင်းတာမရှိဘူး လို့ စိတ်ကျေနပ်တဲ့အခါ သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး
စွန့်ပယ်လိုက်သလို အခု သင်္ခါရရုပ်နာမ်တွေကို ကြောက်လန့် အပြစ်မြင်
အမြန်လွှတ်ချင်တဲ့အခါမှာလည်း သင်္ခါရရုပ်နာမ်တို့ရဲ့မမြဲတာ ဆင်းရဲတာ
အစိုးမရတာကို ထပ်မံ ရှုမှတ်ရပြန်ပါတယ်။

လျစ်လျူရှုလိုက်ခြင်း

တစ်သက်လုံး ဒုက္ခပေးလာတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို တကယ်တမ်း
ပြီးငွေစိတ်ကုန်ပြီး သံယောဇဉ်ဖြတ် လိုက်ပြီးတဲ့အခါ နောင်အခါမှာ
ပြန်တွေ့ပေမဲ့ စိတ် မဝင်စားတော့ဘူး။ သူ့အကြောင်း တွေးကိုမတွေး
တော့ဘူး။ ချမ်းသာနေသည်ဖြစ်စေ ဆင်းရဲနေသည်ဖြစ်စေ ကောင်း
သည်၊ ဆိုးသည်၊ ဘာမျှစိတ်ထဲမှာမခံစားရတော့တာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်။
မြင်ရုံတွေ့ရုံပဲ သဘောထားမိတော့တာမျိုး ရှိတတ်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

သင်္ခါရဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို ပဋိသင်္ခါဉာဏ်နဲ့ စွန့်လွှတ်လိုက်
ပြီးတဲ့နောက်မှာလုံးဝနောက်ပြန်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ကြောက်လန့်တာ
တွေ အပြစ်မြင်တာတွေ ရွံ့မုန်းတာတွေ အားလုံးကို နှလုံးမသွင်းတော့ဘဲ
လျစ်လျူရှုထားနိုင်တဲ့ဉာဏ်ဟာ (သင်္ခါရပေက္ခာ) ဉာဏ်ပါ။

လျစ်လျူရှုတယ်ဆိုပေမဲ့ မရှုမှတ်ဘဲနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်
ဘူးနော်။ သင်္ခါရရုပ်နာမ်တွေကို အာရုံပြုတယ်။ ရှုမှတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ကြောက်စရာမုန်းစရာအနေနဲ့လည်းမဟုတ်ဘူး။ ချစ်စရာခင်စရာအနေနဲ့
လည်း မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်နာမ်ကို ရုပ်နာမ်လို့သာ မြင်နေ တာ။ အနိစ္စ ဒုက္ခ
အနတ္တလို့သာ ဆင်ခြင်နေတာမျိုးပါ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို သဘောထားပြီး

၁၀၆ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠာဠာရ

နေတာမျိုးပါ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လို့ သဘောထားပြီး ခပ်
ခွာခွာ လေး ထားလိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပါ။

မင်္ဂလာလျော်သောဉာဏ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဒီအခြေအနေ ဒီအဆင့်အတန်း ရောက်လာ
ပြီ ဆိုရင် ရှေ့မှာ မင်္ဂလာဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ အဆင်သင့်စောင့်နေပါပြီ။
လောကီနယ်ထဲမှာသာရှိသေးတဲ့ အောက်ဉာဏ်အဆင့်ဆင့်နဲ့ အထက်
မှာရှိနေတဲ့ လောကုတ္တရာ မင်္ဂလာဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ရဲ့ စပ်ကူး မတ်ကူးမှာ
အောက်နဲ့လည်း အဆင်ပြေ၊ အထက်နဲ့လည်း ချောမွေ့တဲ့ ဒီဉာဏ်ကို
(အနုလောမ)ဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

လောကသဘောနဲ့ ပြောရရင် အနုလောမဉာဏ်ဟာ မန်နေဂျာ
ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်။ မန်နေဂျာ
ကောင်းတစ်ယောက်ဟာ လက်အောက်ငယ်သားတွေနဲ့လည်း အဆင်
ပြေပါတယ်။ အထက်က လုပ်ငန်းရှင်ကလည်း သဘောကျနှစ်သက်
ပါတယ်။ အောက်ရော အထက်ရော နှစ်ဖက်လုံးနဲ့ မဆန့်ကျင်အောင်
သင့်တော်သလို စီမံကွပ်ကဲနိုင်၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အောင်မြင်အောင်
အကောင်အထည် ဖော်နိုင်တဲ့အတွက် အားလုံးက ကျေနပ်သဘော
ကျပါတယ်။

အနုလောမဉာဏ်ကလည်း ရှေ့ဉာဏ်များနဲ့ တစ်သားတည်း တစ်
သွေးတည်း အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တ တွေကို ရှုမှတ်နေတုန်းပါပဲ။ ရှုမှတ်ရင်းနဲ့
မူလရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်တဲ့ မင်္ဂလာဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရရှိရေးကိုလည်း မျက်

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ❶ ၁၀၇

ခြေ ပြတ်မခံပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာဖွေနေပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်သေး
မတွေ့သေးလို့သာ သင်္ခါရနယ်ပယ်ထဲက မထွက်နိုင်သေးတာပါ။ နိဗ္ဗာန်
ကို မြင်တာနဲ့ ရုန်းထွက်လို့ ပိုအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်
ရဖို့ အတွက် သေချာသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

သင်္ခါရလမ်းခွဲ၊ သဒ္ဓိမဟုတ် နယ်ခြားမှတ်တိုင်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်များ အနုလောမဉာဏ်ပေါ်ပြီးရင် သင်္ခါရနယ်
ပယ်ထဲက ထွက်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အသင်္ခါရနယ်ပယ်ထဲကို
ဝင်ရောက်ဖို့အတွက် သင်္ခါရ လမ်းခွဲလို့ ပြောရမယ့် (ဂေါတြဘူ)စိတ်
ဖြစ်လာပါတယ်။ သင်္ခါရနဲ့ အသင်္ခါရ၊ လောကီနယ်နဲ့ လောကုတ္တရာ
နယ်ပယ်တို့ရဲ့နယ်ခြားမှတ်တိုင်ဟာ ဂေါတြဘူစိတ်ပါ။

အစဉ်တစိုက် ရှုမှတ်လာတဲ့ ယောဂီဟာ ဒီနေရာမှာ ပုထုဇဉ်အဆင့်
ကနေ သောတာပန်အဆင့်ကို တက်လှမ်းရပါတော့မယ်။ ပုထုဇဉ်နဲ့
အရိယာနယ်မြေနှစ်ခုကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားတဲ့ နယ်ခြားမှတ်တိုင်၊
နယ်စပ် စည်းရိုးဟာ ဂေါတြဘူစိတ်ပါ။

ပုထုဇဉ်အဖြစ်နဲ့ ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်လာတဲ့ ယောဂီဟာ အသိ
ဉာဏ်တွေ တစ်ဟုန်ထိုး အရှိန်ကောင်း ကောင်း ရလာချိန်မှာ ဒီဘက်
ကမ်းကနေ ဟိုဘက်ကမ်း ခုန်ကူးလိုက်သလို ပုထုဇဉ်နယ်က လွတ်
မြောက်ပြီး အရိယာနယ်ထဲ ရောက်ပါတော့မယ်။ ဂေါတြဘူစိတ် ဖြစ်ပြီး
တာနဲ့ အရိယာ ဖြစ်ပါတော့မယ်။ ဂေါတြဘူစိတ် ရဲ့အခြားမဲ့မှာ ဖြစ်မယ့်
စိတ်ဟာ မဂ်စိတ်ပါပဲ။

၁၀၈ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညိဿရ

မင်္ဂလိက ခိုလိမ္မိက ပေါ်လာ

ဂေါတြဘူမိတ် ဖြစ်ချုပ်ပြီးတာနဲ့ မင်္ဂလိက ဖြစ်လာ ပါတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မင်္ဂလိကဟာ အချိန်မဆိုင်းဘဲ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စလေးချက်ကို တစ်ချိန်တည်းတစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ဆောင်လိုက်ပါတယ်။

(၁) ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားသိခြင်း ပရိညာကိစ္စ

(၂) သမုဒယသစ္စာ တဏှာကို ပယ်စွန့်ခြင်း ပဟာနကိစ္စ

(၃) နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း သမ္ဘိကရဏကိစ္စ

(၄) မဂ္ဂသစ္စာကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း ဘာဝနာကိစ္စ

တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ပြီးစေပါတော့တယ်။

မင်္ဂလိကပေါ်ပြီးတာနဲ့ မင်္ဂလိကနဲ့ တစ်ဆက်တည်းမှာ ဖိုလ်စိတ်ပေါ်လာပါတယ်။ ပုထုဇဉ်ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး စတင်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မင်္ဂလိက ဖိုလ်စိတ်ဟာ သောတာပတ္တိမင်္ဂလိက သောတာပတ္တိဖိုလ်စိတ်ပါ။ ရှုမှတ် အားထုတ်လို့ မင်္ဂလိကစိတ်များ ပေါ်လာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ရှုမှတ်နေသူ ယောဂီဟာ ပုထုဇဉ်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကို စတင်တွေ့မြင်သွားတဲ့ သောတာပန် ဆိုတဲ့ အရိယာစာရင်းပေါက်သွားပါပြီ။ သောတာပန် ဖြစ်သွားပါပြီ။

သောတာပန် ဖြစ်မယ့်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သံသရာဝဋ်က ကျွတ်ချင် လွတ်ချင်တဲ့ ပုထုဇဉ်အနေအထားကနေ ရှုကွက် (၁၁) မျိုးနဲ့ ရှုလိုက်တာ အခု သောတာပန် ဖြစ်သွားပြီ။ သီလ သုတနဲ့ ပြည့်စုံသူဟာ ဘာကို ရှုရမလဲ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲကနေ

လိုရင်းတို့ရှင်းစိပဿနာ ◉ ၁၀၉

လွတ်မြောက်အောင် ဘာကိုရှုရမလဲလို့ အရှင်ကောဠိက အရှင်မြတ်က အမေးထုတ်တယ်နော်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်က ဖြေတယ်။ ရှုကွက် (၁၁)မျိုးနဲ့ ခန္ဓာကိုရှုလို့ ဖြေတော်မူတယ်။ အရှင် မြတ် နည်းပေးလမ်းပြအတိုင်း ရှုရတဲ့ အကျိုးတရား ပေါ်ထွက်လာပြီ။ သောတာပန် ဖြစ်သွားပြီ။

ဌာနံ ခေါ ပနေတံ အာဂုသော ဝိဇ္ဇတိ ယံ သီလဝါ ဘိက္ခု၊ ဣမေ ပဉ္စ၊ ပါဒါနကုဇ္ဇေ အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ရောဂတော ဂဏှတော သလ္လတော အယတော အာဗာဓတော ပရတော ပလောကတော သုညတော အနတ္တတော ယောနိသော မနသိ ကရောဇ္ဇော သောတာပတ္တိ ဖလံ သစ္စိကရေယျ။

“ငါ့ရှင်ကောဠိက၊ သီလသုတနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သံသရာဘေးကိုကြောက်လန့်လို့ တရားရှုမှတ် သူဟာ ဥပါဒါန်ရဲ့ ကျင်လည်ကျက်စားရာ ခန္ဓာ ငါးပါးတို့ကို ရှုကွက် (၁၁)မျိုးနဲ့ ရှုပွားသုံးသပ် နှလုံးသွင်းမယ်ဆိုရင် သောတာပန် ဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မိန့်တော်မူပါတယ်။

မိန့်တော်မူတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်တဲ့ ယောဂီဟာ သောတာပန် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းဒီလမ်းအတိုင်းသာ ရှုအားသန်သန် ဝီရိယ ကောင်းကောင်းနဲ့ ရှုမှတ်သွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲဆိုတော့ သောတာပန် ဖြစ်လာ မယ်ပေါ့။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ပျင်းနေလို့တော့ မရဘူးနော်။ ကြိုးစားရမယ်။ အရှုခံလည်း မှန်ရမယ်။ ရှုမြင်ရမယ့် အမြင်လည်း မှန်ရမယ်။ သတိ ပညာ တွေလည်း အားကောင်းမယ်ဆိုရင် မဖြစ်မရှိဘူး။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ပါတယ်။ မရဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ တရားထူး တရားမြတ်ကို ကျိန်းသေရပါတယ်။

၁၁၀ ◉ ဓမ္မဉ္စတ အရှင်ပညိဿာရ

အပါယ်မကြောက်သူ

တရားရှုမှတ် အားထုတ်လို့ သောတာပတ္တိမဂ် ဖိုလ်ကို ရသွားတဲ့ သောတာပန်ဟာ အပါယ်ဘေးကို ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကာယ် ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဘုံကို ရောက်စေတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေကို ပယ်ရှင်းနိုင်ပြီ ဖြစ်လို့ပါ။

တရားမမြင်သေးတဲ့ ပုထုဇဉ်ဟာ ကုသိုလ်တွေ ပြုထားပေမဲ့လို့ စိတ်မချရသေးပါဘူး။ ကုသိုလ်ပြုနေ စဉ် အချိန်မှာ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ် ပေမဲ့ အဲဒီ ကုသိုလ်စိတ်ဟာ ခိုင်ခိုင်မာမာ မတည်မြဲသေးတဲ့အတွက် လားရာ ဂတိလည်း မမြဲပါဘူး။ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ သေမယ် ဆိုရင် အပါယ်ကျနိုင်ပါသေးတယ်။ အားထုတ်နေစဉ်မှာ ရုပ်နာမ်တရားတွေ မြင်ပေမဲ့ အမှတ်တရား လွတ်သွားတာနဲ့ အသိတရားတွေ လွတ်သွား တတ်ပါတယ်။

သောတာပန်ကတော့ အပါယ်ကျစေတဲ့ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗ တပရာမာသ တရားတွေကို လုံးဝ ပယ်ဖျောက် ဖျက်ဆီးလိုက်ပါပြီ။

ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဆိုတဲ့ အတ္တိဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အမြင်တွေ ပျောက်သွား ပါပြီ။ တရားစစ် တရားမှန်ကို အသေအချာ သိမြင်သွားပြီဖြစ်လို့ ဘုရားတရား သံဃာ အကျင့်သိက္ခာ တွေအပေါ် မှာ ယုံမှားသံသယတွေ ကင်းရှင်းသွားပါပြီ။ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ ကိုယ်တိုင်သိ ကိုယ်တိုင်မြင်ထားတဲ့ တရားရှိပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် အကျင့်မှား လမ်းမှားကို လွဲချော် ပြီး မရောက်တော့ ပါဘူး။

နေပျော်သေပျော်တဲ့ဘဝ

သံသရာနယ်ထဲက လွတ်ချင်လို့ အားထုတ် ကြိုးစားတဲ့ ပုထုဇဉ်ဟာ သောတာပန်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သံသရာဝဋ်က အပြီးတိုင်တော့ မကျွတ်လွတ်သေးပါဘူး။ သံသရာတော့ ကျင်လည်ရဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် သူကျင်လည်ရမယ့် သံသရာနယ်ပယ်ဟာ အတော့်ကို ကျဉ်းသွားပါပြီ။ အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝသာ ကာမဘုံမှာ ကျင်လည်ရပါတော့မယ်။

ပုထုဇဉ်ဘဝဟာ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ပင်လယ်ပြင်ထဲဦးတည်ရာမဲ့ ကူးခတ်နေရသူနဲ့ တူပါတယ်။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မယ်လို့ မမျှော်နိုင် မမှန်းနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးပါ။ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ သေရမယ်။ သေပြီးရင် ဘယ်ရောက်မယ်။ သံသရာထဲမှာ ဘယ်နှစ်ဘဝ ကျင်လည်ရမယ်ဆိုတာတွေ ဘာမှမသိရတဲ့ အနေအထားပါ။

သောတာပန်ကတော့ နိဗ္ဗာန်သောင်ကမ်းကို လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။ သိပ်မဝေးတော့တဲ့ အချိန်မှာ အေးငြိမ်း ရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ရမယ်ဆိုတာလည်း သေချာသွားပါပြီ။ အထက် မဂ်ဖိုလ် အဆင့်ဆင့်ဟာလည်း သူ့အတွက် အလှမ်းမဝေးတော့တဲ့အတွက် နေပျော်သေပျော်တဲ့ဘဝမျိုးပါ။

လောကထဲက လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတွေဟာ သူ့အာရုံနဲ့သူ့အပျော်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပျော်နေကြပါတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်လေးတွေတောင် သူ့အပျော်နဲ့သူ့ ပျော်နေကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဒီအပျော်တွေဟာ တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် ပျော်စရာကောင်းလောက်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ လာမယ့်ဘေး တွေးကြည့်

၁၁၂ ❁ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠာဘဏ္ဍ

လိုက်ရင် ဘာတစ်ခုမျှ ပျော်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကြောက်စရာတွေသာ ရှိပါတယ်။

ကြောက်စရာတွေကို ကြောက်စရာမှန်းမသိတဲ့အတွက် ပျော်နိုင်ကြတာပါ။ တကယ်တမ်း အမှန်မြင်သူ က ကြောက်စရာလို့ မြင်သွားတဲ့ အခါ ဘာမျှ ပျော်စရာ မဟုတ်တော့တာပါ။

မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုနဲ့ ဆော့ကစားနေချိန်မှာ သူဟာ အင်မတန်မှ ပျော်ရွှင်နေပါတယ်။ ပျော်စရာလို့ ထင်နေပါတယ်။ ထိမိခိုက်မိပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ မကြည့်ရဲလောက်အောင် မထိရဲလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့သွားပါတယ်။ ကာမဂုဏ်၊ ကာမ စည်းစိမ်၊ ဘဝသုခ ချမ်းသာဆိုတာ ဒီသဘောပါပဲ။ သိမြင်သူအတွက် ပျော်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြောက်စရာပါ။

သောတာပန်ကတော့ ပျော်နိုင်ပါပြီ။ မော်နိုင် ပါပြီ။ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ရရှိသွားပြီ ဆိုတော့ အပူအပင်ကင်းလို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါချမ်းသာပါတယ်။ ပျော်မွေ့စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ တရားနဲ့ ပျော်နိုင်တဲ့အတွက် စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက -

“သောတာပန်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ကမ္ဘာ မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ပိုင်စိုးတဲ့ စကြာဝတေးမင်း ဘဝထက်လည်း သာလွန်ကောင်းမြတ်တယ်။ နတ်ပြည်ရောက်ရတာထက်လည်း သာလွန် ကောင်းမြတ်တယ်။ တစ်လောကလုံးကိုပိုင်စိုးတဲ့ ဗြဟ္မာမင်းဘဝထက်လည်း သာလွန်ကောင်းမြတ်တယ်” လို့ ဟောကြားတော်မူတာပါ။

သောတာပန် ဆက်အားထုတ်

သံသရာဝဋ်ကနေ ကျွတ်လွတ်အောင် အားထုတ်သူဟာ ပုထုဇဉ် အဆင့်ကနေ သောတာပန် အရိယာအဆင့်ကို ရောက်ပါပြီ။ ပယ်သင့်တဲ့တရားကို ပယ်နိုင်သလောက် ပယ်ခဲ့ပါပြီ။ သိသင့်တဲ့တရားကိုလည်း သိနိုင် သလောက် သိခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပယ်ရမယ့် ကိလေသာတွေ ကျန်ပါသေးတယ်။ သိရမယ့် တရားသဘောတွေ သိအောင် အားထုတ်ရပါဦးမယ်။

ဒီအတွက်ကိုလည်း အရှင်ကောဠိက အရှင်မြတ်က -

“ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ သောတာပန်ဟာ ဘယ် တရားကို နှလုံးသွင်းရပါမလဲ” လို့ လျှောက်ထားမေးမြန်းပြန်ပါတယ်။

“ငါ့ရှင်ကောဠိက၊ သောတာပန်ဟာလည်း ဥပါဒိန်ရဲ့အာရုံပြုရာ ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို အနိစ္စ စတဲ့ ရှုကွက်ဆယ့်တစ်ချက်နဲ့ ဆက်လက်ရှုမှတ်ရပါမယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သောတာပန်ကနေ သကဒါဂါမ် အဆင့် ရောက်အောင် ခန္ဓာကိုပဲ ရှုရမယ်။ ပုထုဇဉ်ဘဝတုန်းက ရှုမှတ်ခဲ့သလိုပဲ အနိစ္စ စတာတွေ မြင်အောင်ရှုရမယ်လို့ မိန့်ကြားလိုက်တာပါပဲ။

သကဒါဂါမ်ခြံစိလာ

ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သောတာပန်ဖြစ်အောင် ရှုမှတ်အားထုတ်ရာမှာ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို အခက်အခဲတော့ ကြုံရပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ သဒ္ဓါ ဝီရိယ သတိ သမာဓိ ပညာတရားတွေ ပြည့်စုံဖို့ အတွက် ကြိုးစား ကြရပါတယ်။

၁၁၄ ● ဓမ္မဇ္ဇတာ အရှင်ပညိဿရ

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သောတာပန်တစ်ယောက်ဟာ သကဒါဂါမ်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ဆက်လက် ကြိုးစားရပါတယ်။ ပယ်သင့်တဲ့ ကိလေသာတွေကို ပယ်နိုင်ဖို့အားစိုက် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ သဒ္ဓါစတဲ့ ဣန္ဒြေတွေ ပြည့်စုံအောင် ဆင်ခြင်ပွားများရပါတယ်။

အဲဒီလို ခန္ဓာမှာ ရှုကွက် ဆယ့်တစ်ချက်နဲ့ အားထုတ်တဲ့အခါ အကြမ်း စားဖြစ်တဲ့ ကာမရာဂနှင့် ဗျာပါဒတွေကို ပယ်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ သကဒါ ဂါမ်အဆင့်ကို ရောက်ပါတော့တယ်။

“ဌာနံ ခေါ ပနေတံ အာဂုသော ဝိဇ္ဇတိ။ ယံ သောတာပန္နော ဘိက္ခု ကုမေ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓေ အနိစ္စ တော ...ပ ... အနတ္တတော ယောနိသော မနသိ ကရောဇ္ဈော သကဒါဂါမိ ဖလံ သစ္စိကရေယျ။”

“ငါ့ရှင် ကောဠိက၊ သောတာပန်ဟာ ဥပါဒါန်ရဲ့ အာရုံဖြစ်တဲ့ ဒီခန္ဓာ ငါးပါးတို့ကို ရှုမှတ်နှလုံးသွင်းမယ်။ အနိစ္စစသည်အားဖြင့် ထင်မြင်အောင် ရှုမှတ်အားထုတ်မယ်ဆိုရင် သကဒါဂါမ် ဖြစ် လာမယ်”

လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမိန့်ရှိပါတယ်။

သကဒါဂါမ်ဖြစ်သူဟာ လူ့ဘုံ နတ်ဘုံဆိုတဲ့ ကာမဘုံကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါသာ ပြန်လာတော့မှာ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝမှာ ပြန်ဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ သူလည်ရမယ့် သံသရာဟာ သိပ်ကိုတိုတောင်း ကျဉ်းမြောင်းသွားပါပြီ။

သကဒါဂါမ်ဆက်အားထုတ်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် ဒုက္ခကို တကယ်တမ်း သိမြင်သူဟာ ဒုက္ခ တွေနဲ့ မနေချင်တော့တာ အမှန်ပါ။ သကဒါဂါမ်ဖြစ်သူဟာ ပုထုဇဉ်သော

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၁၁၅

တာပန်တို့နဲ့နှိုင်းစာရင် အဆများစွာ အေးငြိမ်းသွားပါပြီ။ ချမ်းသာသုခကို ရယူနိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခထဲကတော့ မလွတ်သေးပါဘူး။ ကာမဘုံမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ပြန်လည်ရဦးမှာပါ။

တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဆိုသလောက်၊ တစ်ဘဝဆိုတာ ကလည်း တစ်ဘဝ မှန်း သိသိသာသာ ဒုက္ခရှိနေတာဆိုတော့ ဘဝထဲက သံသရာထဲက လွတ်မြောက်အောင် ဆက်လက်အားထုတ်ဖို့ လိုပြန်ပါတယ်။

“သကဒါဂါမ်ဟာ ဘယ်တရားကို ရှုပွားနှလုံး သွင်းရမှာပါလဲ” လို့ အရှင်ကောဠိက မေးလာပြန်တော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သကဒါဂါမ်များ အရှုခံထားကာ ရှုရမယ့်တရား၊ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရမယ့် အနေအထား ကို ညွှန်ကြားပြသပြန်ပါတယ်။

“ငါ့ရှင် ကောဠိက၊ သကဒါဂါမ်ဟာလည်း ဥပါဒါန်အာရုံ ဥပါဒါန်ရဲ့ ကျင်လည်ကျက်စားရာ ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို အနိစ္စ စတဲ့ ဆယ့်တစ်မျိုးနဲ့ ရှုမြင်နှလုံးသွင်းပါ” လို့ သကဒါဂါမ်များ ရှုရမယ့်တရားကို ဟောကြား ပေးပါတယ်။

အနာဂါမိဖြစ်လာ

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သကဒါဂါမ်ဟာလည်း တရားအဆင့် အတန်းတိုးတက်ပြီး အနာဂါမိဖြစ်ဖို့အတွက် ရှေးက ရှုမှတ်သလိုပဲ ရှုမှတ် ရတယ်လို့ သတိထားမိမှာပါ။ သကဒါဂါမ်ဟာလည်း ခန္ဓာကိုသာ ရှုရ ပါတယ်။ ရုပ်နာမ် တရားတွေကိုပဲ အနိစ္စ စတဲ့ အမြင်ဆယ့်တစ်မျိုးနဲ့ မြင် အောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။

၁၁၆ ◉ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဝဠိဿရ

“ဌာနံ ခေါ ပနေတံ အာဂုသော ဝိဇ္ဇတိ။ ယံ သကဒါဂါမိနော ဘိက္ခု
ဣမေ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓေ အနိစ္စ တော ...ပ ... အနတ္တတော ယောနိသော
မနသိကရောက္ခော အနာဂါမိဖလံ သတ္တိကရေယျ”

“ငါ့ရှင် သကဒါဂါမိဟာ ခန္ဓာမှာ ရှုပွားဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းမယ်။
အနိစ္စစသည်မြင်အောင်အားထုတ်မယ်ဆိုရင် အနာဂါမိဖြစ်လာမယ်” လို့
အရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ်က အသေအချာကို အာမခံထားပါတယ်။
ခန္ဓာမှာ ဆက်လက်ရှုမှတ်ရင် သကဒါဂါမိဟာ အနာဂါမိဖြစ်လာမယ်လို့
တိတိကျကျ ဖြေကြားထားပါတယ်။

အနာဂါမိဟာ ကာမဘုံကို ပြန်ကိုမလာတော့ပါဘူး။ ကာမရာဂနဲ့
ဗျာပါဒကို ပယ်ထားလို့ ဒီဘဝကနေ နောင်ဘဝကူးရင် ဗြဟ္မာပြည်ကိုသာ
သွားပါတော့တယ်။ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာပြည်ကနေ နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်စံ
ပါတယ်။

ကာမရာဂနွှဲ ဗျာပါဒ

ကာမရာဂဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို လိုလား နှစ်သက်မှုနဲ့ ဗျာပါဒ
ဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုးအမျက်ထွက်မှုတွေကို သကဒါဂါမိဟာ အားနည်းအောင်
ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ အပြီးသတ် အမြစ်ပျောက်အောင်တော့
မပယ်နိုင် မဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ သကဒါဂါမိမှာ ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်တဲ့ ကာမ
ရာဂ၊ ဗျာပါဒတွေ မရှိပေမဲ့ မကင်းသေးပါဘူး။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပါးပါး
လွှာလွှာတော့ ဖြစ်တတ်ပါသေးတယ်။

သကဒါဂါမိအဖြစ်ကနေ ဆက်လက်ကြိုးစားအားထုတ်လို့ မဂ်
ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေပေါ်ရင် အနာဂါမိ ဖြစ်လာပါတယ်။ အနာဂါမိဖြစ်
လာချိန်မှာတော့ ကာမ, ရာဂ, ဗျာပါဒတို့ဟာ ပါးပါးလေးတောင် မရှိ

လိုရှင်းတိုရှင်းစိပဿနာ ◉ ၁၁၇

တော့ပါဘူး။ အနာဂါမိမဂ်က သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်လို့ ပြောင်စင်သွားပါတယ်။ အစအနတောင် မကျန်အောင် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သွားပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့လူသားတွေဟာ များသောအားဖြင့် ကာမဂုဏ်အတွက် ပင်ပန်းကြပါတယ်။ မွန်းကျပ်နေကြရပါတယ်။ ဒေါသမီးတောက်တွေ ကြောင့် ပူလောင်ကြရပါတယ်။ ကာမ၊ ရာဂ၊ ဗျာပါဒတွေ ကင်းစင်သွားသူ တစ်ယောက်ဟာ အပူမီးတောက်တွေကို ငြိမ်းသတ်နိုင်လို့ ငြိမ်းအေးစွာ နေရတယ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေ ကင်းဝေးလို့ စိတ် ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ အငြင်းပွား စရာ မရှိပါဘူး။

ဒီလို ချမ်းသာမှု ငြိမ်းအေးမှုတွေဟာ သာမန်လူ တွေ၊ သောတာပန်တွေ၊ သကဒါဂါမ်တွေအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ အနာဂါမ်ဖြစ်မှသာ ခံစားခွင့် ရရှိတာပါ။

အရှုခံ ရုပ်နာမ်ပေါ်မှာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တတွေ တွေ့မြင်အောင် ရှုပွားအားထုတ်။ တရားလမ်းကြောင်း မတိမ်းစောင်းအောင် ထိန်းသိမ်းရှုမှတ်သွားသူဟာ ကာမ၊ ရာဂဗျာပါဒတွေ အကြွင်းမဲ့ ကင်းစင်ရင် အနာဂါမ် ဖြစ်လာပါပြီ။

အနာဂါမ်ပယ်ရန်

အနာဂါမ်ဘဝဟာ ဘယ်လိုပင် အေးချမ်းတယ်လို့ ပြောပေမဲ့ ကိလေသာအပူတွေကတော့ မကုန်သေးပါဘူး။ ပယ်ဖို့ကျန်ပါသေးတယ်။

၁၁၈ ● ဓမ္မဉာဏ အရှင်ပဉ္စိသမရ

တစ်ဆင့်တက်ကာ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိုသေးတယ်ပေါ့။

အနာဂါမ်အဆင့်ကို ရောက်နေသူဟာ ပယ်ရမယ့် ကိလေသာတွေကို တစ်ဆင့်ချင်း ပယ်သတ်ခဲ့တာပါ။ ပုထုဇဉ်ကနေ သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတပရာမာသတို့ကို ပယ်ခဲ့ပါတယ်။ သောတာပန်ကနေ သကဒါဂါမ်ဖြစ်ဖို့အတွက် အကြမ်းစားဖြစ်တဲ့ ကာမရာဂနဲ့ ဗျာပါဒ ပယ်ခဲ့ပါတယ်။ သကဒါဂါမ်ကနေ အနာဂါမ်ဖြစ်ဖို့အတွက် ကာမရာဂနဲ့ ဗျာပါဒကို အကြွင်းမဲ့ပယ်သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်။

အနာဂါမ်ဘဝမှာ ပယ်ဖို့ကျန်နေသေးတာက -

- ၁။ ရူပဗြဟ္မာဘဝမှာ တပ်မက်သာယာတဲ့ ရူပရာဂ
- ၂။ အရူပဗြဟ္မာဘဝမှာ တပ်မက်သာယာတဲ့ အရူပရာဂ
- ၃။ မာန်တက် ပြိုင်ဆိုင် နှိုင်းယှဉ်တတ်တဲ့ မာန
- ၄။ စိတ်မငြိမ်သက် ပျံ့လွင့်တဲ့ ဥဒ္ဒစ္စ
- ၅။ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ စတာတွေမှာ အကောင်းထင်အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာ တွေပါ။

အနာဂါမ်ဟာ ဒီသံယောဇဉ်တွေကို ပယ်သတ်ပြီးမှ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ “အနာဂါမ်ဟာ ဘယ် တရားတွေကို ရှုမှတ်ရပါမလဲ။ ဘယ်တရားတွေကို နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်ရမှာပါလဲ” လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အရှင် ကောဠိက က မေးပြန်တာပါ။

လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ◉ ၁၁၉

အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရှေးကအတိုင်းပဲ ဖြေတာ ပါပဲ။ အနာဂါမ်ဟာ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့အတွက် ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေကိုသာ ရှုရမယ်၊ မမြဲဘူးလို့ မြင်အောင် ရှုရမယ် စသည်ဖြင့် ရှုကွက်ဆယ့်တစ်မျိုးကိုသာ ညွှန်ပြ ပါတယ်။

ရှုနည်းမပြောင်း၊ ညွှန်ခြင်းပြောင်း

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သတိထားကြည့်ပါ။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ရှုပွားအားထုတ် ရာမှာလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ရှုပုံရှုနည်းမပြောင်းပါဘူး။ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းရှုဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ တရားစခန်းတွေမှာ တရားပြတော့ တချို့ယောဂီ တွေ ကမေးတတ်ကြတယ်။ “အရှင်ဘုရားအခု တရားစခန်းမှာ ရုပ်နာမ်တရား တွေကို ရှုမှတ်ဖို့ဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီဘုရား၊ ရှုလည်းရှုတတ်ပါပြီ။ တပည့် တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်ကော ဘာတွေရှုရမှာပါလဲဘုရား၊ ဘယ်လို ရှုရမှာပါလဲဘုရား” လို့ မေးကြတယ်။

အခု အရှင်သာရိပုတ္တရာ မိန့်တော်မူတဲ့စကားကို ကြည့်ပါ။ ပုထုဇဉ် ကနေ အနာဂါမ်ဖြစ်တဲ့အထိ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်အောင် ရှုမှတ်ရာမှာ ရှုပုံရှုနည်း မပြောင်းတာ တွေ့ရပါမယ်။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာကိုသာရှုပါ။ ရုပ် နာမ်ကိုသာရှုပါ။ တခြားပြောင်းရှုစရာ မရှိဘူးလို့သာ ဘုန်းကြီး တို့ဖြေရ ပါတယ်။

၁၂၀ ● ဓမ္မဉာဏ အရှင်ဝဠိဿရ

ရှုပုံရှုနည်းက အတူတူပါပဲ။ ရှုနည်းမပြောင်းပါဘူး။ ဉာဏ်အမြင် သာမတူ ကွဲပြားပြောင်းလဲသွားတာပါ။ သောတာပန်ဖြစ်အောင် ရှုမှတ် ရာမှာ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ် တရားတို့ရဲ့ မမြဲဆင်းရဲ အစိုးမရတာတွေကို ရှုမှတ်ပေမဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာကို ပယ်နိုင်တဲ့ အသိအမြင်လောက်ကိုသာ မြင်ခဲ့တာပါ။ ကာမရာဂဗျာပါဒတွေပယ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်မျိုးမရခဲ့သေး ပါဘူး။

သကဒါဂါမ်ဟာ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတွေကို ရှုမှတ်ပါတယ်။ သူ့အမြင်ဟာ အကြမ်းစား ကာမရာဂဗျာပါဒတို့ကိုသာ ပယ်နိုင်ပါတယ်။ အနာဂါမ်ဖြစ်မှသာ ကာမရာဂနဲ့ ဗျာပါဒတွေ ကုန်စင်အောင် ပယ်နိုင်တဲ့ အသိအမြင်မျိုး သိမြင်ပါတယ်။ အားလုံးဟာ ခန္ဓာကို ရှုပါတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ မြင်အောင်ရှုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်အမြင်တွေ ပြောင်းသွားတယ်။

အခု ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုတော့ ကိလေသာခပ်သိမ်းငြိမ်းပါပြီ။ ပူပန် စေတတ်၊ နှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကိလေသာ တွေ ကင်းရှင်းပါပြီ။ ရှုနေတာက ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကိုပါပဲ။ အနိစ္စစတဲ့ ရှုကွက်တွေ မြင်အောင် ကြည့်နေတာပါပဲ။ ကြည့်နေရင်း ရှုမှတ်နေရင်းနဲ့ အသိဉာဏ်တွေ တိုးတက်လာလို့ အဆင့် ဆင့်ထက်မြက်လာလို့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ် ဉာဏ်တွေ ပေါ်လာတာပါ။

“ဌာနံ ခေါ ပနေတံ အာဂုသော ဝိဇ္ဇတိ။ ယံ အနာဂါမိနော ဘိက္ခု၊
ဣမေ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓေ အနိစ္စ တော ...ပ ... အနတ္တတော ယောနိသော
မနသိကရောက္ခော အရဟတ္တဖလံ သမ္ဘိကရေယျ”

လှိုင်းတိုရှင်းစိပဿနာ ◉ ၁၂၁

“ငါ့ရှင် ကောဠိက၊ အနာဂါမ်ဖြစ်သူဟာ သံသရာ ဘေးက လွတ်မြောက်အောင် ဥပါဒါန်ရဲ့အာရုံ ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို မမြဲဟူ၍ ဆင်းရဲဟူ၍ ရောဂါဟူ၍ အနာဟူ၍ ငြောင့်ဟူ၍ ပင်ပန်းမှု ဟူ၍ နာကျင်မှုဟူ၍ သူစိမ်းဟူ၍ အပျက်တရား ဟူ၍ ဆိတ်သုဉ်းသောတရားဟူ၍ အတ္တအနှစ်သာရမရှိဟူ၍ နှလုံးသွင်းရှုပွားလျှင် ရဟန္တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

လို့အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြေကြားပါတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်အောင်လည်း ရှေးပုထုဇဉ်ဘဝက ရှုမှတ်သလိုသာ ရှုမှတ် ရတယ်ပေါ့။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သံသရာဝဋ်ကနေ လွတ်မြောက်ချင်လို့ တရားရှုမှတ်အားထုတ်သူဟာ စနစ်တကျရှုပွားအားထုတ်သွားလိုက်တာ ရဟန္တာဖြစ်သွားပါပြီ။

သံသရာဒုက္ခဘေးတွေကို တွေးကြောက်စရာ မလိုတော့တဲ့ အောင်နိုင်သူကြီးဖြစ်ပြီ။ နောင်ဘဝ နောင် ဒုက္ခတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာ ကုန်ဆုံးပျက်စီးတာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဝင်စံပါတော့မယ်။ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက် ပြုပါတော့မယ်။

လေးမဂ် လေးဖိုလ်လုံးရပြီးလို့ ဆက်လက်အားထုတ်စရာလည်း မလို။ ပယ်စရာ ကိလေသာလည်း မရှိဆိုတော့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဘယ်လိုများ နေကြသလဲလို့ စဉ်းစားစရာပေါ့။

“ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဟာ ဘယ်တရား တွေကို ရှုမှတ်နှလုံးသွင်းအပ်ပါသလဲ”

၁၂၂ ● ဓမ္မဒူတာ အရှင်ဝဠာဠိဿရ

“ငါ့ရှင်ကောဠိကရဟန္တာမှာတစ်စုံတစ်ခုသောရဟန်းကိစ္စကိုနောက်ထပ်ပြုဖွယ် မရှိတော့ပါဘူး။ ပြုအပ်ပြီးသောတရားကိုလည်း ထပ်၍ပွားများဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါဘူး။”

ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေဟာလည်းတရားရှုမှတ်ကြပါတယ်။ ခန္ဓာမှာ သတိကပ်ပြီး ရှုမှတ်ကြပါတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ နှလုံးသွင်းနေကြပါတယ်။ ပြုရ မယ့်ကိစ္စကို ပြုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်မှောက်ချမ်းသာအတွက် အားထုတ်နေကြတာပါ။

မျက်မှောက်ချမ်းသာ

ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေဟာ သိပြီးသား မြင်ပြီးသား တရားတွေကို ဘာကြောင့် ထပ်ထပ်ပွားများနေကြတာလဲဆိုရင် ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာ အေးချမ်းစွာ နေဖို့ပါ။ သတိသမ္ပဇဉ်တရားတွေ ဖြစ်နေဖို့ပါ။

ခန္ဓာမှာ သတိကပ်ကာ ရှုမှတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေဟာလက်ရှိခန္ဓာဒုက္ခနယ်ပယ်ထဲကလွတ်မြောက်ပြီးစိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာနေကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပုထုဇဉ်တွေနဲ့တော့ တခြားစီပဲနော်။ ပုထုဇဉ်တွေက တရားရှုမှတ်နေတာကိုပင်ပန်းတယ်။ ခက်ခဲတယ်လို့ထင်နေကြတယ်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့က ချမ်းသာတယ်။

ပုထုဇဉ်တွေက အမှတ်တမဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ နေချင်တယ်။ အလေးအနက် မရှုမှတ်ချင်ဘူး။ မတွေးတော မဆင်ခြင်ချင်ဘူး။ ရဟန္တာ

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ❶ ၁၂၃

အရှင်တို့က သတိသမ္ပဇဉ်နဲ့ နေရတာကို ပျော်မွေ့ကြတယ်။ သတိသမ္ပဇဉ် ဖြစ်အောင် အထပ်ထပ် ရှုမှတ်နေကြပါတယ်။

ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်စိုက်ရှုမှတ်ရတဲ့ တရားဓမ္မရဲ့ အေးငြိမ်းမှုကို တန်ဖိုးထားကြ မြတ်နိုးကြလို့ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေဟာ အခွင့်အရေး ရရင် ရသလို တရားနဲ့ နေကြပါတယ်။ အရိယာမဂ်ကို ရခဲ့စဉ်က တွေ့ရှိခံစားခဲ့ရတဲ့ အငြိမ်းဓာတ် ဖလသမာပတ်ကို မကြာမကြာ ဝင်စား နေကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက -

“ငါ့ရှင် ကောဠိက၊ မျက်မှောက်ဘဝ ချမ်းသာသုခ ဖြစ်ရေးနဲ့ သတိသမ္ပဇဉ်တရားတွေ ဖြစ်ပေါ်ရေး အတွက် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေဟာ ခန္ဓာမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ ရှုမှတ်ပွားများကြပါတယ်” လို့ အရှင်ကောဠိက ကို မိန့်တော်မူတာပါ။

မြတ်စွာဘုရားကို ယဇ်တော်တို့

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဗုဒ္ဓဂယာက မဟာဗောဓိညောင်ပင်အောက်မှာ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တို့ကို ရရှိကာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်တော်မူပါပြီ။ ပြီးတော့ သတ္တဌာန နေရာ ခုနစ်ခုမှာ တစ်နေရာကို ခုနစ်ရက်စီ လေးဆယ့်ကိုးရက်တိုင်တိုင် သမာပတ်ဝင်စားပြီး တရားချမ်းသာနဲ့ နေတော်မူခဲ့ပါတယ်။

သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ပူလောင်ခဲ့တဲ့ အပူ ဘေးတွေ ကင်းဝေးလို့ အေးချမ်းတဲ့ တရားအရသာကို ခံစားတော်မူတာပါ။ သံသရာတစ်

၁၂၄ ● ဓမ္မဒူတ အရှင်မညိဿရ

လျှောက်လုံး တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ တရားအမြင်ထူးကို တန်ဖိုးထားလေးစားလိုပါ။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ ဓမ္မဒေသနာ ခရီးရှည် တွေကြွ၊ တရားတွေ ဟောလို့ ဝေနေယျသတ္တဝါများ ကျွတ်လွတ်ဖို့အရေး မနေမနား ဆောင်ရွက်တော်မူရင်း လည်း အခွင့်ရရင် ရသလို အချိန်နေရာမရွေး သမာပတ်ဝင်စားတော်မူပါတယ်။

ပရိသတ်ကို တရားဓမ္မဟောရင်း ပရိသတ်က သာဓုခေါ်နေချိန် တိုတောင်းတဲ့ကာလလေးမှာတောင် သမာပတ်ဝင်စားနေတော်မူလေ့ရှိ ပါတယ်။ တရားချမ်းသာဟာ ဘယ်ချမ်းသာမှ နှိုင်းတုမမီအောင် ချမ်းသာ လို့ပါ။ ဘယ်အရာနဲ့မျှ မလဲနိုင်တဲ့ ချမ်းသာမျိုးမို့ပါ။

လူတိုင်းအားထုတ်သင့်

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သတိထားကြည့်ပါ။ အသက်ကြီးငယ်မရွေး၊ ယောက်ျားမိန်းမ မရွေး၊ ဆင်းရဲ ချမ်းသာမရွေး၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ချမ်းသာသုခကို လိုချင်တောင့်တပါတယ်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာဖို့ အရေးကြိုးစားပြီး အပြေးအလွှား လုပ်ကိုင်ရှာဖွေနေကြပါတယ်။

တကယ့်ချမ်းသာ၊ အစစ်အမှန်ချမ်းသာဆိုတာ တရားကြောင့် ဖြစ် ပေါ်လာတဲ့ ချမ်းသာမျိုးပါ။ တရားကပေးလာတဲ့ ချမ်းသာပါ။ အဲဒီချမ်းသာ မျိုး ရဖို့အတွက် တရားအားမထုတ်ဘဲ၊ မရှုမှတ်ဘဲတော့ ရစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

လိုရှင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ ● ၁၂၅

ဒါကြောင့် တရားဆိုတာ လူတိုင်းကျင့်ရမယ့်တရားပါ။ လူတိုင်း အားထုတ်သင့်တဲ့ တရားပါ။ အခုဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်အနေနဲ့ ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဝိပဿနာတရားကို ဘယ်လိုရှုမှတ်ရမယ်၊ ဘယ်လို အားထုတ်ရမယ်ဆိုတာကို အရှင်မြတ်နှစ်ပါး မိန့်ကြားကြတဲ့စကား တွေကို လေ့လာကြည့်ရုံနဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက် နားလည်

လက်ရှိဘဝမှာလည်း ချမ်းသာ၊ နောင်ဘဝ သံသရာအတွက်လည်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးမယ့် တရားဓမ္မ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအားလုံးကို ငြိမ်းစေတဲ့ တရားဓမ္မ ကို ရှုပွားအားထုတ် ကြိုးစားနိုင်ကြတဲ့အတွက် ဒုက္ခ ခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ လွယ်ကူစွာ ရနိုင် ရောက်နိုင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်းလို့ ဆုတောင်းရင်းနဲ့ တရား နိဂုံးချုပ်ကြပါစို့။

ဓမ္မဒူတ ဖေါက်တာအရှင်ဝညိဿရ

ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ ရိပ်သာ၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ပဲခူးမြို့။

ဓမ္မဒူတ ခေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ၏

ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရငွေပဒေသာပင်

ဒီနဝေင်္ဂမဂ်ပရိသတ်ကြီးတို့အား အလေးအနက်အားဖြင့် တောင်းဆိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို အလေးအနက်အားဖြင့် တောင်းဆိုပါသည်။

အလေးအနက်အားဖြင့် တောင်းဆိုပါသည်။

အလေးအနက်အားဖြင့် တောင်းဆိုပါသည်။

ဓမ္မဒူတ ခေါက်တာအရှင်ပညိဿရာဘိဝံသ၏

ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရငွေပဒေသာပင်

ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ

ကျပ် ဆယ့်ငါးသိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

၁။ (ဦးကံစိန်) ဒေါ်သိန်းနှင့် သမီး မနုရီစိန်၊ သား ကိုနိုင်အောင်၊
သိန်းမင်းသက်န်းတိုက်၊ ကျုံပျော်မြို့။

၂။ ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင်မိသားစု၊ ၁၃၄၊ မင်းလမ်း၊ မုဒုံမြို့။

ကျပ် ဆယ့်တစ်သိန်းနှင့် အထက်အလှူရှင်

၁။ (ဒေါ်ခင်နှင်းရီ)အား ရည်စူး၍ ဦးသန်းလွင်၊ သမီးမခင်ခင်စု၊
နှင်းစာပေရတနာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ဆယ်သိန်းအလှူရှင်

၁။ နှစ်ဖက်သောမိဘများအားအမှူးထား၍
ဦးမြင့်ထွန်း + ဒေါ်ခင်မာရွှေ၊ သမီးဆုပြည့်စုံထွန်းမိသားစု၊
ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်သန်းစိန်မိသားစု
အမှတ် (၂၆၆)၊ (၃၃) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။

ကျပ် ရှစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်

- ၁။ ဒေါ်ခင်နုနှင့် ဦးမြညွန့် + ဒေါ်ခင်မော်မိသားစု၊
သိန်းတစ်ရာ - ဆီစက်နှင့်ပွဲရုံ၊ ရေနီမြို့။

ကျပ် ခုနစ်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးငွေအောင် + ဒေါ်ခင်သီတာ၊
သမီးအေးငွေအောင်၊ သားအောင်ငွေဟိန်း
မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ခြောက်သိန်းနှင့်အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးဝင်းသန်း + ဒေါ်မြင့်မြင့်အုန်း၊ မင်းလမ်း၊ သထုံမြို့။
၂။ ဦးတင်အောင် + ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း
မိုး - ချိုချည်မိသားစု၊ ညောင်လေးပင်မြို့။
၃။ မသင်းသင်းမြတ်၊ ကျိုက်ကော်။
၄။ ဒေါ်ကျင်နုမိသားစု၊ ဟိန်းထက်စတိုး
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်းနှင့်အထက်အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးကျော်ဝင်း) ဒေါ်မော်မော်ဦးမိသားစု
အမှတ် (၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၂။ ဦးတင့်လွင် + ဒေါ်လှိုင်းယဉ်မိသားစု၊ ဟင်္သာတမြို့။

- ၃။ ဦးတင်ဝင်း + ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ခိုင်မိသားစု၊
ရွှေရတနာလမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄။ ဦးသန်းလွင် + ဒေါ်ရီရီမြင့်မိသားစု၊
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၅။ ခမည်းတော်ဦးကျော်လှိုင် + မယ်တော်ဒေါ်မြင့်ကြည်၊
ကြံတိုင်းမြင့်ရွှေဆိုင်၊ သထုံမြို့။
- ၆။ လှိုင် - ကမာရွတ်ဆရာ / ဆရာမများနှင့် စေတနာရှင်များ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးသိန်းဇော် + ဒေါ်ခင်လှ၊ သမီးမသွယ်သွယ်ထက်၊
သိန်းဇော်ဆန်ရောင်းဝယ်ရေး၊ ၈၆ လမ်း၊ မန္တလေးမြို့။
- ၈။ ဒေါ်ကင်း၊ ဒေါ်အေးအေး၊ ဒေါ်ထွေးထွေး၊ ဒေါ်ဘေဘီဝင်း၊
တပင်ရွှေထိလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။
- ၉။ ဦးသိန်း + ဒေါ်ခင်အုံး၊
အမှတ် ၁၀၇၊ ဝေဇယန္တာလမ်း၊
(၃) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ငါးသိန်း အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးခင်မောင်လွင်) + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်မိသားစု၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဦးမင်းလွင် + ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်၊ သမီးရည်ဝင်းထက်
(ဆရာကြီးရွှေဆိုင်)၊ တောင်စွန်းမြို့။
- ၃။ ဖခင်ဦးကြွက်နှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်ကျင်ယုတို့အား ရည်စူး၍
သမီးမသီတာဝင်း၊ သောင်ကြီးကျေးရွာ၊ ကျုံပျော်မြို့။
- ၄။ ကိုသိန်း + မခင်အုန်း (သမီး) သဲအိအိဝါ၊
ပြည့်ပြည့်ဖြိုး မိသားစု (ရွှေပြည့်စုံသင်္ကန်းတိုက်)
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။